

MALMÖ HÖGSKOLA

KVINNLIGA LÄKARE OCH MANLIGA MÄN

- en studie kring femininitet och maskulinitet i två svenska podcaster

FEMALE DOCTORS AND MALE ROLEMODELS

- a study of femininity and masculinity in two Swedish podcasts

Författare: Annamaria Söderberg och Madelen Arnesdotter

Kultur och medier

Examensarbete i Medie- och kommunikationsvetenskap

Konst, Kultur och Kommunikation (K3)

Malmö Högskola

Vårterminen 2013

Handledare: Magnus Andersson

Examinator: Bo Reimer

ABSTRACT

The purpose of this paper is to study two podcasts, one with only men, and one with only women. By doing a critical text analysis of C/O Hannah and Amanda, and Alex's and Sigge's podcast, we study how femininity and masculinity are manifested in the podcasts. Parallel to our observations of the language, we compare our results to earlier research of popular cultural studies of media. We aim to see how the podcast, acclaimed to be a free medium, is a possible platform for new thinking or retrogressive values. In our analysis, we give examples of how the podcast hosts use their gender as a performance. We give examples of how they produce new, but also break, habits of gender patterns, and how they seem to be conscious about their choice of words, but not always implement this knowledge in their language. We problematize how the podcast language may make ground for values and norms for the receiver to adopt, and resubmit to our theoretical framework.

Keywords: Podcast, femininity, masculinity, homosociality, hegemony, representation, informality

SAMMANFATTNING

Syftet med denna uppsats är att granska två podcaster, en med enbart män och en med enbart kvinnor. Genom en kritisk textanalys på C/O Hannah och Amanda, samt Alex och Siggas podcast, ser vi hur femininitet och maskulinitet manifesteras i respektive podcast. Parallellt med våra observationer i språket jämför vi med tidigare populärkulturell forskning på medier, samt forskning kring femininitet och maskulinitet. Vårt hopp med detta är att kunna se huruvida podcasten, som är hyllat som ett fritt medium, är en plattform för nytänkande eller bakåtsträvande ideal. I vår analys visar vi bland annat hur programledarna använder sitt kön som ett uppträdande. Vi visar exempel på hur de producerar nya, men också bryter, genusmönster, samt lyfter fram hur de i språket visar en medvetenhet som de inte alltid agerar utefter. Vi problematiserar hur språkbruket i podcasten kan ligga till grund för ideal och normer som mottagaren anammar, samt återkopplar till vårt teoretiska ramverk.

Nyckelord: Podcast, femininitet, maskulinitet, homosocialitet, hegemoni, representation, informalitet

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

INLEDNING.....	5
DISPOSITION.....	6
BAKGRUND.....	8
Informalitet.....	8
Homosocialitet.....	9
TIDIGARE FORSKNING.....	11
Genus i medier.....	11
Kön som konstruktion.....	11
Femininitet och maskulinitet.....	12
Semiotik.....	13
TEORETISKT RAMVERK.....	15
Den kritiska diskursanalysen.....	15
Intertextualitet.....	16
Representation.....	17
Stereotyper.....	19
Livsstil och identitet.....	19
Om grupper och femininitet.....	20
Hegemoni och maskulinitet.....	21
METOD.....	23
Forskningsspektiv.....	23

Material.....	23
Urval.....	23
Transkribering.....	25
Analysarbetet.....	26
Om programmen och programledarna.....	27
Reflektioner.....	27
Etiska överväganden.....	28
ANALYS.....	30
Medvetna ordval.....	30
Mannen som utgångspunkt.....	35
Kön som uppträdande.....	38
Förebilder.....	43
Föräldrarollen.....	45
Känslor.....	48
SLUTDISKUSSION.....	51
Vidare forskning.....	53
REFERENSLISTA.....	54
BILAGA: TRANSKRIBERINGAR.....	56-128

INLEDNING

Under 2000-talet har snabba och kort formulerade budskap fått stor genomslagskraft i media och dominerat både nyheter, intervjuer och artiklar. Vi ser podcasten som en backlash på det sätt att det ger plats för det längre, djupare samtalet där små och stora saker får ta tid. I samtalspodcasten diskuteras ämnen på ett mer informellt plan än vad det tidigare har funnits plats för i media, och samtalet i podcasten är ofta av privat eller personlig karaktär. Från högtravande ämnen som diskuterats i medier rör vi oss genom podcasten mot ett alltmer otraditionellt och informellt mediesamtal. De samtal som tidigare hållits inom den privata sfären, når nu hundratusentals lyssnares öron (Cederskog, 2013). Därför kan det vara av intresse att belysa och undersöka vad som sägs i de mest populära podcasterna, och undersöka vilka samtal som nu har förflyttats från den privata till den offentliga sfären. Vilka samtal som får ta plats kan inte bara säga något om personerna som medverkar i podcasten, utan också något om vad som får ta plats i vår tids populärkulturella medier. De mest populära podcasterna drivs av programledare som är etablerade mediepersonligheter, ofta med en redan befintlig publik som de har tagit med sig från andra medieplattformar.

Då det är flest manliga duos som dominerar topplistorna (Nordlander, 2012), vill vi i denna undersökning se till femininitet och maskulinitet i två podcaster. Medier spelar en stor roll i hur vi människor uppfattar världen och skapar oss en egen verklighet och identitet. Denna uppsats kommer att innehålla en analys baserad på C/O Hannah och Amanda samt Alex och Sigges podcast, som enligt iTunes är två av dagens mest populära podcaster i Sverige. Våra förhoppningar med denna uppsats är att kunna lyfta fram skillnader och likheter mellan programmen samtidigt som vi jämför med tidigare forskning utförd på andra populärkulturella medier. På så sätt hoppas vi kunna säga något om podcasten och huruvida den konserverar eller bryter mot traditionella normer och ideal.

I denna uppsats kommer språket att stå i fokus. Vi vill lyfta fram hur till synes vardagliga samtal kan kopplas till ojämna maktförhållanden och hur programledarna mer eller mindre medvetet hjälper till att upprätthålla mannen som norm. Genom att sätta dessa samtal mellan män och kvinnor i kontext till vår samtida men också till tidigare forskning, hoppas vi kunna ge en bild över vad podcasten signalerar till sina lyssnare.

Vårt syfte är att ifrån ett kritiskt diskursanalytiskt perspektiv undersöka språkbruk och ordval i två av Sveriges populäraste podcaster. Genom att titta på femininitet och maskulinitet vill vi urskilja samhällliga normer och ideal. Vi vill även se på vilka sätt normer och ideal manifesteras i jämförelse med tidigare forskning på populärkulturella medier.

Frågeställningar

- På vilket sätt manifesteras feminina och maskulina stereotyper i podcasten?
- När blir detta tydligt i språkbruk och ordval?

Frågeställningarna rör inte bara vad som sägs, vi vill med hjälp av dessa också tala om hur saker sägs och i vilka sammanhang. Vi har för avsikt att med hjälp av konkreta exempel visa hur samtalen manifesterar värderingar och åsikter. Våra frågeställningar ligger till stor grund för vårt arbete och det är också med hjälp av dessa som vi har genomfört vår analys.

DISPOSITION

Vi inleder denna uppsats med en bakgrund där vi med hjälp av begrepp som intertextualitet och homosocialitet placerar podcasten i dagens medielandskap.

Vi presenterar därefter forskning av Gunilla Jarlbro (2006) och David Gauntlett (2002) för att placera oss i den forskning som tidigare har bedrivits kring genus i medier. Här presenterar vi femininitet och maskulinitet och hur män och kvinnor tidigare har figurerat i populärkulturella medier, samt hur de tillskrivits maskulina respektive feminina egenskaper. Vi presenterar även Jonathan Bignell (2002) som talar om semiotik och vilken roll den spelar i medier.

Därefter går vi in i vårt teoretiska ramverk då vi börjar med att fördjupa oss i den kritiska diskursanalysen som ligger till grund för den studie vi har utfört. Med hjälp av Winther Jørgensen och Phillips (2000) går vi in på dess innebörd och historia, men framförallt förklarar vi begrepp och verktyg med vilka man kan bedriva kritisk forskning.

Från den kritiska diskursanalysen kommer vi in på Stuart Halls (1997)

representationsbegrepp. Detta använder vi oss av för att placera vår studie i förhållande till vilken betydelse medier har, både i det sätt vi representerar oss själva, men också i hur vi upplever varandra. Begrepp som kultur, symboler och meningsskapande står i centrum när Hall (1997) talar om medier och samhället. Från Stuart Hall (1997) och representation går vi över på Anthony Giddens (2002) och hans teorier om livsstil och identitet. Både Hall (1997) och Giddens (2002) talar kring de val som vi människor gör som blir en del av ett meningsskapande i vilken vi inte bara skapar det som blir vår identitet, utan också påverkar andra, och därmed samhället.

Inför vårt analysarbete tar vi hjälp av Iris Marion Young (2000) och R. W. Connell (2008). Här fördjupar vi oss i grupper och femininitet samt hegemoni och maskulinitet för att placera oss i det ramverk som sedan kommer att ligga till grund för vår analys.

Innan vår analys visar vi vilka metodologiska tillvägagångssätt och verktyg som vi har använt oss av för att genomföra vår studie. Vi rör vid alla de moment som utförts för att nå vårt syfte, samt ger en presentation av vårt urval inför analysen.

Därefter presenterar vi vår analys utefter de kategorier som vi urskilt med hjälp av vårt teoretiska ramverk och vår empiri och som skapades utefter våra frågeställningar.

Slutligen kommer en diskussion där vi reflekterar över de företeelser som vi kunde urskilja i vår analys och återkopplar till delar av vårt teoretiska ramverk. Här lyfter vi upp aspekter som vi funnit intressanta, samt ger förslag på vidare forskning.

BAKGRUND

Det har under en tid funnits podcaster som har innehållit nyheter, dokumentärer och andra ämnen av informativ karaktär. Den sortens podcaster som numera figurerar på topplistorna är de där det sker långa samtal. Det är ofta kända människor som i olika sammanhang och kategorier håller samtal som får ta tid, och som ofta handlar om det egna livet. Dessa podcaster har vi i denna uppsats valt att kalla för samtalspodcaster.

Det har under det senaste året blivit allt vanligare med samtalspodcaster i Sverige och mediet är hyllat för att det får ta tid (Lundell, 2012). Podcasten är ett utforskat medium i Sverige, därför anser vi att det är ett relevant forskningsområde som ligger i tiden. I vårt arbete väljer vi att definiera podcasten som den teknik som möjliggjordes när RSS-synkronisering blev möjlig. RSS är ett förinspelat audiologiskt program som automatiskt laddas ner till en enhet som sedan kan konsumeras närhelst användaren vill. Det finns podcaster som fungerar som nyhetssändningar och allmänbildande. Samtalspodcasten innefattar genrer som komedi, mode och skönhet, musik etcetera, och det är vid denna typ av podcast vi uppehåller oss.

Podcastmediet kan ses som fritt då de flesta med hjälp av enkel teknik har möjlighet att producera och gratis sända sin egen podcast. Trots det produceras de mest framgångsrika samtalspodcasterna av kända människor. Samtalspodcasten fungerar som underhållning och innehåller personliga reflektioner, anekdoter och funderingar. Därmed inte sagt att innehållet inte kan påverka lyssnaren, dess normer och värderingar och på sikt även vårt samhälle.

Informalitet

Om traditionell media som TV eller radio har varit känt för att hålla en formell och strukturerad nivå på samtalen i sina sändningar, är podcasten populär kanske därför att den gör precis tvärtom. Samtalsämnen som tas upp i samtalspodcasten är ofta av privat karaktär och rör känsloliv, egna minnen och innersta tankar, saker som det tidigare inte på samma sätt har funnits plats för i medielandskapet.

Även om det ibland kan röra sig om okonventionella ämnen som tas upp i samtalspodcasten, är det viktigt att komma ihåg att podcasten ofta produceras av personer som är etablerade i mediebranschen och som är medvetna om vad som

fungerar och inte för att nå framgång. Även om samtalen i podcasten kan låta utelämnande och till viss del också vara det, finns det alltid en gräns för vad programledarna lämnar ut om sig själva, en gräns de själva måste dra. Podcast-samtalet kan därför inte ses som absolut autentiskt utan som en medveten konstruktion.

Eftersom de mest populära samtalspodcasterna utgörs av kända människor kan de, vare sig de vill eller inte, ses som förebilder för sina lyssnare. Samtalsämnen och ordval kan få konsekvenser utefter hur väl de uttrycks för att få lyssnaren att sympatisera. Privata samtalsämnen kan också verka som en metod för att få lyssnaren att relatera och uppleva en viss igenkänningsfaktor.

Genom samtalspodcastens intima karaktär kan det vara lätt för lyssnaren att tro att hen är en del av programledarens innersta krets, och om klassisk femininitet eller maskulinitet reproduceras i podcasten, kan lyssnaren anamma dessa stereotyper och fortsätta att själv reproducera samma mönster. På så vis kan podcasten, precis som andra medier, försvåra upphävandet av de klassiska könsstereotypa roller som finns. Men om programledarna uttalar modernare föreställningar kring stereotyper kan de också bidra till samhällelig förändring och nya spektrum av vad som anses vara exempelvis maskulint och feminint.

Samtalspodcastens personliga och underhållande karaktär kan också bidra till att lyssnaren inte har ett kritiskt förhållningssätt till texten och att hen därigenom lättare kan påverkas. Informaliteten i podcasten kan inte bara vara ett enkelt sätt att nå ut, det kan också fungera som ett effektivt verktyg för att på ett subtilt sätt påverka lyssnaren.

Homosocialitet

Forskning har visat att män är överrepresenterade i populärkulturella medier (Jarlbro, 2006, s. 98). Podcasten som medium är hittills inget undantag då de mest populära podcasterna innehåller samtal mellan män.

För att tala om relationer mellan män respektive kvinnor kan man använda sig av begreppet homosocialitet. Homosocialitet innebär ”ett visst köns inre sammanhållning” (Kalat och Kalat, 2001, s. 72). Det handlar inte bara om ett samtal mellan två människor av samma kön, det handlar även om ett uteslutande av det andra

könet. Homosocialitet innebär en emotionell koppling, men förknippas inte med en sexuell relation (Linderborg i Kalat och Kalat, 2001, s.72).

Det görs vissa distinktioner mellan kvinnlig och manlig homosocialitet. Eftersom man alltid har utgått från mannen i samhället, har tidigare den kvinnliga homosocialiteten varit den som stuckit ut från normen. Den manliga homosocialiteten kan beskrivas som osynlig i jämförelse med den kvinnliga. Då mannen är norm, är det också den manliga homosocialiteten som är mest privilegierad. Den kvinnliga homosocialiteten ligger alltså under den manliga och kräver bekräftelse från mannen, medan männen bekräftar varandra (Kalat och Kalat, 2001, s. 76).

Då den manliga homosocialiteten har varit dold och verkat under en lång tid är det nu viktigt att belysa den i de sammanhang där den verkar. Därför önskar vi med denna uppsats kunna bidra med att belysa både feminin och maskulin homosocialitet i podcasten. Synliggörandet av framförallt den manliga homosocialiteten är ett steg mot ett mer jämställt samhälle.

TIDIGARE FORSKNING

Genus i medier

Gunilla Jarlbro (2006) talar i *Medier, genus och makt* om männen som överrepresenterade i populärkulturen. Ord som schablonbilder och genusmönster figurerar i texterna där hon med exempel från andras och sin egen forskning konstaterar och problematiserar att det råder obalans både i hur ofta, men också på vilket sätt, kvinnor figurerar i populärkulturen. Genusforskning, enligt Jarlbro (2006), definieras som "... forskning som fokuserar på olika kulturella mönster och maktstrukturer relaterade till kön" (Jarlbro, 2006, s. 14). Då vi delar Jarlbros uppfattning om genusforskningens innebörd och betydelse, vill vi med hjälp av en analys från ett av dagens nya medier bidra med en studie i hur kvinnor och män representeras i podcasten.

Jarlbro (2006) liksom Hall (1997) talar om populärkultur som en del av vår symboliska omgivning i vilken vi människor lever och bildar vår uppfattning av omvärlden. I vår studie vill vi se till hur podcasten, som en del av en livsstilsrepertoar, bidrar till att producera och reproducera normer och ideal. Med inriktning på vad som är feminint och maskulint använder vi oss i denna uppsats av Jarlbro (2006) för att jämföra och berika våra resultat. Med detta hoppas vi kunna utröna mönster för att se om dessa kan bidra eller hämma utvecklandet av redan etablerade normer.

Kön som konstruktion

David Gauntlett (2002) tar i sin bok *Media, Gender and Identity* upp maskulinitet och femininitet i medier, och undersöker hur kvinnor och män framställs i tidningsmagasin. Med hjälp av Judith Butler hjälper han oss att förstå den komplexa värld av tillskrivelser som bildar det vi kallar kvinnligt och manligt. Vi använder oss av Gauntletts texter som stöd för vår analys, och för att dra paralleller medierna emellan.

Gauntlett menar att klass, ålder och sexualitet är en del av vårt identitetskapande, och att identitet är en komplex konstruktion vilken kön är en del av (Gauntlett, 2002, s. 13). Om en kvinna tar på sig ett läppstift och säger att hon känner

sig som en kvinna, är det bara ett sätt att uppträda som en kvinna. Detsamma gäller för en man som känner sig manlig för att han lagar rören under vasken. Vårt kön är ett uppträdande och inte vilka vi måste vara; kön är vad man gör och inte vem man är (ibid., s. 139). Följaktligen blir individen och dess val viktigt för identitetsskapandet. I vår analys framhäver vi exempel på kön som uppträdande och påvisar hur ordval ligger till grund för detta. Det kan, exempelvis i en podcast, bli problematiskt när en person framhäver en viss del av sin identitet till förmån för underhållningsvärdet, när denna i själva verket hyser andra åsikter. En individ kan alltså välja att visa upp en av sina olika livsstilar beroende på vilken publik man riktar sig till (ibid., s. 103). Gauntlett menar att vi inte är dömda att repetera maktstrukturer och könsroller i all oändlighet, de måste aktivt utmanas och ändras (ibid., s. 144). Podcasten som medium utgör en möjlighet att utmana traditionella medier, och därför undersöker vi genom vår analys hur det traditionellt feminina och maskulina utmanas i podcasten.

Femininitet och maskulinitet

För att kunna tala om rådande normer och ideal använder vi oss av maskulinitets- och femininitetsbegreppet. Den feminina upplevelsen står i förhållande till den maskulina. Den feminina identiteten består inte enbart av en väg för att förhålla sig till maskulinitet. Män och maskulinitet kopplas ihop med begrepp som åtråvärda, skrämmande, ömkliga etcetera, och alla dessa sätt att se på maskulinitet kräver att avkodaren tar sig an en bestämd subjeksposition för att korrekt kunna avkoda meningen av texten (Bignell, 2002, s. 71). Könsidentitet kan ses som en meningsstruktur där varje kön får sin mening genom att vara olik det motsatta könet. Beroende på vad som är det för tillfället vedertagna, kommer det alltid att finnas könsidentiteter som anses vara mer eller mindre naturliga (ibid., s. 73).

Ett populärkulturellt medium så som tidningsmagasin påvisar skillnader mellan maskulinitet och femininitet genom lingvistiska tecken och koder så som språkbruk. Forskning visar att tidningar bjuder in till grupper där bara män respektive kvinnor kan förstå varandra och dela uppfattningar. Om man köper en tidning, köper man sig en del av den världen, sitt köns värld (Bignell, 2002, s. 74). På samma sätt kan lyssnaren vara medveten om vad den får när den lyssnar på en podcast med bara kvinnor eller bara män. Med samtalspodcastens informella form blir dessutom

illusionen av lyssnaren som en vän ett tydligt exempel på hur programledarna via språket talar till en specifik grupp lyssnare. Programledarna kan via språkbruk och ordval bjuda in till en maskulin eller feminin homosocialitet.

Vad som är feminint och maskulint är historiskt föränderligt och vad som associeras till dessa begrepp idag handlar mycket om forna stereotypa föreställningar. Att ta sig an en femininitet eller maskulinitet är enligt Gauntlett (2002) att göra ett uppträdande. Femininitet handlar inte om att vara kvinna utan mer om att ta sig an den stereotypa kvinnorollen från förr. Han fortsätter med att moderna kvinnor sällan eftersträvar det som historiskt ansetts vara feminint, till exempel passivitet och blyghet. Gauntlett menar att kvinnor idag alltmer söker sig från det som traditionellt ansetts vara feminint, samtidigt som män i större utsträckning håller sig fast vid det klassiskt maskulina (Gauntlett, 2002, s. 10).

Semiotik

Enligt Bignell (2002) finns det ingen perfekt metod för att studera medier, för varje undersökning måste man anpassa sin metod. Olika medietexter får sin betydelse beroende på kringliggande sociala aspekter och kulturell kontext. I varje enskilt medium sker en ständig förhandling mellan sändare och mottagare (Bignell, 2002, s. 3). Ord i en podcast kan alltså tolkas olika beroende på vem som lyssnar.

Semiotiken härstammar främst från Ferdinand de Saussure. Han såg på lingvistik som en del av en betydligt större vetenskap som han förutspådde skulle komma att utvecklas i framtiden, den vetenskap han kom att kalla semiotik, läran om tecken i samhället (Bignell, 2002, s. 5). Semiotiken utvecklades som ett sätt att förstå hur språk fungerar, och språk är det medium som vi använder oss av i nästan all form av kommunikation och medier. Ett sätt att analysera mening är genom att se till texten så som ord, bilder och symboler som skapar mening (ibid., s. 2). Semiotik är mycket viktig för förståelsen av mänskligt liv (Dahllöf, 1999, s. 9). *Hur* man säger något är i viss mån oberoende av vad det betyder. Ett uttryck kan ha flera användningar och samma ord kan vara både ironiskt eller artigt sagt (ibid., s. 11).

Semiotiken analyserar hur mening i tecken skapas med hjälp av koder och ideologiska strukturer, men också hur tecken kan läsas på olika sätt eftersom deras mening alltid står i förhållande till andra tecken i samma text och till deras

förhållande till tecken ur andra texter (Bignell, 2002, s. 224). Detta kan förstås på samma sätt som när man inom diskursanalysen talar om intertextualitet. Meningen har även konnotationer som är skapade i en kultur och kan vara både medveten och omedveten (ibid., s. 32). Med hjälp av semiotiken kommer vi i vår analys att leta efter tecken i språket för att urskilja det man kan kalla feminina och maskulina koder.

TEORETISKT RAMVERK

Den kritiska diskursanalysen

Man kan förklara en diskurs som ett bestämt sätt att förstå och tala om världen (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 7). En diskurs är en viktig form av social praktik som både konstituerar den sociala världen och konstitueras av andra sociala praktiker. Social praktik står i ett dialektiskt förhållande till sociala dimensioner (ibid., s. 71). Diskursen formar, men också omformar och speglar, sociala strukturer som till exempel maskulinitet och femininitet. Diskurs kopplas ibland till att språket har olika strukturer som vi följer när vi tillträder olika sociala domäner. Man brukar tala om ”medicinsk diskurs” eller ”politisk diskurs” och sättet man talar om och inom dessa (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 7). Diskursanalys är ett sätt att analysera dessa mönster.

Michel Foucault var den första att teoretisera och utveckla begrepp kring diskursanalys. Foucault menar att kunskap inte enbart är en spegling av verkligheten utan att sanningen skapas diskursivt, det vill säga språket skapar också verklighet (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 19). Hans perspektiv är att diskurs är en central social praktik som både reproducerar men också förändrar kunskap, identitet och sociala (makt)relationer. Norman Fairclough var sedan den som utvecklade praktiska metoder för att kunna utföra en diskursanalys. Tanken är att den kritiska diskursanalysen ska användas i kampen om social förändring, och Faircloughs begrepp för detta kallar han ”kritisk språkmedvetenhet” (ibid., s. 70). Det är bland annat kritisk språkmedvetenhet som vi kommer att ägna oss åt i vår analys.

Enligt Fairclough är varje kommunikativ händelse grovt förenklat tre dimensioner; text, diskursiv praktik, samt en social praktik. Han använder sig av en tredimensionell modell som en analytisk ram som ofta används vid studier av kommunikation och samhälle. Vi har i vårt arbete inspirerats av Faircloughs modell för att nå vårt syfte.

Syftet med att göra en kritisk diskursanalys är att belysa den lingvistik-diskursiva dimensionen hos både sociala och kulturella fenomen och dess förändringsprocesser i det moderna samhället. I kritisk diskursanalys ses språket som diskurs som både en form och en handling, och igenom det kan människor påverka

samhället och därmed världen (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 76).

Ideologier skapas i ett samhälle där det existerar dominansrelationer av exempelvis kön. Utifrån denna definition kan diskurser vara mer eller mindre ideologiska, men det är dessa som bidrar till att upprätthålla de existerande maktrelationerna (ibid., s. 79).

Analysen av diskursiv praktik fokuserar på hur textförfattaren, i vårt fall programledarna, bygger på existerande diskurser och genrer för att skapa sin text. I vår analys belyser vi hur männen bygger på maskulinitet, kvinnorna på femininitet – och vice versa. Att uttrycka sig i en podcast kan inte bara reproducera diskursiva ordningar, programledarna har också möjlighet att förändra de diskursiva ordningarna om de aktivt och kreativt ändrar sitt språkbruk.

Intertextualitet

Intertextualitet är ett begrepp som Winther Jørgensen och Phillips (2000) använder och som betecknar att man aldrig börjar om från början, man bygger ständigt på någonting som redan har sagts eller gjorts. På samma sätt som alla människor bygger på tidigare erfarenheter och kunskaper som en del av ett samhälle, utgår podcastprogramledarna från sin kontext och sin historia. Eftersom mannen under lång tid har varit norm i samhället, är det på det sätt programledarna har blivit uppfostrade, mer eller mindre omedvetet. När de bygger samtal utgår de från sin kontext som bygger på en annan kontext. På så vis upprätthåller de också mannens makt, oavsiktligt eller inte.

En lyssnare tar medietext och konstruerar en egen text som bygger på denna. Fairclough ser intertextualitet som ett uttryck för både instabilitet och stabilitet, kontinuitet men också förändring (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 78). Genom att utnyttja existerande diskurser på ett nytt sätt medverkar man till förändring, men möjligheterna till denna förändring hålls tillbaka av maktrelationer. Diskursiva relationer är i fokus för den sociala kampen. Den diskursiva förändringen sker när diskursiva element uttalas på ett nytt sätt (ibid., s. 80).

”de skenbart gränslösa möjligheter till kreativitet i diskursiv praktik som antyds av intertextualitetsbegreppet - en oändlig kombination av genrer och diskurser - begränsas och inskränks i praktiken av de hegemoniska relationerna och de hegemoniska striderna” (Fairclough i Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 78).

I kombination med semiotik och sociolingvistik använder vi oss av den kritiska diskursanalysen som ett verktyg för att analysera våra texter. En kritisk diskursanalys är ett verktyg för att se mönster och samband mellan språket och den sociala praktiken. Med hjälp av diskursanalysen kan man göra en analys av språkbruk i social interaktion. Olika diskursiva praktiker producerar, men också reproducerar, sociala ordningar och rådande hegemonier (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 76). Kritisk diskursanalys är kritisk därför att den har som uppgift att belysa praktikens roll i upprätthållandet av den sociala världen och dess relationer som skapar ojämlika maktförhållanden. Dess syfte är alltså att bidra till mer jämlika maktförhållanden i samhället. Den är därför inte politiskt neutral utan engagerar kritiskt social förändring och ställer sig på de svagas sida. Kritiken vill avslöja den roll som en diskursiv praktik spelar för att upprätthålla maktförhållanden (ibid., s. 69), någonting vi återkommer till i vår analysdel.

Representation

Vi använder oss av Stuart Halls (1997) representationsbegrepp för att förklara hur språk, symboler och kultur starkt hänger samman och skapar mening. I vår studie väljer vi att ha samma synsätt på flera av de begrepp som Hall (1997) använder sig av för att beskriva människan och dess relation till medier. I *Representation – Cultural Representations and Signifying Practices* presenterar Hall (1997) på vilket sätt vårt språk är ett representationssystem för att framställa oss själva på ett visst sätt. Vi tillskriver saker mening via hur vi använder orden, och via känslorna vi tillskriver dem. Utan att någon tolkar har orden ingen mening. Varje individ skapar mening av texten och meningen är den som sedan skapar vår identitet. Mening skapas i varje interaktion vi deltar, och cirkulerar med språkets hjälp. Mening är inte någonting som bara finns, den måste produceras. Representation är en dialog mellan avsändaren och mottagaren (ibid., 1997).

Människan använder sig, mer eller mindre medvetet, av en rad tecken och symboler som är kulturellt betingade. På så vis skapar vi vår nutid och vårt samhälle som är i ständig utveckling och förändring. Med detta blir det också ett sätt att producera nya, eller att behålla, gamla föreställningar. Våra val av ord och sätt att uttrycka oss konstruerar och rekonstruerar mening. Hall (1997) talar om vårt vardagsliv som en uppsättning handlingar i vilka vi lägger betydelser, som är en del av vår representation. Om man talar om språk innebär detta alltså att det är via språket, de ord vi använder, som vi representerar oss själva. Vi tillskriver olika saker meningar i sättet vi representerar dem, och i sättet som vi integrerar dem i vårt vardagliga liv (Hall, 1997, s. 3). Därför är även vår vardagliga medieanvändning en del av vårt identitetsskapande, såväl nyhetsuppläsningar då vi vill ta del av omvärlden men även när vi lyssnar på en podcast för nöjes skull.

Hall (1997) ägnar mycket uppmärksamhet åt begreppet kultur. En kultur är, enligt honom, en process där det ständigt sker utbyten av handlingar och meningar mellan individer i ett samhälle. De idéer som manifesteras i en kultur, får på sikt praktiska konsekvenser för individen och följaktligen också samhället. Hall (1997) säger att kultur handlar om känslor, koncept och idéer. I utbytet mellan varandra men också mellan människor och medier, skapas mening. Mening skapas i varje social interaktion och orden och dess innebörd är budbärarna. I interaktionen mellan varandra skapar vi således en identitet. Vi delar Halls uppfattning om ord och språkbruk som en viktig roll i den sociala process där vi skapar vår identitet.

Representationsbegreppet är väsentligt då det sammankopplar mening och språk med kultur (Hall, 1997, s. 15). Hall (1997) inriktar sig främst på socialkonstruktionism, då denna har varit en viktig del av cultural studies under de senaste åren. Konstruktionismen är enligt Hall (1997) komplexa förhållanden mellan ting och företeelser kopplade till våra föreställningar och hur vi talar om dem. Hall (1997) gör ytterligare två distinktioner inom konstruktionismen: den semiotiska och det diskursiva angreppssättet. Han tar hjälp av Saussure och menar, precis som Bignell (2002), att alla kulturella företeelser medför mening och eftersom alla kulturella praktiker är beroende av mening, måste de använda sig av tecken. Tecken, liksom ord, som vi tillskriver meningar och betydelser (Hall, 1997, s. 36). Kort sagt, med ord kommer också tecken som står för mer än den tillskrivna betydelsen.

Stereotyper

Richard Dyer i Hall (1997, s. 257-8) tar upp personlighetstyper, stereotyper och det faktum att vi gärna tillskriver människor ett känslotillstånd. Hall (1997) skriver om hur stereotyper reducerar människor till ett antal få, biologiska karaktärsdrag. Han talar om ras som ett sätt att göra en distinktion mellan vi och dem, och även om Hall (1997) har ägnat sig mycket åt postkolonial forskning, går han även in på femininitet och maskulinitet. Det finns ingen sann maskulinitet eller femininitet som vi har fått med oss biologiskt, vad som är maskulint eller feminint är någonting som, precis som alla andra identiteter, är konstruerade kategorier (Week 1991 i Hall 1997).

Representationen av oss själva är kopplad till vår identitet, och med hjälp av den förstår vi vad det betyder att vara exempelvis kvinna eller man. Vad som är maskulint och feminint och dess innebörd är föränderligt och vi tillskriver löpande nya egenskaper till dessa begrepp.

Livsstil och identitet

Anthony Giddens (2002) talar i *Modernitet och självidentitet* om livsstilsbegreppet i senmoderniteten och hur begreppet är fundamentalt för oss människor. För att förstå livsstilsbegreppet behöver vi först uppehålla oss vid individen. Enligt Giddens (2002) ställs individen dagligen för en rad möjligheter och val. Individens förmåga att aktivt fatta egna val och beslut, innebär en rad val i vardagslivet som utgör individens livsstil. Med val kommer också möjligheten att stå fast vid det konstitutionaliserade eller att gå emot normen. Alla handlingar och val ger en bild av oss och därmed är livsstilar "...rutiniserade praktiker, där rutinerna införlivats i klädvanor, matvanor, handlingssätt och umgängesmiljöer" (Giddens, 2002, s. 102). Giddens (2002) lyfter upp det faktum att livsstil ofta kopplas ihop med konsumism av materiell karaktär (ibid., s. 101). Men han menar också att vår livsstil inte bara signalerar vad vi gör rent praktiskt, den berättar också någonting om självidentiteten och handlar därför inte bara om hur vi ska handla utan om hur vi vill vara. Bara för att vi har valmöjligheter innebär det inte att vi alltid reflekterar över våra val och att de alltid är insiktsfulla handlingar. Vilka val vi gör och om vi söker förändring är kopplat till både gruppsyck, socioekonomiska förutsättningar och förebilder (ibid., s.103).

Giddens (2002) talar om medier som en ingång till en värld som människor i vanliga fall inte alltid hade kunnat få tillgång till (ibid., s. 105). Ett populärkulturellt medium som podcasten tycks fungera bättre för människor med ett redan etablerat kändisskap. Därför blir personen och dess uppsättningar av praktiker som skapar livsstil viktiga. Då dessa programledare fungerar som förebilder, kan dessa alltså enligt Giddens (2002) statuera exempel på hur andra människor sedan förhåller sig till olika företeelser. Därför finner vi livsstilsbegreppet relevant för vår studie. Både i den bemärkelse kring hur programledarna väljer ord för att uttrycka sig, alltså hur deras livsstilsrepertoar manifesteras i podcasten, men också hur lyssnare sedan kan tillgodose sig innehållet för att göra det till en del av sin livsstilsrepertoar och identitet. Precis som Gauntlett (2002) delar Giddens (2002) uppfattningen om att vi delvis kan välja vår identitet.

Om grupper och femininitet

”Genus existerar därför att biologin *inte* bestämmer det sociala” (Connell, 2008, s. 110). Genus är en mycket komplex struktur av sociala mönster; maskulinitet och femininitet är motsägelsefullt.

Iris Marion Young (2000) fokuserar i sin forskning på orättvisor både mellan kön, sexualitet och etnicitet. Med sin forskning visar Young (2000) hur människor i olika sammanhang blir förtryckta, ofta med grund i institutionella organiseringar som sedan speglas i samhället och det sociala livet. Som ett mycket förenklat exempel på detta skulle vi kunna ta det faktum att kvinnor inom vissa yrken har lägre lön än män. Vid en graviditet blir det då ekonomiskt gynnsamt att låta modern vara hemma med barnet under stora delar av tiden och låta fadern jobba. Här kan man se det som att kvinnan då ”tvingas” in i hemmet samtidigt som hon blir ekonomiskt beroende av mannen.

Med nyckelord som förtryck och klyftor förklarar Young (2000) att det alltid finns en privilegierad grupp i förhållande till de förtryckta och att detta kan ske både i medveten men också i total ovisshet om bidragandet till missförhållanden (Young, 2000, s. 54). I vår analys använder vi oss av Young (2000) för att tala om femininitet. Young (2000) menar att orättvisa medieklichéer och stereotypa framställningar är en produkt av kulturella föreställningar. ”Ett stort antal människors medvetna och

avsiktliga handlingar bidrar till att upprätthålla det strukturella förtrycket, men vad dessa människor gör är oftast bara att sköta sitt jobb och leva sina liv så som de uppfattar att de bör” (ibid., s 54). Young (2000) talar om hur vi människor delas upp i grupper och hur dessa sociala grupper skapar individer. När man verkar inom en grupp och dess spelregler är det lätt att man förblir opåverkad av kringliggande faktorer. Vår gruppidentitet påverkar sedan hur vi resonerar och värderar (ibid., s. 59). Därmed inte sagt att vi inte kan bryta oss loss från gemenskapen, eller skapa värden som vanligtvis inte figurerar inom vår sociala grupp. De sociala mönster och värden som ingår inom gruppen är svåra att bryta och ifrågasätta, då detta äventyrar tillhörigheten till gruppen. På samma sätt som David Gauntlett (2002) talar om femininitet och maskulinitet som två samverkande begrepp, menar Young (2000) att grupperna har ett ömsesidigt beroende av varandra (Young, s. 62-63). På sättet vilket Young (2000) talar om grupper, drar vi paralleller till homosocialitetsbegreppet som också handlar om gruppering och uteslutande. Gruppen blir i vår analys relevant då programledarna i podcasterna tycks bjuda in till det Bignell kallar för ”sitt köns värld” (Bignell, 2002, s. 74).

Hegemoni och maskulinitet

R.W. Connell (2008) tar i sin bok *Maskuliniteter* med oss på en historisk tillbakablick och ett försök att definiera vad maskulinitet inneburit. Connell (2008) konstaterar att begreppet maskulinitet aldrig kommer att kunna få en slutgiltig definition. Han ger en bild av maskulinitet som något icke isolerat och som en del av en större helhet (Connell, 2008, s. 109). Genom att se på genus som en struktur av sociala praktiker, kan vi också se att våra handlingar och därigenom språket är ett sätt att pågående förhandla det vi kallar maskulinitet.

Sociala mönster skapar vårt samhälle och bildar historia, den sociala verkligheten är därför dynamisk och föränderlig. Femininitet och maskulinitet är historiska begrepp som fortfarande är aktuella och inte fristående från vårt dagliga sociala agerande. På samma sätt som Hall (1997) talar om att kultur är någonting som vi förhandlar genom vårt agerande, menar Connell (2008) att genusrelationernas struktur omformas. Kulturer omformas i interaktion med varandra. Detta innebär att femininitet och maskulinitet på samma sätt omformas i hur vi använder det, dessutom

skapas betydelser också inifrån genusrelationerna (ibid., s. 120). Hegemonisk maskulinitet ser inte likadan ut överallt, däremot kan man se det som att maskuliniteten håller den hegemoniska positionen uppe (ibid., s. 114). Det var Antonio Gramsci som myntade hegemonibegreppet. Hegemoni innebär en hierarkisk struktur i samhället. Maskulin hegemoni innebär alltså att mannen står över kvinnan i denna hierarki, och genom sin ledning och i sättet både män och kvinnor agerar och talar kan de också upprätthålla sin position som överordnade och underordnade.

Precis som Young (2000) förklarar förtryck och klyftor som ett resultat av institutioner, kan vi se att Connell (2008) för ett liknande resonemang. Den kollektiva bilden av maskulinitet låter sig inte hotas av kvinnor och nytänkande män. Den hegemoniska maskuliniteten är alltså allmänt accepterad, även om den ifrågasätts. Om patriarkatets försvar förändras bildas en bas för att en ny sorts maskulinitet ska kunna hävdas. Nya grupper kan här utmana de existerande och bilda en ny hegemoni. Detta kan även kvinnor göra, och detta visar att hegemonin är historiskt föränderlig (Connell, 2008, s. 115). Hegemoni är associerat till kulturell dominans i samhället. ”Inom detta kulturella ramverk finns det särskilda genusrelationer byggda på dominans och underordning mellan olika grupper av män” (ibid., s. 116). Det tycks finnas ett spann av maskuliniteter där en heterosexuell militär står högt i rang, medan en homosexuell, en annan sorts maskulinitet, är grovt underordnad. Att förolämpa en maskulinitet innebär att tillskriva den feminina egenskaper, då blir ord som mammagris, tönt och kärring ingenting man vill vara (ibid., s. 117). Få män följer slaviskt det hegemoniska mönstret, men utan att de är medvetna om det drar männen fördel av det hegemoniska mönster de är födda in i (ibid., s. 117). Alla bidrar till genusrelationerna och alla kan således vara med och förändra dem. Varken män eller kvinnor är kedjade vid sina ärvda genusmönster. Även män kan kämpa för att bidra till en modernare värld av genusrelationer.

Genom aktiva val i språket skapas det, enligt Giddens (2002), en livsstil, ett sätt att tala om och därmed visa upp hur man är en del av sin värld. På samma sätt finner vi Connells resonemang kring hegemoni som ett sätt att koppla till hur dessa val manifesteras i sociala sammanhang. Vi tar med oss begreppen hegemoni och maskulinitet till vår analys för att visa exempel på hur programledarna i en podcast genom sitt språk bidrar till att behålla eller upphäva hegemoniska mönster.

METOD

Forskningsperspektiv

Vi har ett diskursanalytiskt angreppssätt med en hermeneutisk utgångspunkt. Det innebär att vi utgår från att vi aldrig kan säga några absoluta sanningar om hur innehållet i programmen ska tolkas. Liksom programledarna är en del av sin värld, är också vi som forskare en del av vår värld och dess föreställningar. Vi kan inte veta om de ord programledarna använder står för det vi tror. Däremot kan vi säga någonting om vad orden signalerar. Med hjälp av sociolingvistik gör vi en textanalys. Sociolingvistik är en del av lingvistikens som i sin tur semiotiken är en del av. Semiotiken ser till bland annat koder och symboler. Vi undersöker genom dessa verktyg mönster, ordval och dess koppling till samhället.

Material

När det kommer till våra podcasts har vi valt två duos – en med två män och en med två kvinnor. Med hjälp av Iris Marion Young (2000) och R.W. Connell (2008) belyser vi det man kallar femininitet och maskulinitet. Det är med hjälp av David Gauntlett (2002), Gunilla Jarlbro (2006) och Jonathan Bignell (2002) som vi sedan utvärderar genusmönster då vi jämför med tidigare forskning på populärkulturella medier. Vi inspirerades av Norman Faircloughs tredimensionella modell och utvecklade utifrån den en egen metod för att fylla vårt syfte. I uppsatsens första skede lades stor fokus på inläsning av teorier och tidigare forskning, parallellt med uppstarten av urvalsprocessen.

Urval

För att kunna diskutera kring femininitet, maskulinitet och homosocialitet ville vi använda oss av två podcaster. En som leds av två kvinnor, och en som leds av två män, eftersom femininitet och maskulinitet alltid står i relation till varandra. Då båda är populära program som når hundratusentals lyssnare varje vecka (Cederskog, 2013), fann vi dessa väsentliga att analysera. Sedan ett år tillbaka har programmen kommit ut

med ett avsnitt i veckan, med några få undantag. Därmed sagt att det i början av vår urvalsprocess fanns ett hundratal program att välja bland för analys. Ett beslut om ett strategiskt urval gjordes tidigt i forskningsprocessen. Vi har konsumerat samtliga program sedan sändningarna startade. Därmed fanns det förståelse och kunskap kring samtalsämnena och att vissa mönster skulle kunna tydliggöras. Vårt urval skedde i tre faser:

- Första fasen: Vi lyssnade på vardera femton program, totalt trettio program, från två olika år; 2012 och 2013. Eftersom vi var två, ansvarade vi för varsitt år för att inte riskera att lyssna på samma program i vår första urvalsprocess. Under första fasens genomlysningar fördes anteckningar som sedan skulle ligga till grund för andra fasen. Då rubrikerna på programmen inte alltid har en uppenbar koppling till dess innehåll, gjordes ett slumpmässigt urval vid val av program för genomlysning.
- Andra fasen: Vi gick genom anteckningarna tillsammans och fann samtalsämnena som vi ville lyssna närmare på. Här urskilde vi teman som var gemensamma för programmen och som kunde ligga till grund för en jämförande analys programmen emellan. Exempel på teman i detta stadiet var familj och alkohol. Här låg anteckningarna till grund för de program som vi båda sedan lyssnade igenom. Av vårt urval ur första fasen valdes totalt tio program ut för ytterligare en genomlysning.
- Tredje fasen: Här drog vi tydliga kopplingar på samtalsämnena programmen emellan, till exempel hittade vi program där båda podcasterna utgår från ett scenframträdande eller talar om läkare. I denna del av urvalsprocessen valde vi ut två program från respektive podcast. Dessa utgör vårt primära urval.

Vårt urval från den tredje fasen utgör vårt primära analysmaterial, och detta finns transkriberat som bilaga. Dessa avsnitt är *Att fylla Berwaldhallen* och *Att vara Lasse Kronér* av Hannah och Amanda, samt *Nytt liv* och *En död hund* av Alex och Sigge. Vårt urval från andra fasen utgör vårt sekundära material. Detta urval finns inte

transkriberat men vi hänvisar till programtitel och dess tidskod i de fall då de används i vår analys.

Transkribering

Efter en tid hade vi slutligen våra fyra avsnitt och påbörjade transkriberingsarbetet. Detta delades upp och sköttes individuellt. Det blev naturligt att vi båda tog varsitt avsnitt av respektive podcaster för att förbereda för analys. Transkriberingsarbetet påbörjades i ett tidigt stadium av studien för att det skulle finnas material när analysarbetet skulle påbörjas. Här gjordes en avvägning kring om hela avsnitten skulle transkriberas, eller enbart de delar som skulle användas. Det är inte nödvändigt att transkribera hela program, det skulle kunna ha varit tillräckligt att transkribera de delar som analysen skulle fokusera på (Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 84). Trots detta valde vi att transkribera hela avsnitt. På så vis hoppades vi kunna finna intressanta delar som kunde ha förbisetts vid tidigare genomläsningar samt möjliggöra delar som skulle kunna komma att bli viktiga i ett senare skede av analysen. Detta visade sig senare vara värdefullt i vårt analysarbete, då våra tidiga teman och samtalsämnen fick ge plats för nya, som berikade analysen.

Vi valde att inte transkribera utifrån en viss modell, då vi hellre ville lägga arbete på själva analysen än ett detaljrikt transkriberingsarbete. Detta innebär inte att ord och liknande har uteslutits, däremot har vi valt bort att specifikt markera exempelvis en tystnads längd. Vid de tillfällen då programledarna har betonat ett ord, har vi valt att kursivera detta. Vi har också behållit det talspråk som används och inte redigerat på bokstavnivå, att korrigera grammatiskt har vi inte sett som nödvändigt för att fylla vårt syfte. Då transkriberingens form skall anpassas till problemformulering och den diskurs man har för avsikt att undersöka (Fairclough i Winther Jørgensen och Phillips, 2000, s. 84), gav vi detaljriktigheten mindre fokus. I vår analys har vi namngett personerna med första initialen i förnamnet. Då Alex och Amanda Schulman har samma initialer, har vi valt att lägga till även initialen för efternamnet på Amanda, för att läsaren ska förstå vem som talar. I analysen kommer personerna att omnämnas som följer:

H – Hannah Widell

AS – Amanda Schulman

A – Alex Schulman

S – Sigge Eklund

Analysarbetet

Språklig kommunikation är den avgörande länken till människors inre (Dahllöf, 1999, s. 15). Vi ser i analysen till språket; vad som sägs och hur det talas om. Vi ser till språkbruket med språng i sociolingvistik i kombination med en semiotisk utgångspunkt. Det innebär att vi ser till orden som ett teckensystem som kommunicerar mening och därmed symboliserar något, i förhållande till samhället. I de mönster vi urskiljer kring sättet på vilka männen och kvinnorna talar om sig själva och sin omvärld, ser vi också till hur det man kan kalla femininitet och maskulinitet manifesteras. Löpande i vår analys ställer vi dessa mönster i relation till tidigare forskningsresultat av Jarlbro (2006) och Gauntlett (2002) som bedrivit medieforskning. Här använder vi oss även av Bignell (2002) som talar om semiotik kopplat till medier.

Vi har under hela analysarbetet utgått från de frågor som utgör våra frågeställningar och vårt syfte. Då dessa ligger till grund för hela arbetet, har vi inte ställt specifika frågor till vårt material utan låtit vårt syfte och dess frågeställningar leda oss genom analysarbetet. Allteftersom vi har fördjupat oss i materialet har frekvent förekommande mönster urskilts. Dessa mönster kom vi sedan att använda som rubriker i vår resultatdel. Genom våra rubriker svarar vi till viss del på vår frågeställning, dessa fungerar som övergripande för de mönster vi urskiljer.

När vi började analysera upptäckte vi att det tidigare systemet, att tematisera utifrån samtalsämnen, med fördel fick ge plats för ytterligare ett förhållningssätt till materialet. Detta innebar att vi även skulle se till företeelser i språkbruk och ordval. Då vi i en tidig fas läste satte oss in i vårt teoretiska ramverk, har vi under hela processen varit influerade av den valda litteraturen. Det är också den som har fungerat som inspiration för de rubriker i analysen som är mer teoretiskt inriktade, medan vår empiri har inspirerat oss till övriga rubriker. Följaktligen har analysen två sorters rubriker. I den första kategorin rubriker ingår *Medvetna ordval*, *Mannen som*

utgångspunkt och *Kön som uppträdande* och där utgår vi ifrån företeelser i språket. I den andra kategorin rubriker ingår *Förebilder*, *Föräldrarollen* samt *Känslor* och där utgår vi från ämnet de talar om. Detta innebär inte att delarna är fristående från varandra, då vi löpande i analysen återkopplar de olika delarna med varandra. På så sätt hoppas vi kunna hjälpa läsaren att finna de samband vi urskilt.

Vi har båda läst all litteratur och har med hjälp av anteckningar skapat gemensamma texter. All text, förutom transkriberingar, i denna uppsats har producerats gemensamt. Ett gemensamt skrivande har varit ett sätt att hålla båda insatta i alla delar av arbetet, något som har varit viktigt för oss. Att skriva tillsammans har också varit gynnsamt för den slutgiltiga textens enhetlighet.

Om programmen och programledarna

Samtliga podcastprogramledare i vårt urval är offentliga personer. Alex och Amanda är äkta makar och väntade under flera av programmen sitt andra barn. Samtliga programledare figurerar på flera medieplattformar. Hannah är syster till Amanda, därmed är hon Alex svägerska. Alex och Sigge är, enligt egen utsago, bästa vänner och kollegor. Båda programmen har hållit på ungefär lika länge och är idag två av de mest lyssnade samtalspodcasterna på iTunes, som är ledande distributör för podcastprenumeration. En observation är att podcasterna i skrivande stund sorterats in under två olika kategorier i iTunes. Alex och Siggas podcast ligger under komedi, medan C/O Hannah och Amanda ligger under mode och skönhet. Kategori är något som personen som laddar upp podcasten bestämmer.

I analysen framgår det att båda podcasterna rör vid samma innehåll och diskuterar liknande ämnen. Båda podcasterna har en bild som visas när man söker på podcasten i iTunes, men även när man lyssnar på den. Alex och Siggas podcast pryds i skrivande stund av de båda som med neddragna byxor sitter på varsin toalett mitt emot varandra och ser ut att föra en konversation. Hannah och Amandas bild föreställer de båda systrarna som ler in i kameran.

Reflektioner

Vår analys utgår framförallt från utdrag ur vårt primära urval. När vi använder oss av detta anger vi inte tidskoder, till skillnad från när vi använder oss av vårt sekundära urval. De fyra program som huvudsakligen ligger till grund för vår analys, innehåller flera av de frekvent återkommande samtalsämnena som diskuterats under hela den tid podcasterna har sänts. Vi finner därför vårt primära urval representativt för podcasterna, med blandade samtalsämnena som är talande för de två programmen. Ett helt slumpmässigt urval hade kunnat bidra till en platt analys. Genom att utgå från de specifika händelser/företeelser som vi urskilt ur respektive podcast, hoppas vi kunna göra en nyanserad analys som inte utgår från helt olika sammanhang. Däremot jämför vi med vad som sägs i andra delar av respektive program för att se hur ett specifikt ämne behandlas. Detta sker i de fall då vi har för avsikt att stärka eller visa att ett visst ordval, eller förhållningssätt, förekommer i fler fall än i det transkriberade avsnittet.

Liksom programmen utgör ett representativt urval för podcasterna, finner vi de citat vi har valt ut representativa för vårt syfte. Då vi ser till mönster och återkommande ämnen, teman och ordval har vi valt ut sektioner ur programmen där programledarna talar på ett sätt som är övergripande för vårt urvalsmaterial. Det förekommer samtal då programledarna går ifrån sina uttalade åsikter och byter ståndpunkt. Vi har därför valt att använda oss av åsikter som är återkommande för att inte ge en missvisande bild av hur programledarna i de flesta fall samtalar kring ett ämne. Detta problematiserar vi även i vår analys. Våra citat och dess ordval är kopplade till den forskning vi har valt att jämföra med. Vi finner därför alla steg och val som vi har gjort i vår studie relevanta för studiens validitet.

Etiska överväganden

Alex och Sigge distribuerar sin podcast själva, medan C/O Hannah och Amanda distribueras i samarbete med Aftonbladet. Då vår empiri består av data som redan är offentliggjord av upphovsmännen, såg vi det inte som nödvändigt i vår studie att kontakta dessa innan vi genomförde vår analys.

Under analysarbetet användes en stor mängd text. Det blir lätt pratigt i en podcast och följaktligen förekommer en del sidospår som inte är direkt relevanta för

vår analys. Därför har vi som forskare tagit oss friheten att klippa bort sektioner och redigera vissa delar av transkriberingen, som vi sedan infogat i vår analysdel. Detta ser vi dock inte som något problem då de fullständiga avsnitten finns transkriberade att tillgå som bilaga. På så sätt kan läsaren själv gå tillbaka till den råa transkriberingen för att göra en egen bedömning och själv analysera. Avsnitten finns dessutom att tillgå gratis på bland annat iTunes.

Det har uppstått situationer under skrivandet då vi som forskare ställts inför dilemman, då en utsaga har tolkats på olika sätt. Vid dessa tillfällen har vi lyssnat om, diskuterat, och rätat ut eventuella frågetecken för att till sist nå en konsensus kring hur vi väljer att tolka citaten i vår analys.

I en analys finns det alltid risk för övertolkning och att man som forskare tar vissa diskussioner ur sitt sammanhang. Vi utgår från att varje avsnitt har redigerats och godkänts av programledarna. Därför har vi funnit det användbart att huvudsakligen hålla oss till vårt primära urval. Detta för att producenter och programledare har haft en chans att se till materialet och dess helhetsintryck. Det finns förstås fortfarande en risk att analysmaterialet kan verka taget ur sitt sammanhang, men genom att huvudsakligen analysera två avsnitt av varje podcast och att dessutom sätta in läsaren i situationen innan citat och analys presenteras, hoppas vi att våra sektioner inte upplevs som tagna ur sitt sammanhang.

ANALYS

Medvetna ordval

Inledningsvis visar vi hur programledarna medvetet tycks använda sig av vissa ordval som reproducerar stereotypa föreställningar av vad som är feminint och maskulint. Vi utgår från två episoder då både Alex och Amanda i sin respektive podcast pratar om en läkare. Alex talar om ett läkarbesök som han har varit med om, och Amanda om en läkare utifrån ett TV-program som hon har sett.

Ur *En död hund*:

A: (...) så fick jag träffa en läkare, en kvinnlig läkare, ung. Liksom, en piffig, får man säga så?

S: Mmm.

A: Som då, öööh, helt sonika bad mig att dra ner byxorna halvvägs. Så stod hon liksom vänd mot mig, så jag kände hennes andetag mot min, eeh, mot mitt ansikte

S: Men kände du i det ögonblicket att din pung var piffig också?

A: Nej, den kändes väldigt opiffig då

S: Jaa

A: Oftast är den ju opiffig, eeh, så då, det var så speciellt att hon stod så nära mig. Det blev så intimt. För hon stod liksom så här rakt framför mig. Kropp mot kropp mot varandra. Och en hand ner.

Alex understryker noggrant att det är en kvinnlig läkare, och att hon var ung och piffig. En kvinna tycks här inte kunna benämnas som enbart läkare, eftersom mannen är normen, utan benämns som en ”kvinnlig läkare”. Genom att använda termen ”kvinnlig” reproducerar här Alex mannen som norm (Jarlbro, 2006, s. 147). Det är på ett informellt och till viss del oreflekterat sätt som Alex och Sigge här pratar med varandra. Detta kan bidra till att en kvinna som läkare inte bara får vara sin profession, eftersom hon frångår normen för en läkare genom att inte vara man. Här

ser vi språket som en konservator, som kan bidra till att de som lyssnar också benämner en läkare som kvinnlig.

Alex använder vid flera tillfällen termen kvinnlig och kvinna när han talar om läkaren. Detta skiljer sig från på vilket sätt Amanda talar om en läkare.

Ur *Att fylla Berwaldhallen*:

AS: Jag känner mig arg. Överlag.

H: Men du har ju mycket i dina hormoner som liksom, som behöver komma ut.

AS: Igår såg jag en dokumentär om psykakuten. St Görans sjukhus, i Stockholm, den gick på tvåan, ee, och jag blev så, den lämnade en känsla hos mig som var (*suck*) uppgiven men också arg och, såhär *berörd* av det där. Det var många olika saker jag tänkte på. *Dels* så tänkte jag på, den här miljön som är på psykakuten, den är fruktansvärd Hannah, personalen, en del var härliga men många av dem speciellt en överläkare där, pratade om patienterna med en ton som inte jag tyckte om. Alltså

H: Kan du beskriva ungefär hur han pratade.

AS: De var jobbiga och de var, de var jobbiga och omständliga människor och de liksom gjorde *ner* dem på ett sätt, som jag inte tyckte om. Jag tror inte man skulle, ee, det fanns ingen empati i hennes röst.

Medan Alex väljer att tala om en kvinnlig läkare, har Amanda inte fokus på läkarens kön utan snarare på de uppgifter och ansvar som läkare har. Amanda uttrycker tydligt att läkarvården, som kan ses som ett viktigt ämne, upprör henne och gör henne arg. Hannah använder då Amandas graviditet och hormoner som en förklaring och ursäkt till Amandas ilska. Vi återkommer till detta senare i vår analys. Men det är inte bara Alex och Sigge som reproducerar gamla föreställningar om mannen som norm. I dialogen ovan mellan Hannah och Amanda kan vi se att Hannah antar att läkaren är man och att Amanda inte korrigerar henne.

Alex tycks söka Siggas bekräftelse när han frågar honom om det är okej att han benämner den kvinnliga läkaren som ung och piffig. Det tyder på att Alex verkar ha en medvetenhet om att hans sätt att benämna läkaren skulle kunna ifrågasättas. På samma sätt kan vi se att även Hannah verkar ha en medvetenhet kring sina ordval, och

att ingen av deras samtalspartners verkar ha några invändningar kring deras sätt att uttrycka manligt och kvinnligt. I följande utdrag berättar Hannah om förberedelser inför en weekend med sin man.

Ur *Att fylla Berwaldhallen*:

H: Amen alltså det är nånting såhär, för det första Gustav han han tänker väldigt såhär manligt, om man nu får kalla det för det, men han är ju såhär, hur vi han ska tvätta bilen, som vi ska åka i,

AS: Naw...

H: hur vi ska ta bort barnstolen fram och sitta bredvid varandra, eeh

Genom att säga ”om man nu får kalla det för det” verkar det som att Hannah reserverar sig i sitt uttalande kring vad som är manligt. I vårt urval förekommer dessa ursäktande ordval vid flera tillfällen i båda podcasterna.

I sektionen nedan talar Alex om sin fru och att hon har hållit ett tal och blir både känslös och imponerad över sin frus prestation.

Ur *Nytt liv*:

A: Och jag blir tagen av så många saker med henne det är liksom dels att hon är så vacker. Det tänker man ju inte alltid på men det är *är* ju, fantastisk, alltså ee vacker. Jag vill inte bli då, e gubbig då när jag säger det, men jag ee jag vill bara berätta då att jag slås *dels* av det.

S: Men varför skulle du va ee uppfattas som gubbig.

A: Nämen okej, men sexistisk då eller, ooo eller objektifierande, alltså jag ee

S: Inte att tycka sin fru är vacker tror jag inte nån tänker.

A: Nä okej men bra, men jag slås av framför allt sen då av att hon framför det här talet då på ett sätt som är så fiint så att jag blev, tårögd alltså och jag blev jag vava jag va det var verkligen en rörande, och jag f d fick, du vet, de här känslorna som man får ibland, tänk att jag är *gift* med henne, och att hon är *min*, och så där.

Alex är känslös över att Amanda har öppnat sitt hjärta och hänfört lyssnarna, men det är inte innehållet han talar om, istället riktar han fokus åt sin frus skönhet och att hon är hans. Detta skulle kunna ses som en vacker kärleksförklaring, men även här väljer Alex att använda ord, som Sigge godkänner, och som han verkar förstå skulle kunna uppfattas som objektifierande.

Winther Jørgensen och Phillips (2000) menar att ett kreativt språkbruk bidrar till förändrade attityder kring hegemoniska normer. Här fanns en möjlighet för både Alex och Hannah att omforma den diskursiva praktik som de handlar i. Men trots deras förmodade medvetenhet gör de här ett aktivt val att stanna kvar i en värld där läkare och kvinnliga läkare skiljs åt, och där manligt innebär att ägna sig åt bilen. Via sitt språk manifesterar Alex en antydning till objektivering av kvinnan. Nedan har Alex och Sigge börjat tala kring vilka friheter en läkare kan ta, då en patient befinner sig i underläge.

Ur *En död hund*:

A: Nej, men alltså, hon skulle kunna leka med pungen med näsan som Lady och Lufsen du vet?

S: Med köttbullarna ja?

A: Ja, man skulle ju inte reagera på det, eller man skulle reagera men hon skulle få göra det.

S: Det beror ju på hur grovt i och för sig, jag menar om hon under den här röntgen släpper datorn och istället lutar sig fram mot pungen, och sörplar i sig den, eller förstår du, börjar nafs på den?

A: Vadå, vadå, vadå, sörplar i sig?

Här tas fokus från läkaren som professionell då Alex och Sigge istället börjar fantisera om att hon skulle börja leka med pungen, och att hon skulle ”skulle få göra det”. Här kommer läkarens kön i fokus istället för hennes kompetens och av dialogen att döma reducerar Alex läkaren till kvinna.

Young talar om att det pågår ett förtryck mellan olika sociala grupper (Young, 2000, s. 67). Som vi tidigare nämnt är det inte alltid ett aktivt val att tillämpa de rådande hegemoniska maktförhållandena i sociala interaktioner. När man ser till språkbruk och ordval av Alex och Sigge tenderar de att falla i genusmönster som kan

anses som klassiska inom populärkulturen. Ett exempel på detta är att Bignell (2002) i sin studie noterat att ett antal populärkulturella tidningar fokuserar på kvinnan som ett sexuellt objekt.

I nästa utdrag har Alex och Sigge kommit till den del av läkarbesöket då Alex ska genomgå en röntgen.

Ur *En död hund*:

A: Hahaha, det hade ju varit jåkligt speciellt, eeh, så jag ligger i det här mörka rummet och eeh, eeh, jag har då en kvinnlig läkare som

S: Är Amanda med då?

A: Hon är med och håller min svettiga hand

S: Hon är mamma då.

A: Mentalt så är hon det ja.

S: Mm

A: Och eeh, eeh, nej men, då ligger jag där och jag inser att den här kvinnan då, hon ser min pung i genomskärning

Här kan vi se att Alex igen återger läkaren som kvinnlig och benämner henne som ”den här kvinnan” istället för läkaren. Sigge benämner Alex fru Amanda som hans mamma i detta läge. Alex instämmer att hon på en mental nivå är det. De här männen vill vara hjältar för sina kvinnor och barn som vi kommer att framhäva senare i analysdelen, men när Alex fru är med som stöd och kanske därmed har en hjälteroll, blir hon en moder och inte hans hjälte. Vi kan inte veta om Alex och Sigge jämför modern med hjälte, men vi kan se att de i detta samtal tillskriver Amanda, och också modern, en vårdarroll. Som vi med hjälp av Bignell (2002) tidigare beskrev kopplas ömklighet till maskulinitet. Här kan vi tydligt se att Alex som man behöver sin frus stöd under läkarbesöket. Ömkligheten förstärks genom att de båda drar en parallell mellan Amanda och den trygga modern. Genom att vara ömklig, reproducerar Alex här en del av en maskulinitet, ett attribut av den stereotypa mannen, dessutom förstärker de kvinnans klassiska roll som vårdaren/omhändertagaren. Enligt Young (2000) har kvinnan tillskrivits egenskaper som någon som fungerar vårdande och sexuellt tillfredsställande för mannen. Hon pekar på att ”...kvinnoförtrycket bland

annat består av en systematisk och enkelriktad överföring av kraft och resurser från kvinnor till män” (Young, 2000, s. 67). Här kan vi se att Alex reproducerar denna bild av kvinnan. Dels genom att tala om läkarbesöket som något ”intimt”, men också att tillskriva sin fru en moderlig roll.

Alex säger uttryckligen att han inte vill vara objektifierande eller gubbig. I *Beskjuten* ett avsnitt ur vårt sekundära urval, säger Alex och Sigge säger sig vara feminister (19:00). Trots detta framställer sig de sig själva som män som står högre än kvinnan i rang när de sexualiserar och objektifierar henne. Det är de ordval de gör som reproducerar maktförhållanden inom den diskursiva praktiken.

I podcasten finns, som i andra medier, möjlighet att redigera i efterhand. Samtalspodcastens avslappnade och informella karaktär kan göra att det blir pratigt då det ofta finns en nära relation mellan programledarna. Det är lätt att säga saker man inte menar, men trots att det går att redigera bort något man inte står för, finns det fortfarande kvar i avsnittet. Alex vill inte framställa sig på ett gubbigt sätt, men det hjälper inte att reservera sig och säga att man inte vill framstå på ett visst sätt om man ändå går vidare och framställer sig just så. Det är som att säga ”jag är inte rasist, men...” för att därefter använda sig av rasistiska ordval.

Mannen som utgångspunkt

Här kommer vi att belysa hur Hannah och Amanda i sin podcast tenderar att tala om olika ämnen och företeelser utefter en manlig åsikt. Vi kommer att börja i ett utdrag då Hannah ska gå på fest och har valt ut en klänning som hon vill bära.

Ur *Att vara Lasse Kronér*:

H: Aejmen, jag hade helsvart. (*Skratt*). Jag var inte i närheten av så snygg som du. För faktum var att, lite så att Bankis förstörde hela min klädsel precis innan vi skulle gå. Men det som hände då var att precis innan vi skulle gå så sa jag såhär ”vad tycker du om denhär?” och han bara ”ja, men det är lite väl mycket gala-gala, och det känns inte som att det är en sån kväll”.

AS: AH. Då vet man ju inte vad man ska ta sig till ju. Då är det bara att kasta

den och ta något annat för man kommer aldrig känna sig snygg då.

H: Neh, och det som hände mig då det var ju att jag har ju rensat ut, asså mina kläder, på ett helt vansinnigt sätt. Jag drabbades ju av samma gravid-psykos, boande, som du gjorde.

”Patriarkaliska definitioner av femininitet är att vara beroende och rädd” (Connell, 2008, s. 121). Hannah verkar tycka att mannen är någon att rätta sig efter, och att hon måste byta klänning om inte han godkänner hennes klädsel. Amanda instämmer att man i ett sådant läge står handfallen och inte vet vad man ska ta sig till när man får en sådan kommentar från en man. Av konversationen att döma klär de sig efter mannens åsikt. Det är vanligt förekommande inom populärkultur att kvinnan klär sig på ett visst sätt för att behaga mannen. Att se på kvinnan utifrån den manliga blicken har beskrivits som ”the male gaze” (Mulvey, 1975), och syftar på hur kvinnan blir sedd genom mannens ögon.

Hannahs agerande på mannens kommentar visar på den osäkerhet som enligt Bignell är starkt kopplad till femininitet (Bignell, 2002, s. 73). Genom sitt språk signalerar både Hannah och Amanda en bild av att kvinnan bör klä sig utefter mannens åsikt, och på vis upprätthåller de den maskulina hegemonin. Vi kan även se att Hannah åter leder samtalsämnet till någonting som rör graviditet.

Om Hannah och Amanda lät mannen påverka deras val i ovanstående konversation, är de av en annan åsikt i följande stycke. Här talar Hannah och Amanda om en middag där Amanda (som är gravid) tar mer glass. De kommer in på kost och graviditet. Kvinnorna är överens om att man ska äta vad man vill eftersom man ofta är sugen på onyttiga saker under en graviditet, men mannen i sällskapet protesterar. I första meningen citerar Amanda den protesterande gästen, för att därefter säga vad hon tycker om hans uttalande.

Ur *Att fylla Berwaldhallen*:

AS: (...) amen hörni, (*suck*), stanna upp här nu, för jag måste bara säga det, att ee nehh, man ska inte äta vad som helst när man är gravid, som många tror, e man ska äta nyttiga saker och ee, ja me, man ska i alla fall inte liksom, smälla i sig smågodis (*föraktfullt*). *Just där*, från *män*, som berättar för oss, hur vi kvinnor ska vara när vi är gravida, det är m ta mejfan det *värsta* jag vet.

Hannah håller med Amanda om att det absolut inte ska råda någon fixering kring kost under en graviditet och likställer det med misshandel om en man uppmuntrar en kvinna i åttonde månaden att gå till gymmet. Det tycks råda en konsensus om att män i detta fall inte har rätt att säga till kvinnan hur hon ska göra.

Vi kan inte vara säkra på att mannen talade om att undvika godsaker ur ett skönhetsperspektiv, han kan ha menat av hälsoskäl. Det är intressant att Hannah och Amanda direkt tolkar hans kommentar som att den gravida kvinnan bör hålla sig i trim av utseendeskäl, då de senare i dialogen diskuterar just detta. Hannah och Amanda tillskriver sig här den frekvent förekommande narcissistiska rollen som enligt Bignell (2002) är en del av den femininitet som ofta presenteras i populärkulturen (Bignell, 2002, s. 73).

I följande utdrag har Hannah träffat en biolog som presenterat en teori kring huruvida man får döttrar eller söner. Hannah och Amanda har tre systrar och har själva fött uteslutande döttrar.

Ur *Att vara Lasse Kronér*:

AS: Men gud. Det enda jag blir lite irriterad på med den här teorin. Det är att alla våra män *skyller* alltid på oss. Det här med att vi bara får flickor. Eeh, och då har vi alltid sagt såhär, men snälla det är killen som bestämmer. Det kanske inte är så?

H: Och jag måste ju säga, just för att jag tror det här ännu mera stämmer på mig, för jag har ju barn med två olika män. Och min första pappa till mitt ena barn, han hade ju en son sedan innan.

AS: Ja, just det.

H: Så att det var ju inte så att han inte bara hade x, alltså jag kan ju inte skylla på det.

Hannah och Amanda väljer ord som ”bara” döttrar, och att männen ”skyller” på sina fruar. Mer eller mindre omedvetet lägger de in en värdering att döttrar är någonting man ”bara” har. Vi kan inte veta om de använder ordet ”bara” som i enbart döttrar, eller som någonting otillräckligt, men i samband med ”skyller”, förstärks ordet ”bara”

eftersom skyller är kopplat till skuld. I podcasten råder det inga tvivel om att de älskar sina döttrar, ändå diskuterar Hannah och Amanda ämnet ur utgångspunkt att deras män uttryckt ett missnöje över att de inte fått några söner. Det tycks i konversionen utgå ifrån vad männen tycker, och därför problematiserar de sina barns kön. Hannah och Amanda uttrycker i podcasten aldrig själva att de skulle vilja ha söner. Mannens åsikt verkar vara så viktig att den måste diskuteras kvinnorna emellan, precis som vid tidigare exempel då klädval och diet diskuterats utifrån en mans åsikt. Samtalsämnet kan också signalera för lyssnaren att det är av relevans vilket kön ens barn har, genom att Hannah och Amanda tar upp det.

Kön som uppträdande

Här kommer vi att belysa hur programledarna i respektive podcast går in för rollerna som feminina och maskulina. Vi utgår från ett samtal där Hannah och Amanda talar om ett tillfälle då de båda känt sig nedstämda och deprimerade. I en lång passage talar Amanda målande kring hur hon strosade runt på ett köpcentrum, åt en sallad och låtsades vara en rik Hollywoodfru.

Ur *Att vara Lasse Kronér*:

AS: Sedan tog jag på mig diamanterna. De var väldigt viktiga. Det enda jag saknade var att jag kanske hade färgat håret eller sådär. Men jag tog också på mig parfym, för det kände jag att det var väldigt viktigt i den här stilen.

Och så bara marscherade jag ut. Jag tog sådana där långa steg och...

H: Mot NK?

AS: Det klart. (*Skratt*). Jag gick till NK.

I det andra utdraget har de kommit in på en tung tonårsperiod för Hannah.

Ur *Att vara Lasse Kronér*:

H: Jag vet, men jag tror bara såhär att ska man förenkla det och är lite yngre, man är sjutton arton nitton tjugo någonting, då bara såhär samla ihop dig själv,

ta en dusch. Tvätta håret, sätt på dig lite läppstift och lite fina kläder och åk hem till mamma och pappa eller till en kompis.

Här tar Hannah och Amanda upp ett ämne som ligger dem varmt om hjärtat, psykisk ohälsa. En lösning de erbjuder på problemet depression och ångest tycks vara att ta på sig parfym, fina kläder och läppstift. Gauntlett (2002) talar om kön som ett uppträdande. Här blir det tydligt att Hannah och Amanda, som en lösning på sina psykiska problem, tar sig an attribut som av många kan kopplas till femininitet - de uppträder som sitt kön. Parfym är en symbol som är kopplad till förskönande, vilket är kopplat till femininitet. Som exempel tar Bignell (2002) upp att kvinnomagasinet ofta innehåller parfymprover som ett sätt att sälja in någonting till kvinnan, något som tillhör en femininitet. Det kopplar han till behag och utsmyckning eller försköning. Att använda sig av ord som parfym när man adresserar läsaren, eller i vårt fall lyssnaren, gör att läsaren identifierar sig själv som en gruppmedlem, till exempel som en del av femininitet och kvinnlighet. Liknande ordval från kvinnomagasinet, men även annan media, symboliserar att läsaren inom sin respektive grupp mår bättre av att använda sig av deras tips. Det får läsaren, eller lyssnaren, att bli ett mer komplett själv (Bignell, 2002, s. 64-67).

Som vi tidigare har nämnt är det inte det biologiska könet som avgör vem man är, det är handlingar som skapar vår identitet. Ett exempel som Gauntlett (2002) har på att en kvinna gör sig till en kvinna, är att använda sig av just smink och kläder. Hannah och Amanda följer frivilligt ett återkommande genusmönster på sättet vilket man konstruerar bilden av kvinnor och talar i uppmanande form till unga kvinnor att göra detsamma i det sista utdraget.

Jarlbro (2006) talar om forskning som pekar på att populärkulturella medier använder sig av det så kallade *human-touch*-perspektivet. Genom samtalspodcastens informella form och med ett personligt tilltal, skapar man en relation till mottagaren, som i sin tur köper innehållet eftersom den känner till det (Jarlbro, 2006, s. 103). Hannah och Amanda använder sig av det personliga på två sätt; dels talar de om sina egna problem på ett sätt så att lyssnaren lätt kan tro sig känna dem, och dels då de genom uppmaningar tilltalar sina lyssnare direkt. Här anser vi att denna sortens mix av personligt tilltal och personliga anekdoter gör podcasten till ett väldigt starkt och framgångsrikt medium. Eftersom lyssnaren tar tips från sina ”vänner” i podcasten, blir det informella samtalet ett effektivt sätt att tilltala lyssnaren. Lyssnaren kan ta till sig

innehållet i podcasten eftersom hen skulle kunna tro sig ha en relation till dessa personer. För en timme eller två får man vara med i vad som verkar vara en känd persons privata samtal.

Nedan talar Hannah och Amanda om när de stått på scen under en presskonferens inför åttio journalister.

Ur *Att vara Lasse Kronér*:

AS: Men det var ju roligt när vi var på Norstedts såhär presskonferens, eller dag, häromdagen. Och du och jag stod på scen och det var kanske åttio journalister. Och jag hade med mig bebisen som jag stod och vaggade samtidigt som hon intervjuade oss. Och sedan så gick det åt helvete. Hon började skrika, så Mikaela som jobbar med oss, kommer springande för att ta Frances. Och det gör hon. Men efter fem minuter märker jag att jag står ju fortfarande och gungar. (*Skratt*). Utan bebis i famnen, märkte du inte det?

H: Haha, amen jag tänkte på det, skönt gung. Men du räddade ju upp alltihopa med att du var väldigt, väldigt snyggt klädd just den kvällen.

Därefter följer en passage som ingående beskriver Amandas klädsel under presskonferensen. Vi vill uppehålla oss vid att Hannah och Amanda börjar tala om sitt arbete, men istället för att berätta mer om sina karriärer, vänder samtalet direkt till att handla om vad Amanda hade på sig, och går på så sätt in på ett ämne som skulle kunna ses som förskjutet till traditionell femininitet. Att deras program är förlagt under kategorin mode och skönhet skulle kunna legitimera detta val, men eftersom vi har lyssnat på samtliga program vet vi sedan tidigare att de även talar om ämnen som politik, sjukvård och ångest.

Som Gauntlett (2002) menar är femininitet ett uppträdande, en roll man antar. Han understryker att det inte finns några fixerade maskulina eller feminina roller, utan mönster som vi har kommit att förknippa med kvinnor och män. Man kan se hur Hannah och Amanda tar sig an rollen som kvinnor och det som fortfarande kan ses som en typisk feminin egenskap – att tala om kläder och barn.

Gauntlett (2002) har studerat hur kvinnor tillgodoser sig innehåll i mode- och skönhetsmagasin. Hans forskning pekar på att kvinnor med olika bakgrund och kultur

anammars delar av det som skrivs kring hur en kvinna ska se ut och bete sig (Gauntlett, 2002, s. 196). Därför skulle även det Hannah och Amanda säger kunna påverka lyssnaren. Det kan då bli problematiskt om programledarna ger en alltför endimensionell bild kring vilka samtalsämnen kvinnor talar om.

Medan Hannah och Amanda diskuterar kläder vid sitt scenframträdande, tar Alex istället upp sina alkoholvanor vid sina uppträdanden.

Ur *Nytt liv*:

A: Och i lördags då när jag då smiter ut efter att ha sagt då mina sista ord, då står Marre där, vaktmästaren, men en en öl och en whiskey.

S: A

A: Till mig. Ee underbar grej ju..?

S: Fin gest.

A: A, de det är en sånhär redig whiskey.

S: Varför vänta?

A: Ja exakt. Men han vet ju om att jag ska på middag också, så har jag ju bilen och sådär, men han han är alert där så han, han han ger mig den här så jag så jag dricker whiskeyn alltså det är kanske en åtta alltså jag sveper den i en klunk, du vet man få man blir ju

S: Man förstår ju varför scenartister har ee ha får alkoholproblem. Många.

A: Sen så, ee, ska jag då gå på den här middan, struntar i att byta om, för ja jag känner mig fylld av självförtroende i mina scenkläder.

Alex nämner också kläder men gör inga utsvävningar, och Sigge ställer inte heller frågor kring Alex kläder. Däremot står alkohol i fokus under en lång passage som följer denna konversation. Just alkohol och speciellt whiskey är återkommande i Alex och Sigges podcast. Båda är författare och har vid flera längre tillfällen talat om Jan Guillou som en förebild. De talar om hur Jan Guillou dricker whiskey inför varje skrivpass, och whiskydrickandet verkar symbolisera en del av författarskapet hos Alex och Sigge. Myten om den whiskeydrickande mannen reproduceras här.

I följande utdrag ska Sigge vara hemma med barnen då hans fru Malin ska ut.

Ur *Nytt liv*:

A: Då så berättade du om att Malin, var borta, var ee på kvällen och att du hade köpt en flaska whiskey, och tagit hem, massa episoder av Californication

S: A

A: Och jag s, ja var väldigt avundsjuk på dig, på den kvällen, den lät härlig.

S: I fredags då, skulle min fru gå ut med sina kompisar, och jag hade sett fram emot hela veckan nästan, mot att jag skulle se hela Californication-säsongen.

A: Mm.

S: Och dricka whiskey.

A: Och det *här* är whiskey, whiskeykvällen?

S: Ja whiskeykvällen ja.

Californication handlar om en alkoholiserad författare. Sigge ska vara hemma och dricka whiskey samtidigt som han tittar på en serie om en man som dricker, och Alex uttrycker sin avund. Här blir homosocialiteten tydlig. Män inspireras av män och talar om män med män. Fascinationen och samtal kring framgångsrika män förekommer under flera program ur vårt urval. Ett avsnitt som illustrerar detta väl är *Spädgrisen*, då Alex och Sigge talar om ”tunga namn”. Männens som i detta fall är Adam Alsing, Peter Setzman och Fredrik Vikingsson, beskrivs som män ”som man har aktning för och lyssnar på” (20:55).

Det har förekommit sessioner då Alex och Sigge talar om kvinnor, men då ofta i romantiska ordalag där de exempelvis talar om en ungdomsförälskelse i Lisa Ekdahl eller att de skulle kunna tänka sig att gifta sig med Jan Guillous fru. I *Klaustrofobisk* talar Alex och Sigge om Lisa Ekdahl som ”Ekdahl” eller ”Lisa Ekdahl” (41:00). Ett vanligt mönster i medier är att man benämner män vid efternamn och kvinnor vid förnamn. Det har beskrivits som ett sätt att förpassa kvinna till den privata sfären (Roncarolo i Jarlbro, 2006, s. 63). Även om de inte talar om Lisa Ekdahl i det förebildssammanhang som när de talar om män, benämns hon på samma sätt som dem, vilket kan tyda på en förändring i språkbruket. Då Alex och Sigge säger sig vara feminister är de i detta fall språkmässiga förebilder.

Förebilder

I *Sänkt IQ* talar Alex om sin fru Amandas låsning till hennes mest trygga plats, ett köpcentrum. Dit går de för att hon ska få känna sig ”lycklig och ren”. I sitt försök att berätta om en plats dit han kan gå med sin fru för att hon ska få lugn, framställer han henne som skör och ytlig. Han beskriver platsen som ett skydd mot omvärlden och den enda plats där hon känner sig helt trygg (26:35). I sitt sätt att tala om Amanda förstärker Alex bilden av kvinnan som någon som behöver beskyddas. Men i just *Sänkt IQ* spelar också kvinnans koppling till narcissismen roll, då han pratar om hur hon handlar och byter varor. Att framställa kvinnan som ett offer förstärker stereotypen om kvinnor som svaga och passiva och i behov av manligt beskydd (Carter i Jarlbro, 2006, s. 34). Men det verkar också vara viktigt för Alex och Sigge att ha en hjälteroll för sina barn på ett helt annat sätt än vad som uttalas hos Hannah och Amanda.

I följande utdrag beskriver Alex hur han skrämmer upp sin dotter Charlie för att sedan ha möjlighet att trösta henne.

Ur *Nytt liv*:

A: I mörkret ja, *ingen* ser henne, och hon vandrar i kylan, på Odengatan, ee ee känner ingen, känner inte igen sig vet inte vart hon bor, hon gråter och gråter, och där borta, bakom kröken, där kommer pappa springande. Och e, e springer fram och lyfter upp Charlie, o och hon gråter och pappa gråter, jag var så orolig,

S: (*Skrattar högt*)

A: (*Skrattar*) jag aa... så det är den här fantastiska pappan som räddar den utsatta Charlie från faror, det är alltså sagor som jag tror är... a det är inte *bra* det där är åt helvete.

S: Men det är ju också riskfyllt för att jag minns ju min egen, eee... upplevelse den dagen som, ens förälder ens pappa inte längre är den här superhjälten som du beskriver så kommer eventuellt uppstå en aggression. Ja e, när min son kollar på mig och han ser den här guden, den här övermänskliga superhjälten, så tänk kan man också bli rädd så här man tänker att, en dag kommer han bli

besviken, när han inser att man inte är det där.

Alex verkar bära på en medvetenhet kring sina handlingar och sina ordval och hur han framställer sig själv i förhållande till flickor och kvinnor, precis som vi kunde se i det sätt på vilket han talade om läkaren och sin fru. Återigen tycks han spela på stereotyper kopplade till femininitet och maskulinitet. Alex och Sigge talar om den dagen då de inte längre kan vara sina barns hjältar. Detta kan tyda på att de känner en maktlöshet. I jakten på att bli mer betydelsefull för sina barn verkar Alex vilja upprätthålla en beroendeposition genom att skrämman upp sin dotter. Männerna talar inte bara om sina förebilder på ett heroiserande sätt, de vill också vara hjältar för sina barn, men även sina fruar. I avsnittet *Messias* berättar Alex om en man som ”stod upp” för sin flickvän genom att ”mata” ner den som kallade henne ”hooker” (33:30). I anekdoten benämner Alex honom som en ”härlig man” som försvarade sin flickvän. Detta är ett exempel på hur det informella samtalet kan ta en negativ form som kan komma att påverka lyssnare att anamma detta synsätt och på så sätt rättfärdiga ett våldsamt beteende eller koppla våld till maskulinitet. Alex och Sigge är överens om att det inte är bra att ta till våld, men ordvalen tyder på att de ändå tycker att mannen gjorde rätt och att de ser upp till det. Detta vill vi koppla till tidigare utdrag då Alex var hos läkaren och införlivade Amanda en moderlig roll istället för en hjälteroll. Det verkar som att Alex och Sigge inte kan sätta en kvinna eller dotter i en hjälteroll utan som någon som behöver försvaras och skyddas för att på så sätt hävda sitt eget värde som män. Att inte sätta kvinnor i en hjälteroll är ett klassiskt drag inom manlig homosocialitet, då den handlar om hur män bekräftar enbart varandra. Alex och Sigge stämmer väl in på den manliga homosocialiteten då de både bekräftar kända män som de ser upp till, men också genom att inte huvudsakligen lyfta upp kvinnors prestationer. Men även Hannah och Amanda sätter sig själva i ett underläge gentemot männen då de talar om män i beundrande ordalag, och tenderar att förstärka den kvinnliga homosocialiteten då kvinnors prestationer står i förhållande till mäns. Detta illustreras tydligt i följande exempel:

Ur *Att fylla Berwaldhallen*:

AS: Hannah alltså jag måste bara börja med att säga att det har hänt en stor sak i podcastvärlden.

H: Nääh?

AS: Jo. Filip och Fredrik. (*Paus*).

H: Ja?

AS: Nämnde oss. I början av deras förra podcast.

H: Du skämtar!

AS: Nej. Och då var det ju så att de, eeeh, dom sa att. De ville framför allt säga att de är mycket större än oss och att det ha varit nåt nån artikel där det stod att vi var större än dem, och det, håller jag med om, det är ju inte sant, de är ju mycket större än oss. Dem är all...

H: Mycket större! Dem är vi känner ju att vi är såhär, småkryp som liksom, sakta men säkert kanske liksom får, kanske liksom kanske andas i deras universum.

AS: (*Skratt*) Aaa vi åker lååångt bak i deras kölvatten där nånstans.

Föräldrarollen

De följande utdragen kommer att röra tillfällena när programledarna talar om sin föräldraroll. I det första stycket har Alex och Sigge kommit in på rädslor som kommer med föräldraskapet:

Ur *En död hund*:

S: Förlåt, men man tänker både på att ens egna barn hela tiden är nära en jävla katastrof, för att de hela tiden håller på att ramla ned från saker.

A: A

S: Men man är *också* nära, tack vare att man känner så starka känslor för dem, så blir man nära alla andra föräldrar genom alla tider som har sett sina barn må dåligt. Man får en liksom direktkontakt med tidigare, föräldrar i världshistorien alla föräldrar.

A: Den typen av saker kommer hända Charlie och Frances då blir man ju e man jag jag går nästan under av det.

Här visar Alex och Sigge på hur de verkar ha förlikat sig vid den maktlöshet som de menar följer föräldraskapet och talar om sina starka känslor som de hyser för sina barn. Att tala om föräldraskapet som en gemenskap och ta sig an den identiteten, kan ses som en alternativ bild av maskulinitet. Hemmet och barn är vanligtvis ämnen som tillskrivs femininitet och Alex och Sigge bryter här ett genusmönster. Genom att göra detta kan de bidra till att förändra bilden av maskulinitet.

I nästa utdrag berättar Alex om när han tog med sin dotter Charlie på teater för att se Snövit.

Ur *Nytt liv*:

A: På väg in då i teatern, så ser hon en affisch då, e en poster från, alltså en sånhär reklamaffisch då är det då en bild på Snövit och bakom Snövit så är det en häxa. Alltså häxan. Ja, som har krokig näsa och som ser märklig ut då, och hon *ser* den där ee, häxan

S: Mm

A: Och blir som en blir stel i hela kroppen och vägrar gå in.

S: Men hade ni inte pratat igenom historien innan

A: Men lite lite irriterad på mig själv kanske, nånting i mig ville ändå liksom sådär, nu lägg av nu Charlie nu ska vi titta på det här, du *kommer* tycka om det, men jag jag kanske var för mjäkig, hur e hur är du här?

Slutet på denna konversation utmynnar i att Alex bekänner vad som skulle kunna vara en brist i sitt föräldraskap inför Sigge. Här ger Sigge, som har äldre barn än Alex, råd kring föräldraskapet. Alex söker Siggas råd, då han erkänner sig ”mjäkig” kring papparollen och blir bekräftad av Sigge som berättar om hur han först efter tio år förlikat sig med föräldraskapet:

S: Det som man kä det som jag känt den här veckan, är att e, det är först nu som jag har blivit pappa på riktigt, det senaste året. Jag tycker inte jag *har* bromsats alltså, jag har, jag har *vägrat* att bromsas under de här åren, jag har skrivit böckerna på nätterna och, jobbat, lika mycket som jag hade jobbat utan barn. Aa, och förlorade arbetstimmar har jag tagit igen i ökad effektivitet de timmar som jag har jobbat. Men, det som har hänt i är att, eftersom jag har tre barn i olika åldrar, att det är först nu som

jag känner att jag, att jag offerar nåt, jag tycker inte jag har upplevt det hittills. Alltså, som att familjen..., kontrollerar mig, istället för att jag kontrollerar familjen.

A: Mm jag förstår.

S: Att jag är maktlös inför familjen eem. Det kanske också vart en, att jag kämpat mot, jag tror att, det är framför allt att jag har kämpat mot *männen*, alltså bilden av mm männen och papporna i vår föräldrageneration.

Delar av samtalet är färgat av den manliga homosocialiteten då Alex och Sigge genom att utbyta bekännelser bekräftar varandra. Sigge förklarar sig maktlös inför sin familj och att han inte längre upplever att han har kontroll över den. Han tycks ha jobbat för att inte helt förlika sig med papparollen, och ”vägrat” låta sig bromsas, men här står han handfallen inför den anammade föräldrarollen då han underordnar sig familjen. Han har jobbat aktivt för att inte bli som männen som har varit i hans liv, vilket också är ett brott mot klassisk manlig homosocialitet då män hyllar andra män. Sigge säger också i samma avsnitt att han varit mer som en kompis till barnen istället för att ta sig an sin föräldraroll, och att han inte har offerat något. Det kan vara så att Alex och Sigge anammar föräldrarollen på ett annat sätt än sina fruar då de inte gjort det som kvinnan kroppsligt kan göra, bära barnet, amma etcetera. De talar om barnen på ett romantiserande sätt där de umgås och leker med barnen.

Ur *En död hund*:

A: Och e det är ju naturligt så att mamma med sina tuttar kan, eller liksom *har* ett starkare band till ett s till till till till en nyfödd ett nyfött barn alla som säger m nåt annat är ju dumma i huvet så *är* det ju. Ja, vi får jag bara sticka ut hakan och säga att jag tror det ä ä även i ett sånt fall så har så är det ett starkare band i början till till em mamman eftersom, det har varit en del av hennes organism i nio månader det känns som att det, eeee.... Att det är så men jag förstår att jag vet att det är kontroversiellt men jag tror på det väldigt ssstarkt.

Hannah och Amanda talar om föräldraskapet ur ett annat perspektiv. Om männen talar om föräldraskap som någonting som de har förlikat sig med, talar kvinnorna snarare om en frigörelse från barnen efter de första åren. I *Det stora tillkännagivandet* pratar Hannah och Amanda om hur papporna får ta över när barnen har blivit större och om

hur "livet kommer tillbaka" för mammorna (38:30). Hannah talar om sin stundande weekend utan barn.

Ur Att fylla Berwaldhallen:

H: Vi ska åka på vår första weekend utan barn i helgen.

AS: Helt fantastiskt.

H: Alltså vi har blivit som nykära! På *grund* av att vi är så peppade över att vi ska åka på den här helgen.

AS: Men det är helt otroligt. Vad ser du mest fram emot? Kommer ni hängla tror du?

H: Men jag tror att vi kommer pussas mycket. Amen du hör ju här hur svältfödd jag är på liksom den här vuxentiden bara.

AS: Bara göra sig i ordning tillsammans utan barn är mysigt.

H: *Ja* och bara såhär känna att, vi har inga tider och passa, det är ingen ingen som kan liksom, hoppa ner från nåt ramla eller slå alltså såhär, hela den där liksom, bebisgrejen.

Hannah och Amanda är två arbetande kvinnor som utan ursäkter planerar en barnfri vistelse, vilket kan ses som en frigörelse. De förflyttar sig icke urskuldande från mammarollen som de tidigare i analysen reducerat sig till. Även Hannah och Amanda rör vid ämnet att barnen ständigt trillar och slår sig, men istället för att som Alex och Sigge låta detta ämne ta över och låta maktlösheten vara central, är detta bara någonting som kvinnorna nämner i förbifarten. Kanske är det den allmänna avsaknaden av makt i kvinnors liv som gör att Hannah och Amanda inte heller tänker på att uttala någon maktlöshet. Männens skulle kunna ses som inskolade i att upprätthålla ett maktförhållande, och det kan vara därför som Alex och Sigge ser avsaknaden av denna makt som ett så stort bekymmer.

Känslor

I denna sista analysdel kommer vi att lyfta upp ett par situationer då programledarna öppet visar känslor, vilka kommenteras av samtalspartnern. I det första exemplet har Sigge precis inlevelsefullt läst en dikt.

Ur *En död hund*:

A: Men, här, du har kommit ifrån att du har läst en dikt om en hund och gråtit, det är, ja...

S: Men det finns säkert många hundälskare där ute som inte har någonting emot det

A: Jag, jag, kan också läsa en text som jag tycker är väldigt fin som också handlar om en hund

S: Ja

A: Kom, här är pinnen.

S: *(Tyst skratt från Sigge)*

A: Jag klarar det inte, klarar det inte... Förlåt. Jävla tönt. Haha. *(Alex skrattar länge)* Ja, jävlar.

Här kan vi se att Sigge blottar sig genom att visa känslor och gråta över en dikt. Han blir då kallad det som Connell (2008) hänvisar till som feminina skällsord. Feminina skällsord är inte bara saker som handlar om en kvinna, utan också sådana som tillskrivs kvinnan och femininitet, egenskaper som känslsam och svag. Alex verkar här anta en maskulin jargong som han kanske inte besitter fullt ut, eftersom vi kan se i ett tidigare utdrag att även Alex är en känslsam person då han efter sin frus tal nämner att han har blivit tårögd. Detta visar att Alex tycks ha en nära relation till sina känslor, men att ta till en ironisk ton är ett klassiskt sätt att upprätthålla en maskulinitet genom att skapa en distans mellan motsatsen att vara extremt maskulin och skrämmande feminin (Bignell, 2002, s. 72).

Att både Alex och Sigge uttrycker gråt i sin podcast kan ses som en frigörelse från den klassiska maskuliniteten i populärkulturen. Hannah och Amanda

blir ofta känslösamma i sina program, något som kan kopplas till klassisk femininitet. Men vi kan se att när Amanda uttrycker ilska i flera utdrag ovan, en vanligtvis maskulin tillskrivelse enligt Bignell (2002), blir det överslätat som en följd av Amandas graviditetshormoner av Hannah. Amanda anammar även själv rollen som gravid kvinna och därmed ovillig att tänka på någonting annat:

Ur Att fylla Berwaldhallen:

H: Men jag hör ju det du är ju arg, du pratar om djupa saker, du vill inte alls skoja och du vill inte prata om det här med sms-lånen.

AS: Nej. För jag tror inte det är det man vill inte det när man är gravid.

SLUTDISKUSSION

Som analysen talar för, tycks det råda en kluvenhet i hur dessa två podcasters programledare använder sig av språket. I samtalen sker en självkorrigering som öppet vävs in och som tyder på att programledarna har viss förståelse för vad de kanske bör och inte bör säga. I vilken grad programledarna vill vara förebilder kan vi inte svara på, och vid de tillfällen där de uttrycker sig på ett sätt som de inte verkar mena, skulle utsagor kunna redigeras bort i efterhand. Då podcasten är ett pratigt medium är det inte konstigt om det förekommer en del ogenomtänkta ordval och resonemang. Även om redigering av åsikter skulle kunna kritiseras skulle det kunna vara en lösning, och fungera som en del i kampen om jämställdhet. Vi kan inte vara säkra på vad som inte når lyssnaren och i vilken utsträckning de redan redigerat sin podcast. Därför drar vi slutsatsen att det publicerade materialet är något som programledarna valt att stå för, trots sina reservationer.

Om man strävar efter ett upphävande av stereotyper inom femininitet och maskulinitet, problematiserar ett bakåtsträvande språkbruk chanser till jämställdhet då språket fungerar som en del av konstituerandet av vår verklighet. Idag vet vi att kvinnor och män framställs på olika sätt i populärkulturella medier. I vår analys och de aspekter vi har lyft fram kan vi se att programledarna med sitt språk både producerar nya, men också håller fast vid gamla sätt att tala om män och kvinnor. Viktigt att påpeka här är att det inte bara är männen som upprätthåller den manliga hegemonin. I analysen framgår det att även kvinnorna till stor del bidrar med resonemang som på många sätt kopplar dem till traditionell femininitet, vilket för oss var förvånande. Kvinnorna behåller, mer eller mindre medvetet, sig själva i ett underläge gentemot mannen. Sättet på vilket de gör detta är subtilt, och inte direkt tydligt vid en första lyssning. Dessa strukturer blev för oss inte uppenbara förrän vid en noggrann läsning av vårt transkriberade material. Detta tyder på att studier av detta slag är av samhällsrelevans och behövs för att tydliggöra genusstrukturer som upprätthåller maktrelationer.

Tidigare i denna uppsats behandlade vi intertextualitet, som vi ser som en viktig aspekt av programledarnas samtal. Oavsett vilket medium man ser till, kommer innehållet alltid att bygga på andra samtal och kringliggande faktorer som har påverkat programledarna. Dessa samtal får ta stor plats i det offentliga rummet men

det är viktigt att komma ihåg att det är kända människor och deras liv som ligger till grund för samtal i dessa podcaster. Podcasten beskrivs ofta som ett samtal mellan två människor. Men då måste man ha i åtanke att programledarna har en egen agenda och det är därför viktigt att deras lyssnare har ett kritiskt förhållningssätt när de konsumerar podcasten. Då blir också frågan kring hur podcasten egentligen står för en del av verkligheten viktig. Dessa samtal är en konstruktion och programledarna är högst medvetna om att deras samtal spelas in och kommer att konsumeras av hundratusentals personer. Frågan är då hur autentiska deras samtal egentligen är, och hur lyssnarna ska förhålla sig till det som sägs.

Inför vår studie fanns det förhoppningar om att podcasten, som ett fritt medium, skulle ge alternativa bilder av maskulinitet och femininitet. Då podcasten kan produceras och nå ut utan att vara beroende av ekonomiska investerare, skulle denna kunna ge uttryck för mer nyanserade samtal kring traditionella ämnen. I denna studie visar det sig att podcasten, åtminstone två av de mest populära programmen, tenderar att gå i samma genusmönster som tidigare medier har gjort. En anledning till detta kan vara att våra podcaster leds av personer med bakgrund i mediebranschen. Kanske hade en studie på programledare från en annan kontext visat på ett annat resultat. Då tillfälle att framställa sig på ett nytt, mer medvetet sätt ges, är det synd att chansen inte oftare tas.

En del av vårt syfte var inte bara att titta på vad och hur någonting talades om, utan också i vilket sammanhang. Det visade sig att det inte var vid specifika tillfällen som maskulinitet och femininitet manifesteras, förhållandesättet kunde urskiljas i en mängd olika samtal. Vi valde att illustrera vår analys med extra tydliga exempel för att visa på vilka sätt de uppenbart reproducerar stereotyper.

Vi har under vårt arbete haft i åtanke att podcasterna kategoriseras under olika genrer. Innehållen skulle dock kunna beskrivas som nästintill identiska, och därför tyckte vi att dessa två samtalspodcaster skulle utgöra en rättvis grund för analys. Ångest, familj och känslor kring vardagshändelser är ämnen som dominerar båda podcasterna, trots att de kategoriserats i olika genrer. Kanske beror kategoriseringen på traditionella föreställningar om vilka samtal som anses lämpliga för män och kvinnor. Hannah och Amandas kategorival skulle kunna vara en anledning till att de ofta glider in på utseende och kläder när samtalet handlade om någonting annat från början. Man kan inte på samma sätt rättfärdiga ordvalen i Alex och Sigges samtal med förklaringen att det ska vara humor, då Alex sätt att reservera sig och få Sigge att

bekräfta hans ordval kan tolkas som att han inte vill trampa någon på tårna, vilket tyder på att han vill stå för det han säger.

Som vår analys har visat behövs det undersökningar som närstuderar språk och samtalsämnen i det moderna mediesamtalet. För trots att tekniken är ny, tenderar podcasten att följa samma mönster som andra populärkulturella medier har kritiserats för. Att oproblematiserat hylla podcasten och platsen för det långa samtalet är, med denna studie i ryggen, att vara lite naiv.

Vidare forskning

Vi ser podcasten som en kulturell text, vars innehåll påverkas av producenterna men också tolkas av lyssnarna. Tidigare har det bedrivits forskning på andra populärkulturella medier och de effekter som dessa haft på dess mottagare. Vi har inte undersökt hur samtalspodcasten kan komma att påverka publiken, men det är ett faktum att innehållet i ett populärkulturellt medium påverkar människor. Det fanns inte plats för en publikstudie i denna uppsats, däremot hade det varit intressant att se hur mottagare uppfattar podcasten. Det hade också varit intressant att se hur podcasten formar eller är en del av en livsstilsrepertoar, kanske kan podcasten vara ett sätt att manifesteras kön, identitet, eller klass. Man kan också undersöka varför det är intressant för många att lyssna på människor med ett redan etablerat kändisskap, hur personen istället för innehållet ligger till grund för intresset för podcasten.

REFERENSLISTA

Litteratur

- Bignell, Jonathan (2002). *Media semiotics: an introduction*. 2. ed. Manchester: Manchester University Press
- Connell, R. W. (2008). *Maskuliniteter*. 2. uppl Göteborg: Daidalos
- Dahllöf, Mats (1999). *Språklig betydelse: en introduktion till semantik och pragmatik*. Lund: Studentlitteratur
- Gauntlett, David (2002). *Media, gender and identity: an introduction*. London: Routledge
- Giddens, Anthony (2002). *Modernitet och självidentitet: självet och samhället i den senmoderna epoken*. Göteborg: Daidalos
- Hall, Stuart (red.) (1997). *Representation: cultural representations and signifying practices*. London: Sage
- Jarlbro, Gunilla (2006). *Medier, genus och makt*. Lund: Studentlitteratur
- Winther Jørgensen, Marianne & Phillips, Louise (2000). *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitteratur
- Young, Iris Marion (2000). *Att kasta tjejkast: texter om feminism och rättvisa*. [Ny utg.] Stockholm: Atlas

Tidskrifter

- Kalat och Kalat (2001). Frihet, jämlikhet och broderskap: Manlig homosocialitet inom den svenska arbetarrörelsen. *Fronesis: Mannen*. Stockholm: Tidskriftsfören. s. 68-79

Elektroniska källor

- Cederskog, Georg (2013). Sponsor tar avstånd från uttalande i Schulmans program (elektronisk). *Dagens Nyheter*. Tillgänglig: <http://www.dn.se/kultur-noje/sponsor-tar-avstand-fran-schulmans-podprogram> Publicerad: 31 januari 2013. Hämtad: 23 februari.
- Lundell, Kristin (2012). Lyxigt långsamma samtal (elektronisk). *Svenska Dagbladet*. Tillgänglig: http://www.svd.se/kultur/lyxigt-langsamma-samtal_7750126.svd Publicerad: 13 december 2012. Hämtad: 10 maj 2013

Mulvey, Laura (1975). Visual Pleasure and Narrative Cinema (elektronisk). *Screen* 16.3. Tillgänglig:

<http://imlportfolio.usc.edu/ctcs505/mulveyVisualPleasureNarrativeCinema.pdf>

Hämtad: 28 maj 2013

Nordlander, Jenny (2012). Därför slår de sex männen ut alla andra podcastsändningar (elektronisk). *Dagens Nyheter*. Tillgänglig: <http://www.dn.se/kultur-noje/jenny-nordlander-darfor-slar-de-sex-mannen-ut-alla-andra-podcastsandningar> Publicerad:

14 juli 2012. Hämtad: 3 april 2013.

Podcaster

C/O Hannah & Amandas (2012) *Att fylla Berwaldhallen*. iTunes 31 augusti.

Alex & Siggess podcast (2013) *En död hund*. iTunes 10 januari.

C/O Hannah & Amanda (2013) *Det stora tillkännagivandet*. iTunes 11 januari.

Alex & Siggess podcast (2013) *Klaustrofobisk*. iTunes 31 januari.

C/O Hannah & Amandas (2013) *Att vara Lasse Kronér*. iTunes 1 mars.

Alex & Siggess podcast (2013) *Spädgrisen*. iTunes 1 mars.

Alex & Siggess podcast (2013) *Sänkt IQ*. iTunes 8 mars.

Alex & Siggess podcast (2013) *Nytt liv*. iTunes 21 mars.

Alex & Siggess podcast (2013) *Beskjuten*. iTunes 1 maj.

INSPIRATION

Litteratur

Stokes Jane C. (2003). *How to do media & cultural studies*. London: Sage

Foucault, Michel (1993) *Diskursens ordning*. Installationsföreläsning vid Collège de France den 2 december 1970. Stockholm: Brutus Östlings Bokförlag Symposion

Tidskrifter

Eriksson, Kjell (2013) Podcast – vår tids radiorevolution. *MacWorld: Sveriges Mactidning*. 1 (1986-). Stockholm: CW/Communications 2 (1) s. 40-44

Elektroniska artiklar

Rindbäck Vangbo, Cecilia (2013). Vuxna män vill göra saker tillsammans (elektronisk). *Expressen*. Tillgänglig: <http://www.expressen.se/halsa/vuxna-man-vill-gora-saker-tillsammans/> Publicerad: 2 april 2013. Hämtad: 3 april 2013

BILAGA: TRANSKRIBERINGAR

C/O Hannah & Amanda: Att fylla Berwaldhallen. 31 augusti 2012.

H: Hej och välkomna till Hannah och Amandas fredagspodd.

AS: Det är så roligt, för du hade ditt programledarleende på nu när du sa det. Det är ingen som ser det här.

H: Men det är det, man är lite skadad av, att vi har spelat in så många program så många dar i rad så att jag tror ju att livet ska fortgå såhär.

AS: Du tror att det är alltid lösögonfrans på. (*Skratt*). Aa. Och ett filter.

H: Ja men lite så och det är såhär jaha vad ska vi laga för rätt nu, vilka gäster kommer på middag och att det är där vi är liksom.

AS: Hannah alltså jag måste bara börja med att säga att det har hänt en stor sak i podcastvärlden.

H: Nääh?

AS: Jo. Filip och Fredrik. (*Paus*).

H: Ja?

AS: Nämnade oss. I början av deras förra podcast.

H: Du skämtar!

AS: Nej. Och då var det ju så att de, eeeeh, dom sa att. De ville framför allt säga att de är mycket större än oss och att det ha varit nåt nån artikel där det stod att vi var större än dem, och det, håller jag med om, det är ju inte sant, de är ju mycket större än oss. Dem är all...

H: Mycket större! Dem är vi känner ju att vi är såhär, småkryp som liksom, sakta men säkert kanske liksom får, kanske liksom kanske andas i deras universum.

AS: (*Skratt*) Aaa vi åker lååångt bak i deras kölvatten där nånstans eh men, det som, eh, Filip sen avslutade med var be dem fylla Berwaldhallen. Om jag säger så.

H: (*skratt*). Um, alltså, de är de den är ju inte så stor!

AS: Nej men jag tycker det är så roligt, för just Berwaldhallen det hade varit så kul om de hade sagt såhär, alltså Madison Square Garden eller al eller du vet såhär Royal Alb, det hade varit nåt jäkligt mäktigt han hade tagit upp här, men just Berwaldhallen för mig, vad är det niohundrasjuttio platser eller vad det är

H: Ja... alltså

AS: Det tror jag till och med vi skulle fixa.

H: Men jag tror faktiskt det.

AS: Vi ska göra en tjejmiddag här för tusen personer.

H JAA. Och då kanske det är podden just vi gör! Och då kan vi säga såhär, ja be dem ha en tjejmiddag för tusen pers om ni kan! (*Skratt*).

H: Det kan vi väl säga såhär vi sitter ju inte i Berwaldhallen, vi sitter i din bil, på Östermalm, och du har just backat på en gubbe. (*Skratt*).

AS: Ja, jag körde på nån, och det var faktiskt inte så kul för att jag trodde det var en stolpe, och då blev jag jätterädd, men, så vände jag, och då är det en gubbe som är

jättearg, och, jag kände ju att det var motstånd så det måste ju ha gjort ont. (*Skratt*).

Men han, gick bort, var arg, och tog upp en sånhär walkie talkie och började rapportera nåt så nu är jag rädd det kommer komma nån och ta mig snart.

H: men undra om det var såhär att han hade liksom en sånhär diktafon som han, alltså han kan ju inte ha anropat nån, det är ju liksom inte där vi är. Det kändes som att han tog upp den och bara kanske memorerade gata plats och bil... registreringsnummer.

AS: A nån slags hämnd började han planera.

H: Men det är så hemskt det här för jag tänker att det är ju också såhär, om, det här var ju en olyckshändelse och du backade ju på honom, men då kunde han väl bara ha liksom såhär, stannat upp och du kanske fick plåstra om, eller fråga om hur det var såhär, men då skulle han bara bli skitarg...

AS: Men man kan bli det av smärta Hannah.

(*Gemensamt skratt*)

H: Vad hemskt.

AS: Hannah nu kommer gubben tillbaka nu är jag så jävla rädd.

H: Du måste låsa Amanda. Det är samma gubbe?

AS: Det är samma gubbe.

H: Men har du låst

(*Skratt*)

AS: Du och jag, och Martina Haag, och Thomas Järvheden satt och åt middag, i vårt program. Fantastiskt program. Vi äter Ben & Jerry glass, eh jag äter eeh, och jag tar, säger såhär, men gud, jag fick ju som, du vet som man kan verkligen få Ben & Jerry glass, man tänker såhär, kan ni andra sluta äta jag vill äta upp allting, för att, annars räcker det inte till mig, så jag tog mer och skojade om det. Och då säger Martina Haag såhär amen herregud, *ät* bara! Jag har gått upp liksom över hundra kilo med alla mina fyra barn, och sen så har jag gått ner igen och det det är liksom, det är så det är det är så jag har varit när jag har varit gravid och herregud vad jag har ätit, och vad *underbart* det har varit, och jag kan bara säga att, vilka underbara bebisar det blir på Ben & Jerry. Där var vi, tre kvinnor i den här konversionen. Nej, då är det den här mannen som sitter där, den, fjärde parten av den här middan, som säger såhär, amen hörni, (*suck*), stanna upp här nu, för jag måste bara säga det, att ee nehh, man ska inte äta vad som helst när man är gravid, som många tror, e man ska äta nyttiga saker och ee, ja me, man ska i alla fall inte liksom, smälla i sig smågodis (*föraktfullt*). Och du vet, där satt vi och tog detta kände jag *då*, och *sen*, nära dar efteråt så kände jag sån himla *ilska* över det här för att, just att han sa det och han kanske s han är säkert en underbar kille... annars, men, *just där*, från *män*, som berättar för oss, hur vi kvinnor ska vara när vi är gravida, det är m ta mejfan det *värsta* jag vet.

H: Men jag håller helt med dig för det blev, alltså, nu var man ju såhär i stunden såhär, vi intervjuar dem och man är lite artigare och såhär, men, det, lämnade en *otroligt* såhär bitter eftersmak och jag är faktiskt, har så många ee tjejkompisar och kvinnor runt omkring mig som just *är* gravida, där jag hela tiden ser en tendens att dem är hela tiden liksom på helspänn över vad som ska hända med deras kroppar

under graviditeten, och det måste vara så oerhört stressande.

AS: Jamen jag hörde till och med på P1 häromdan att, ee, unga tjejer, *röker* idag i graviditeten alltså inte alla men många, för att då blir det mindre barn och då går de upp, ee då går de inte lika mycket upp i vikt och när jag hör det, så blir jag, så fruktansvärt ledsen. *Ingen* har nån koll på hur kroppen reagerar när man blir gravid, du kan äta *sallad* och gå upp tjugofem kilo, du kan äta Ben & Jerrys *varje* dag och gå upp tio alltså, *paus*, alla kroppar fungerar olika, det är vatten, det är annat och det e och *spela roll* vad fan det är som händer, vi har ingen vila, vi vi kvinnor har inte ens, vi får inte ens vila när vi väntar barn, e med vårt utseende, och det gör mig galen.

H: Det finns ju ett ord för det här som heter mammorexi, det är också såhär amen, som han då också sa Thomas i det här han ba jo men man ska ju inte äta för två. Joo, det kanske man behöver.

AS: Man kanske vill. Den hungern man känner som kvinna, i nu står jag varje kväll och äter risgrynsgröt med socker på från en sån här tub rakt från kylan, alltså på ett ganska äckligt sätt som om nån skulle se mig, för att jag har, det är en djurisk hunger. Liksom.

H: Men det var ju det också som Martina sa, då, för hon sa ju faktiskt till Thomas lite, då och va såhär, men vänta man är inte sugen på nyttiga saker, man vill äta vetebröd, alltså bullar, e glass liksom alla såna saker, för att kroppen faktiskt *behöver* alla de här grejerna.

AS: Ja me, och du vet som det står på Livsmedelsverket, som jag typ vill åka dit och peppra ner dem med nån jävla kulspruta, dem som har skrivit det här, att, första tre månaderna ska man äta en frukt extra, och tänk gärna på (*föreställer rösten*), att äta mellanmål de andra månaderna, men det ska vara lättfil och lättoghurt, och, e, byt gärna ut till fullkorn (*förställer rösten*), alltså det är sån, så jävla hets, alltså, har det här nåt ända till graviditeten den här bantarhetsen, de det gör mig orolig, jag har, alltså jag har inte gått upp fyrtio kilo i min graviditet, och vet du Hannah det är alltid nån som ska påpeka och säga såhär men gud... du är så fin... (*föreställer rösten*), du måste va så glad, och här ska jag stå och va såhär, tacksam eller de de de handlar när nån träffar mig från att jag blev gravid så handlar det om mitt utseende om jag har blivit smal eller tjock i min graviditet. Förstår du?

H: Men är det inte det vi lever i precis hela tiden det är ju alltid såhär man träffar nån och så ska den scanna av då hur man ser ut, han man då gått ner i vikt då är det såhär *Guuud vad fin* och *snygg* du har blivit och har man gått upp i vikt då är det såhär man ser det liksom hur det tittas lite och så är det så här det noteras och liksom man tittar lite extra, så det är ju alltid en oro att möta nån, och det är ju också för jag kan också bli såhär om jag möter nån om man då har gått ner lite i vikt som är såhär *Guuud vad snygg du är och du är så smal* (*föreställer rösten*), och såhär och bara, *är* det en komplimang verkligen?

AS: Ja *är* det verkligen en komplimang, du har lyckats hålla dig din graviditet, jag blir så orolig att nån ska tro såhär att jag inte har ätit mycket då amen förstår du för att, då är det såhär, det är det bästa som kan hända en kvinna det är att inte gå upp för mycket i i sin graviditet.

H: fast de det är väl det som är såhär, jag tycker att vi *borde*, ta bort den där liksom

utseendekomplimangen *alltid* i form av viktuppgång eller viktnedgång eller vad fan det nu är såhär, *skit* i det, koppla bort det, *låt* bara alla va, för det är såhär, man har ingen aning om det är såhär, a man kanske har rasat tio kilo i vikt för att man är *jätteledsen*.

AS: Ja, och vet du, eh, och det här, liksom, jag vet inte, det här är bara en känsla jag har, men just när vi satt där tre kvinnor och det var en man som sa de här sakerna så så kan jag bara känna såhär att, det är ju de där kommentarerna från män som kanske påverkar oss kvinnor väldigt väldigt mycket, och det finns *ingen* gång som man faktiskt är så osäker, alltså alla dessa hormoner, gör ju att man har tänk er PMS gånger tusen, alltså man känner sig redan ganska, alltså, inte under hela graviditeten men i början och såhär, och att då ha, den man älskar hemma och den som liksom, man vill ska tycka om en mest i världen, som säger att man ska inte äta för två och absolut inte smågodis, jag tror inte det känns bra(?).

H: Nej men det känns inte så bra och det är ju också såhär har man en en sån kille då som liksom tycker det är viktigt att man kanske ska fortsätta *träna*, fastän man är i åttonde månaden för att de är så livrädda för att liksom man ska gå upp lite i vikt eller vad det är, då är ju det, alltså såhär, jag skulle vilja jämföra det med misshandel av ens eget barn.

H: Jag och Gustav, Bankis då som ni kommer honom vid eller som han heter i folkmun, vi ska åka på vår förta weekend utan barn i helgen.

AS: Helt fantastiskt.

H: Amen det är så fantastiskt och först var det såhär, vi ska på ett bröllop och vi ska då åka till gotland, eem, och, vi bestämde då redan tidigt såhär amen vi ska åka fredag till söndag nu ska vi liksom lämna bort Wilma och Rosa och det är ju såhär, a, så ska det va, och så tänkte jag inte så mycket på det, man får ju bröllopsinbjudning ganska långt innan, men de senaste veckorna, alltså vi har blivit som nykära! På *grund* av att vi är så peppade över att vi ska åka på den här helgen.

AS: Men det är helt otroligt. Vad ser du mest fram emot?

H: Amen alltså det är nånting såhär, för det första Gustav han han tänker väldigt såhär manligt, om man nu får kalla det för det, men han är ju såhär, hur vi han ska tvätta bilen, som vi ska åka i,

AS: Naw...

H: Hur vi ska ta bort barnstolen fram och sitta bredvid varandra, eeh

AS: Han säger ju också för det hörde jag ju, Hannah kommer du ta en drink på Gotlandsbåten och sådär, det tyckte ju jag var så underbart.

H: Och då blev jag ju choklad för en drink på Gotlandsbåten har jag aldrig tagit. Men, det som jag ser fram emot såhär, å å om man bara tar det från början då är det såhär, Gotlandsbåten tar tre och tjugo. *Tre och tjugo*. Kanske med en tidning. Kanske jag och Gustav pratar om nåt härligt, jag kanske *tar* en drink.

AS: Kommer ni hångla tror du?

H: Men jag tror att vi kommer pussas mycket.

AS: Aw mysigt.

H: Aa. Sen har vi ju då bestämt oss för att liksom, för bröllopet är inte förrän på

lördan, så då ar vi då tagit in på ett *urhärligt* hotell i Visby (*paus*) där vi ska bo så ja tänker mig såhär när vi kommer fram på kvällen så ska vi ut och kaka, dricka nåt glas bara kanske för vi vill ju inte chocka oss själva för det kan ju bli en brakbakfylla på två glas

AS: Aa

H: det vet du ju det vågar vi inte, men, och sen så ska vi liksom sova, ligga med varandra kanske, (*skratt*), utan att liksom några barn kan vakna.

AS: Ska ni bada eller duscha tillsammans?

H: Amen ääh, jag orkar inte, och det är också såhär, vakna på morgonen, kanske ligga och gosa lite! (*skratt*). Och sen så, kanske gå så går vi ner till frukosten, man kanske läser DN från pärm till pärm.

AS: (Skratt)

H: Amen du hör ju här hur svältfödd jag är på liksom den här vuxentiden bara.

AS: Bara göra sig i ordning tillsammans utan barn är mysigt.

H: *Ja* och bara såhär känna att, vi har inga tider och passa, det är ingen ingen som kan liksom, hoppa ner från nåt ramla eller slå alltså såhär, hela den där liksom, bebisgrejen. Men *framför* allt så är, tror jag faktiskt såhär att, vi är helt redo för Wilma är ju liksom såhär, över ett och ett halvt då kan hon faktiskt va borta i två nätter från sina föräldrar, och sen så är det ju så också att, jag tror att alltså, pker man på en weekend tillsammans, så kan man typ kvitta tio timmar i terapi..

AS: Det tror jag också.

H: Parterapi

AS: Fast Hannah ee jag måste bara säga en sak, att (*paus*) det finns ju en baksida på det här också. Nu vill inte jag va den som är den.

H: (*Skratt*). Nu ska du berätta hur tråkigt det här kan bli också.

AS: (*Skratt*) Ja, faktiskt. Jag vill absolut inte vara den som är den, men men ändå så tror jag såhär att, på ett sätt när man är ett par, och så lever man på, i i i liksom, med alla ens rutiner och allting man gör och hit och dit och *speciellt* med barn, alltså jag tror att det finns *många* par, ee, därute, som, de *vill* knappt gå och lägga barnen på kvällen, för att då kanske de måste prata.

H: Usch vad hemskt.

AS: Amen jag tror det är jättevanligt för man bara lever på och såhär, och det är lätt, för jag kan känna det är såhär, eeh alltså det är inte så att jag kan känna så med Alex, men däremot så var det nån gång som vi hade varit så mycket med Charlie typ en hel sommar, satt och åt lunch själva, och det *tar* såhär tio minuter innan man kommer in i *de* rollerna för det är ju två helt andra roller än att alltid ha ett barn som sitter med som man hjälp för det blir aldrig tyst, det blir aldrig nån pinsam ty alltså förstår du

H: Amen jag vet precis alltså jag hade ju min m m alltså Rosa som en *sköld* i mitt förra förhållande typ.

AS: Ja? Jamen det är ju verkligen så att man kan leva *hur* länge som helst på, att barnen alltid stör för då är det alltid livligt och härligt eller ohärligt eller vad det nu kan va, men det finns, det *lever* i alla fall hemma så fort man är ensamma men hur många par har du inte sett sitta tysta.

H: Ja men jättemånga men vet du vad jag också såhär tror för jag har också varit med

om en gång när jag och min förra man skulle åka på ett bröllop i Göteborg, och då var det så att alltså, alltså bara vi var på Gotland och så lämnade vi barnen på Gotland så skulle vi åka liksom Gotlandbåten och alltihopa det var åt *andra* hållet liksom, men, alltså så mycket vi bråkade på vägen till Gotlandsfärjan, det var ju på ett helt *sjukt* sätt, det var som såhär, så att jag tror också att såhär, vilket vi också skulle kunna tendera om vi skulle prata om en massa jobbiga saker och nu ska vi tala ut och såhär, ja och har man inga barn då finns det ju *verkligen* tid för bråk.

AS: (*Skratt*) Men jag kommer ihåg ett gammal relation som jag hade, som var såhär vi hade, han, en av hans, svaga sidor kan man säga då, var att han... liksom, han han var inte så påhittig på nåt sätt

H: sexuellt?

AS: (*Skratt*) nej han kunde aldrig tänka ut en ny ställning.

(*Båda skrattar*)

AS: Nej men alltså att han han var liksom, han var väldigt dålig på att uppvakta och och allt det här, så att jag fick tyckte jag alltid fick göra alltihopa så jag blev väl trött på det, och sa så nu får du fan fixa nånting liksom som vi ska göra nåt härligt, mm, och då hade han fixat. Och då skulle vi åka till en... typ, en herrgård eller ett slott eller vad det var. (*suckar djupt*) Fy fan vilken ångest det var. Vi kommer dit, jag kommer ihåg när vi rullade in på parkeringen, och jag kommer ihåg att han sa en mening som var helt underbar. Den var såhär, antingen så äger man en herrgård, eller så skiter man i det.

(*gemensamt skratt*)

AS: För det var liksom lite såhär att vi skulle vara där och leka att vi bodde där förstår du vad jag menar Hannah a? Och sen så i alla fall så vi ska gå ner och äta middag i den är sl alltså sl slotts...kammaren. Där sitter ett annat par som sitter *helt* tysta. Vi sitter också *helt* tysta. Till förrätt är det en silltallrik. Silltårta, har du ätit det?

H: Men gud, det låter inte gott.

AS: Och jag bara kän, det enda jag kommer ihåg från den här stunden är hur den här silltårtan växer i min mun,

H: Men är det inte lite så ni känner såhär, å nu dricker jag lite vin, och nu börjar det bli härligt, såhär

AS: Det var just det som var problemet, att, det här *härliga*, om man om man och det liksom om det är bra mellan två människor, då blir det härliga då adderas det bara med gånger tusen. Är det dåligt, då blir det ännu mera (*paus*) tydligt vad det är som håller på att hända. Alltså om du sitter med din pojkvän, och det enda du hör är bestick som skär i tallriken och en silltårta som växer i munnen istället för det här vinet som ska smaka så gott, och sitter och blickar ut över ett annat par som sitter lika tysta, och du bara känner såhär, snälla kan nån bara komma och skära halsen av mig för jag orkar inte va med om den här stunden, då...

H: ska man göra slut.

AS: Jag gjorde det på vägen tillbaka.

H: Men nääh!

AS: Jo. Jag gjorde faktiskt det Hannah.

H: Men, vadå när ni åkte ni lämnade då herrgården och var såhär nej vi äger inte en

och nu åker vi härifrån, kä, var det bara såhär, nu säger jag det.

AS: Amen jag kommer ihåg för att sen så gick vi ner... det var fruktansvärt, sen så efter middan, den här hemska middan, så gick vi ner och satte oss och skulle ee, liksom, ta ett glas i den här lilla baren, där det var nån såhär tragisk företagsfest alltså där de har blivit lite för fulla och skulle dansa tango och sådär de hade ju *mycket* roligare än vad vi hade. Förstår du?

H: Mm

AS: Och, jag säger såhär, ska vi ta in en till flaska? Och han säger såhär, måste vi verkligen det?

H: (*ångeststön*)

AS: Och då kände jag såhär, nej men förstår du då hade vi ingenting kvar om vi inte kan sitta där och skratta åt de här fulla tanterna och gubbarna som som kladdade på varandra på företagsfesten, ee, och liksom dricker den där extra flaskan vin eller nånting, då har vi inte så mycket kvar.

H: Men men jag tror såhär för för också det är klart att jag har tänkt de här tankarna inför vår första weekend utan barnen, såhär efter barn, eeh så, men, och då då tänkte jag så för vi pratade om det härom kvällen att det är såhär amen vi bestämmer såhär *nej*, vi ska inte prata om barnen, vardagen eller det som är liksom, som är våra vanliga knytpunkter liksom, vi ska inte prata om hur vi ska lösa högen

AS: Nej *precis* så tror jag Hannah, liksom inte såhär, efter ett glas vin tänka såhär, alltså är det inte bra att vi gör vår årsbudget nu (*skratt*) eller liksom, vi kanske ska ha såhär varannan dag med städning ska vi inte göra upp ett schema och sådär för det tror jag kan sluta i katastrof.

H: Ja, och vi ska inte prata om nånting sånt överhuvudtaget, utan det får vi prata om på liksom en söndagmiddag och vi sitter hemma och man har liksom bokat en *tid* för det. Nu ska vi ju *bara* prata om såhär vad vi drömmer om hur vi vill ha livet hur vi hur härligt det kan va och vad *härliga* våra barn är och va att att allting faktiskt är lite bättre än vad man kanske tänker dagligdags.

AS: Lämna allt det praktiska hemma och åk på weekend.

H: Och sen har jag skrivit ner några nya sexställningar.

(*Gemensamt skratt*).

AS: Jag känner mig arg. Överlag.

H: Men du har ju mycket i dina hormoner som liksom, som behöver komma ut.

AS: Igår såg jag en dokumentär om psykakuten. St Görans sjukhus, i Stockholm, den gick på tvåan, ee, och jag blev så, den lämnade en känsla hos mig som var (*suck*) uppgiven men också arg och, såhär *berörd* av det där. Det var många olika saker jag tänkte på. *Dels* så tänkte jag på, den här miljön som är på psykakuten, den är fruktansvärd Hannah, personalen, en del var härliga men många av dem speciellt en överläkare där, pratade om patienterna med en ton som inte jag tyckte om. Alltså

H: Kan du beskriva ungefär hur han pratade.

AS: Amen det var liksom lite såhär (*förställer rösten*) här har vi en man med schizofreni han sa att han skulle ta sitt liv men gjorde inte det han kan lägga ligga i avdelning två. Här har vi en kvinna med sömnbrist hon har varit lite, ah, hon hon har

ringt hit många gånger, ee vi får väl se om vi skickar hem henne eller ej, här har vi en bipolär kvinna hon måste ha medicin hon ville inte det men, (*suck*),

H: Men vadå lite som att de var jobbiga för att de var där.

AS: De var jobbiga och de var, de var jobbiga och omständliga människor och de liksom gjorde *ner* dem på ett sätt, som jag inte tyckte om. Jag tror inte man skulle, ee, det fanns ingen empati i hennes röst.

H: Men om man inte har empati för och fattar hur det är att leva med en psykisk sjukdom, ska man verkligen va läkare på en sån avdelning då.

AS: Nej men jag vet inte och det kanske är såhär, ee, för det kan ju va det är också ett tufft jobb, det är mycket våld och det kan hända saker som inte är så trevliga och sådär, så de kanske liksom, jag tror att det är fel, fel människor som arbetar där, för jag kommer säkert få mycket skit för att jag säger det här men det struntar jag i, men jag jag vill bara säga en sak att den här överläkaren stod då och sa att, hon var mycket bedrövad över att fel människor hamnar på psykakuten. Det var till exempel en åttiofemårig kvinna som egentligen var dement. Och, hon hörde, det var nån man som skulle komma och besöka henne som inte finns och hon hörde röster och sådär, (*förställer rösten*) den här kvinnan är ju dement och här får vi ta fram ta hand om den här åttiofemåriga tanten, hon ska ju va på ett äldreboende. Och här är en kvinna som, ja hon försökte ta sitt liv igår och men det är för att hon fick, hon var asylsökande och fick avslag, hon är ju inte suicidal, hon gjorde ju det bara för att liksom få uppmärksamhet för det där och är ledsen, hon hör egentligen inte hemma här, men här hamnar det väldigt många människor som ska vara på andra avdelningar, aa, vad ska vi göra åt det? Och det var såhär, jag kände sån, jag kände såhär, jag tycker att, *psykakuten*, bara namnet tycker jag är så fruktansvärt, och de sa ju de också att många kommer dit berusade första gången för de vågar inte annars. Och det är många människor som mår *otroligt* dåligt, men de skulle *aldrig* våga åka till psykakuten, inte jag heller faktiskt, om det inte verkligen var illa för att det låter så skrämmande. Och då tänkte jag såhär, kan, skulle det inte kunna va, en *tryggare* plats för alla som inte mår så bra och såhär, här välkomnar vi alla och slussar ut, och hit och dit, om, liksom, sen får man väl hamna rätt till rätt avdelning eller vad det nu ska va, men, det här stränga, stängda och, det här medicineringen som sker, jag hörde inte ett ord om uppföljning eller terapi eller *nånting* i den här dokumentären, det är egentligen bara bältesläggning och medicin och, liksom, stängda dörrar, ee jag fick, ee jag hade en, obehaglig känsla över det här.

H: Men är det inte såhär att, såhär, psykiska sjukdomar är ju oerhört liksom *diffusa* eller kan vara, man vet ju inte riktigt såhär är jag schizofren eller bipolär är jag liksom såhär, mår jag bara dåligt eller vad är det, och såhär, och det finns ju också liksom, det är väldigt såhär, s aa har du ont i magen ja då har du ont i magen, liksom, så.

AS: Aa

H: Ee så det är liksom, det är väl det man liksom med psykiska sjukdomar att, det, efter som är så diffust så vore det ju bättre med en öppen, varmare plats där man verkligen kände såhär, jag kan komma hit. Sen kommer jag bli liksom få en vägledning här i vad det är jag ska göra för jag kanske inte har en aning om själv varför jag mår så jävla dåligt.

AS: Nejmen *precis* så tänker jag Hannah. Att det ska vara öppen pla alltså, såhär sänka kraven lite på varför man tar sig till en psykakut, alltså det behöver inte bara så, att man är redo att ta sitt liv och behöver åka dit in för att bli bältad utan, det kan ju faktiskt vara så att man mår väldigt väldigt dåligt utan att, alltså

H: Men är det inte såhär, psykakuten är psykakuten, det är ju samma som att såhär, a man går till ee ee vad heter det sin vård eeem, vad heter det... vårdcentral, går man till liksom om man har en sjukdom men, om man hugger av sig handen så åker man till akuten, liksom så. Borde det inte finnas ett liksom, en psykinstan alltså ett ett psykställe som man kom till, *innan* man faktiskt hade försökt ta sitt liv eller mådde riktigt riktigt dåligt, så att man uppmärksammar såhär a men jag har psykisk ohälsa jag vet inte hur jag mår riktigt och såhär, då skulle det inte heller vara så, hårt att komma till *psykakuten* liksom.

AS: Amen verkligen Hannah jag tror att du har så rätt och jag tror att, jag tror att det finns *otroligt* mycket bra läkare, ee, som, kanske är, alltså vi säger som kirurger som går in och opererar och de är bäst på det, de är genier vad det gäller att att göra en hjärtoperation, kanske inte lika bra på att prata med en patient. Vilket gör att ibland kan det kännas som att fel människor som hamnar bland de här, alltså, ee, alltså jag känner hur många människor som helst som kanske inte ens skulle ha, em, liksom, a, de har ju verkligen dåliga betyg och har aldrig studerat på universitet, de skulle *aldrig* komma in på psykologlinjen, *någonsin* för där krävs det tokbetyg och ett helt annat tänkande, en helt annan hjärna, men de skulle kanske också vara väldigt bra människor för just, hantera psykisk ohälsa, förstår du vad jag menar med det där.

H: Men är det inte riktigt det du är ute efter, att det är så att svensk sjukvård inte tar de psykiska sjukdomarna på allvar.

AS: A, och det har jag tyckt länge och jag kommer fortsätta kämpa för det här för att, jag är så förbannad på att det här är nånting vi skäms för i Sverige, e, vi försöker bara tysta ner, vi skär ner, på den psykiska vården och det de finns ingen röst därute som jag hör, som står upp för det.

H: Men det är verkligen nåt som, alltså politikerna inför nästa val borde ta tag i. Och just också göra så att det är såhär, jamen det borde finnas psykcentraler eller liksom, terapicentraler eller vad som helst, vi märker ju bara att det är såhär, långt ner i åldrarna så mår vi sämre och sämre, tjejer framför allt mår jättemycket sämre, vi får jättemycket mail av folk som mår ganska dåligt faktiskt, men det finns ju faktiskt jättemånga saker att göra åt det här, men man kan inte göra det själv.

AS: Dokumentären berättade dem i igår att, de hade förut folk som åkte hem till människor som mådde dåligt. Som en jour, som en liksom liksom, en tjänst man kunde använda sig av, da, det har de skurit ned på.

H: För att..?

AS: De *gör* det Hannah i det tysta skär de ner på på psykvården i Sverige.

H: Men det är ju helt det är ju superhemskt.

AS: Vi blir mer psykiskt sjuka för varje dag som går. (*Djup suck*) Fy faan.

H: Ja men det *är* inte lätt att leva det är supersvårt och det är tusen olika saker och det är jättemycket press och det är bara såhär, det som vi pratade om, ee med liksom, att att ha nån som hela tiden liksom tittar snett på en vad man än äter när man är gravid,

det är också en psykisk liksom terror. Så att det är inte så konstigt att vi alla mår ganska dåligt, men då känns det ju bara som att ja såhär, det kan ju inte vara så att jag kan gå för, liksom mitt lilla, liksom, mm obehag i kroppen och att jag inte mår så bra, då åker ju inte jag till psykakuten, men för min förkylning så går jag ju till vårdcentralen.

AS: Bra vi måste hitta på... en instans... som är innan psykakuten.

H: Och jag tror alla politiker att just *det*, skulle ni tjäna jättemycket pengar på, nej för då *skulle* det inte bli så jobbigt på psykakuten.

AS: Bra Hannah. Bra, fortsatt kämpa.

H: Undra om det *är* några politiker som lyssnar på oss?

AS: Eeehhhaaa alltså jag hoppas det (*skrattfnysar*).

H: Jag hoppas verkligen det *om* det *är* nån som håller på som lyssnar på oss och tycker att vi, har nånting bra att säga, kan inte ni höra av er till oss? Så ska vi va med i den fighten.

H: Vi har ju faktiskt spenderat hela dagen med en *fantastisk* kvinna som heter Isabell Adrian.

AS: Vi älskar henne.

H: De flesta tror nog att hon heter Isabell Adrian.

AS: Vi vet ju bättre efter idag.

H: Ja. Och ni kanske såg också i veckan hennes storbråk i svenska hollywoodfruar med Gunilla (*förställer rösten*) som nu inte tyckte att hon hade någon stil. Det vad jag gör jag härmar henne här men ni ser ju inte det men jag har faktiskt hittat en ganska bra gubbe.

AS: Aww alltså utvecklar du den, då då kan du ha en egen show.

H: Jag hoppas det men, det det vi ska inte prata om svenska hollywoodfruar eller nånting men hon hör till mitt nästa ämne, det är såhär att jag hörde faktiskt på radion häromdan att, ee, det här med sms-lån, först så ökade det jättemycket och sen så, så försvann det och *nu* är det som att det boomar igen hos kronofogden, folk kan inte ta tar sjukt mycket sms-lån och kan inte heller, betala tillbaka. Så klart. Och, varför är jag då, varför tror du Amanda att jag pratar om Isabell samtidigt som det här?

AS: För du vill ha alla hennes saker och är sugen på att ta ett sms-lån (*skratt*).

H: Jajemän! Nej men det jag vill prata om såhär, nej men för det första

AS: Men det blev ju alltså, man *får* ju vara avundsjuk på folk som har pengar.

H: *Ja*. Nämen alltså hon, hon är, lever verkligen, ett, materiellt, liv, som är väldigt avundsvärt.

AS: Det måste man säga.

H: Men sen så ska vi också lägga till att hon har en underbar man två fantastiska döttrar, de bor i LA amen hela hennes *liv* är ju faktiskt härligt men det bästa av allt är ju faktiskt att *hon* är väldigt härlig.

AS: Verkligen, superhärlig, alltså skulle ni, ja jamen jag känner mig lycklig efter att ha spenderat en dag med henne.

H: Ja man blir inspirerad. Och det är verkligen, såhär hon och hennes man de är såhär self-made då och det är ju också fantastiskt.

AS: Skitcoolt och unga är de också.

H: Ja, amen det är underbart men, men det jag ville prata om såhär, nä jag vill prata om ekonomi.

AS: A

H: M. Och då är det det här med sms-lånen. Eh, jag känner bara liksom att, det det är ju lite som att, liksom djävulen går nere ibland oss.

AS: Ja alltså, det här med sms-lån är ju... vad har du förstått, tar man ett sånt kommer man aldrig ur det för att räntorna är för höga du kommer aldrig alltså, har du inte pengar, alltså har du inte ens de här pengarna som du tar lån för, då ko då kan du aldrig betala räntan.

H: Nej men och det hemska är ju också såhär att jag *förstår* att det är superfrestande för att vi är ju verkligen där att det är såhär, amen gud vilka snygga skor, de kostar tusen spänn, jag *har* inte det eller, jag ska gå ut och festa ikväll men jag har inga pengar, och då är det liksom *ett* sms bort... tusen spänn på kontot.

AS: Jag blir sugen nu (*skatt*).

H: Jamen man blir ju det och är ju såhär men samtidigt som man då Bankis, han säger såhär till mig, skulle du ta ett sms-lån så skulle jag lämna dig.

AS: (*Skratt*)

H: Han tycker att det är det hemsk

AS: A Om Bankis och Hannah separerar, då vet ni vad som har hänt Hannah har tagit ett sms-lån.

H: A. Men, samtidigt som då jag vill slå ett slag för för det här, för man kan ju bli avundsjuk då på Isabell som har alla de här materiella sakerna och det *är* ju det här, den här... *sakhetsen* tror jag eller liksom snygghetshetsen och alltihopa, det måste ju va det också som *föder*, sms-lånen.

AS: Jamen det är klart att det är. Det går ju hand i hand.

H: Ja. Så ju snyggare, e vi ska vara desto mer saker vi ska ha, och desto mer framgångsrika vi vill verka och rika vi vill verka, desto mer sms-lån kommer folk att ta, och desto fattigare blir vi.

AS: Ja. Vart vill du komma med det här Hannah.

H: Nämen jag vill bara säga såhär att jag är *orolig* för att det ökar och då vill jag bara säga att... såhär jag är orolig för att sms eee lånen ökar för det är liksom det... är inte kul att hamna i en sån och jag vill bara säga såhär för att jag har själv varit i en supertråkig ekonomisk situation nu har ju inte jag tagit några sms-lån men , men ändå, och grejen är såhär att om ni har tagit ett sms-lån, ta aldrig nåt mer och betala ur er så snabbt ni bara kan jag vet inte riktigt hur det här funkar men jag blir liksom livrädd för

AS: Vi vill varna

H: alla som vi vill varna och alla som kommer hamna i det här, så är det så att, så kul *är* det inte att ha en ny väska som att leva med en ekonomisk kris.

AS: Nej. *Det* tycker jag var bra ord.

H: Och då blir det inga väskor alls på väldigt väldigt länge kan jag säga.

AS: Nej. Nej men det är väl bra Hannah.

H: Det är roligt att du inte ens vill *röra* vid det här ämnet

AS: Nej men jag

H: Jag försöker såhär hetsa upp dig med nåt här.

AS: Men jag känner också att jag inte vill va så, ee, pekpinnig. För att, ee, alltså, ee, liksom, jag, eejag känner bara såhär, (*paus*) jag tror att det är väldigt lätt för folk att säga såhär ska de sitta och säga, de har varsin fin väska amen förstår du va jag menar?

H: Amen jag fattar det men då vill jag bara säga såhär att, jag har ju verkligen varit i i alltså både tjänat massa pengar själv, gjort *av* med alla de här pengarna och hamnat i, liksom på grund av massa lån och att vara dumdrigtig olika ekonomiska beslut, ee hamnat i en tråkig ee ekonomisk situation men så bestämde jag mig för såhär, när jag fyller trettiofem då ska jag fanimej va skuldfri. Så jag jobbade stenhårt för det men jag har också levt med en och femtio i väldigt väldigt många år och liksom vänt på varenda krona och bara liksom såhär, ee, och betala av och betala av och betala av och det är ju så jävla jävla tråkigt så jag vill faktiskt bara såhär för att det är ju lätt att sitta och vara efterklok och va såhär jag borde inte ha tagit det där sms-lånet eller jag borde inte ha köpt den där grejen eller jag borde inte ha lånat ut de där pengarna till han som ändå skulle dragit med mig eller vad det nu är, och då vill jag bara va för en gångs skull, för, de som inte tänker på det och längtar efter alla de här sakerna, vara lite förklok åt dem.

AS: Jag tänker såhär att, nästa vecka då vil jag grotta ner mig djupt i mig själv. Jag är sugen på det.

H: Men jag hör ju det du är ju arg, du pratar om djupa saker, du vill inte alls skoja och du vill inte prata om det här med sms-lånen.

AS: Nej. För jag tror inte det är det man vill inte det när man är gravid.

H: Nu vill jag då att du ska bestämma agenda för nästa veckas pod vad har vi att vänta oss Amanda?

AS: Ä men kanske du och jag ska liksom... prata om hur det blev egentligen livet, hur det var... när vi var små, jag vet inte men, en känsla av att, ett fint samtal kanske.

H: Hannah och Amanda, från början till slut?

AS: Väldigt (*skratt*) Slut vill jag inte att det ska va.

H: Från början till evigheten.

AS: Från början till Berwaldhallen tycker jag. (*skratt*)

H: Bra. Och hörni innan vi avslutar det här för det här är vi ju väldigt dåliga på, så Är det ju faktiskt såhär att, vi finns ju på våra bloggar på aftonbladet.se och så gör man såhär slash och så skriver man Hannah med h på slutet o amanda. Då kommer man ju till våran site och där finns våra program och bloggar och så, och sen ka vi ju då berätta den stora nyheten att vårt program då kommer att ha premiär ee den nittionde september.

AS: Yes box.

H: Och då med nya spännande härliga gäster och från Gotland faktiskt.

AS: Det kommer bli *väldigt* spännande jag hoppas att ni kommer tycka om det.

H: Och sen så finns ju jag på twitter som Hannah Widell och du finns på titer som Amanda, Widell tror jag va

AS: Tror det på instagram som mandyshulman,

H: Och där heter jag hannawidell bara, kort och gott, så så att där kan man

AS: Som vi brukar säga, försök att missa oss (*skratt*). Vi finns överallt.

H: Försök att fylla Berwaldhallen om ni kan.

AS: (*Skratt*) Så säger vi.

H: Hörni, ha en *underbar* helg

AS: Puss och kram.

H: Puss puss hejdå.

Hannah & Amandas podcast: Att vara Lasse Kronér. 1 mars 2013.

H: Hej och välkomna till fredagspodden.

AS: Det här är alltså avsnitt nummer femtio sa Hannah nyss, och att vi måste fira det i podden. Och då frågade jag ”hur ska vi fira det?”

H: (*Skrattar*). Men jag tänkte mer att vi skulle bara säga såhär tjo hoo, femtionde podden!

AS: Grattis till oss själva!

H: Och till eer! Haha. Alltså någonting i den stilen som är lite mer tjo och tjimligt än vanligt.

AS: Ah...

H: Eller du tänker såhär hur öppnar vi en champagne i den här podden, är det där du är?

AS: Ja, men typ kanske att vi satt och åt prinsesstårta och beskrev hur gott det var. Eh. Eller jag vet inte. Men, det klart. Okej, vi säger bara såhär då: Vad kul vi har haft i femtio poddar.

H: Men heelt otroligt för om man ändå tänker så satt vi ju igång podden typ för ett år sen och det är ju femtio, eller, hur många veckor är det på ett år Amanda?

AS: Femtiotvå.

H: Aa, och vi har gjort femtio poddar.

AS: Aa. Vi tog nog någon vecka ledigt i somras, eller två veckor ledigt i somras.

H: Aa, vi gjorde ju varannan veckas poddar då.

AS: Just det.

H: Men så egentligen är det ju som så att vi har gjort vårt första år. Det är det som jag vill komma till.

AS: Aa, när vi startade ”Perfect Day” var det enda vi visste att vi ville göra var en pod. Sen skulle vi ju jobba med en massa andra saker, inte med oss själva eller sådär, men det skulle vi ju absolut göra. Eeh, för vi visste att det inte kostade några pengar. Så att vi åkte ut i en bil på Djurgården, det var lä...

H: Förlåt för att jag avbryter dig här men jag måste bara säga att i den här podden bestämde vi oss att vi skulle göra sommaren 2011. Och jag vill bara dra mig till minnes när vi väl gjorde den här podden så var det ju vinter. (*Skratt*).

AS: Aa, men gud vad lång tid! Det känns som att vi bara drog igång det direkt. Men det gjorde vi ju inte då. Men så bara okej, vi pratar om att göra slut. Den blev sjutton minuter lång. (*Skratt*).

H: Men vi var ju också så rädda, vi trodde ju inte riktigt på att nån någonsin skulle vilja lyssna på oss. Och så hade vi ju också gått igenom såhär hur vi skulle prata och var vi skulle göra det. Men jag kommer också ihåg, alltså, hur vi gick igenom hur man gjorde ett bra radioprogram av en radio-guru.

AS: Just det, och så nu kom jag på att vi var jättegulliga, vi hade skrivit ner vad vi

skulle säga. Vi satt ju med papper. Sådär är vi ju inte, nu är vi ju helt blasé, vi bara sitter och snackar nu för tiden.

H: Amen, jag vet. Och det är ju lite så i början att då måste man liksom säkra alla saker och ting för att försöka göra någonting bra. Men det som är ironiskt med det hela det är ju att vår första pod är absolut inte den bästa.

AS: Men vadå ironiskt?

H: Men alltså just det där att man förbereder sig så sjukt mycket för någonting man ska göra första gången sen är det ju sällan det som är det allra bästa, men man måste kanske göra det bara för att över huvudtaget ens ska bli någonting.

AS: Aa, verkligen. Nämen alltså jag är sjukt stolt över oss, Hannah. Femtio poddar. För att det är många som börjar med det här och ska göra podcasts hit och dit. Men femtio podcasts, det är mycket alltså.

H: Ah, men då är man veteran. För det är så många som har seglat upp under vårt pod-liv liksom, så och varit såhär, nu ska jag göra tio poddar, eller nu ska jag göra fem poddar och sådär, och så har dem gjort det. Och så har vi tänkt såhär, ojoj, nu blir det skakigt här på tio-i-topp-listan. Men sen har de liksom försvunnit.

AS: Äj, dem är långt över borta. Det är ju vi, vi kämpar med dem här MÄNNEN. Filip och Fredrik och Alex och Sigge. Det är ju vi sex. Man kanske ska ta en middag någon dag. Och fira tillsammans.

H: Vi kanske skulle göra en super-duper-mega-pod.

AS: Hahahaa. Sex-podden. Alltså vi sex, förstår du?

AS: Vi sitter ju hemma hos dig idag. Och då, du nickar. Typ så aa det gör vi.

H: Aa, jag glömde bort för en stund att det liksom är ljudet som räknas idag.

AS: Jo, i alla fall så har ju du en affär i ditt hus, en Ica-butik.

H: Ha, det lät som att jag hade en affär.

AS: Haha, ja men du har ju en Ica-butik i ditt hus. Och då gick jag ner för att köpa lite tablettaskar, eh, innan jag kom hit. Eh, salvi Läkerol och ice mint Läkerol. Det som hände var, Hannah (*skratt*), att jag tog en Läkerol, och medan jag tog och tittade på vilken annan smak jag skulle ha, så kände jag plötsligt en väldigt van rörelse som jag har glömt bort.

H: Nääh, men vadå för rörelse?

AS: Haha, alltså, det här är ju så jävla pinsamt. Jag kände att det jag höll på att göra, som helt plötsligt kom tillbaka till mig arton år senare, var att jag vek in den här tablettasken för att stoppa in den i armen. (*Skritt*).

H: Ha, vadå, en snattar-rörelse?

AS: Hannah, jag måste ha varit värsta snattaren. Jag kände det nu när jag stod där nere att det här var ju liksom jag.

H: Men alltså, vadå, är det du i ett tidigare liv eller för några år sedan?

AS: Nej men alltså, när man gick, jag vet inte vad jag gick, i femman kanske sexan eller vad det var. Men det här det bara satt i mig och jag bara kände hur jävla grym jag var på att, haha, att jag skulle kunna ha snott den här Läkerolen.

H: Men du gjorde inte det?

AS: Nej! Jag blev ju röd i ansiktet av att jag över huvudtaget kände att jag hade det i mig. Förstår du? Det var lite läskigt för mig.

H: Nejmen, jag förstår, du gick tillbaka till en rörelse som du hade förträngt.

AS: Ja, gravt! Alltså jag hoppades, jag kommer inte ihåg att jag var den som snattade direkt sådär. Men nu bara kände jag att det måste jag ha varit för det där var, alltså, jag hade det i mig.

H: Men jag förstår precis vad du menar, just det här med rörelser. För att till exempel, när jag, alltså sådana saker som man har i kroppen men som man glömmer bort att

man har, det är tillexempel såhär. Om jag står på krogen.

AS: Aa.

H: Men då får jag ett rörelseschema, som är så invariant, som bara finns där. Som jag övat på i så många år, men som jag inte utövat på tio år på det sättet. Men varje gång vid en bar som jag ska beställa den där drinken och så, så kommer den rörelsen tillbaka.

AS: Amen, jag kan faktiskt känna det också, när du säger det, hur jag står vid en bardisk med höga klackar, jag kanske tar upp ena klacken på det här eeh räcknet där nere.

H: Det är ju lite på samma sätt som dethära. Så fort man får en bebis i famnen så börjar man att vagga fram och tillbaka.

AS: Haha, aah, det gör jag hela tiden nu.

H: Det är lite som såhär när man har varit på en båt och man känner sig lite så gungig. Så kan man ju känna sig i flera dagar om man inte har den där bebisen i famnen.

AS: Men det var ju roligt när vi var på Norstedts såhär presskonferens, eller dag, häromdagen. Och du och jag stod på scen och det var kanske åttio journalister. Och jag hade med mig bebisen som jag stod och vaggade samtidigt som hon intervjuade oss. Och sedan så gick det åt helvete. Hon började skrika, så Mikaela som jobbar med oss, kommer springande för att ta Frances. Och det gör hon. Men efter fem minuter märker jag att jag står ju fortfarande och gungar. (*Skratt*). Utan bebis i famnen, märkte du inte det?

H: Haha, amen jag tänkte på det, skönt gung. Men du räddade ju upp alltihopa med att du var väldigt, väldigt snyggt klädd just den kvällen.

AS: Ja, du sa det.

H: Jamen jag är fortfarande inspirerad, jag tänker på den där looken som du hade, varje dag.

AS: Vad för look?

H: Men alltså, grejen är att du hade klätt dig ganska rockigt, du hade ju svarta jeans svart skjorta.

AS: Lös.

H: Lös ja, guldigt armband och svarta stövletter med jävligt hög klack. Och svart kavaj. Det här låter ju inte så jättespännande men det var skitsnyggt.

AS: Jag var ju verkligen helsvart.

H: Ah, och typ varje gång när jag ser någon som är uppklädd och har bara helsvart på det där sättet då tycker jag att det är så fruktansvärt snyggt.

AS: Ah, men jag kände mig rätt snygg. Det är synd då att jag står och gungar där som om jag vore nån, inte rockartist, utan mer, jag vet inte vad... Bounce. (*Skratt*).

H: Men du, apropå att vara snyggt klädd, och vara ute och så. Jag var ju faktiskt ute i lördags.

AS: Just det, det var du ja.

H: Vi har liksom inte pratat om det.

AS: Nej, det är helt sjukt. Jag har inte hunnit prata om min middag som jag var på i fredags heller.

H: Nej, och det har jag tänkt på flera gånger. Att jag bara vill ringa till dig och fråga.

AS: Jag vet.

H: Men det har varit så mycket barn och kräksjuka, det har varit så mycket. Jag i alla fall på 35-årsfest. Ehhm, på Taverna Brillo.

AS: Vad hade du på dig då?

H: Aejmen, jag hade helsvart. (*Skratt*). Jag var inte i närheten av så snygg som du. För faktum var att, lite så att Bankis förstörde hela min klädsel precis innan vi skulle gå.

AS: Hurdå?

H: Nejmen, jag hade då tänkt att jag skulle ha en underbar paljettklänning som jag har.

AS: Va? Den har jag aldrig sett.

H: Jo, en mörkblå. Jag har haft den ute några gånger. Om du läser min blogg kanske du har sett den.

AS: Okej.

H: Men det som hände då var att precis innan vi skulle gå så sa jag såhär ”vad tycker du om denhär?” och han bara ”ja, men det är lite väl mycket gala-gala, och det känns inte som att det är en sån kväll”.

AS: AH. Då vet man ju inte vad man ska ta sig till ju. Då är det bara att kasta den och ta något annat för man kommer aldrig känna sig snygg då.

H: Neh, och det som hände mig då det var ju att jag har ju rensat ut, asså mina kläder, på ett helt vansinnigt sätt. Jag drabbades ju av samma gravid-psykos, boande, som du gjorde. Så jag har liksom rensat och rensat och rensat. Slängt och slängt och slängt. Så du vet jag har ingen klänningsgarderob kvar länge.

AS: Amen gud vad skönt, då är det bara att köpa nytt bara.

H: Men det är ju det jag har ju inte hunnit köpa nytt. Så där stod jag då med en paljettklänning och en annan svart.

AS: Aa, jag förstår.

H: Och den där svarta, den är skitsnygg, det är den här du vet från Malene Birger, med såhär djup urringning, lite såhär lös och så. Men det är en sån här klänning som är såhär amen den är skitsnygg men jag känner mig liksom inte svassig i den.

AS: Nej, men det är någonting med urringningen, som jag vet att du inte känner dig så svassig.

H: Men det här var helt från ämnet. Jag står i alla fall där i baren och den här killen då som fyller år han har en styvsyster, måste hon vara till honom. Ah, hon kom i alla fall fram...

AS: Vad är det med dig och alla människor, styvmänniskor, som är på olika fester som du gör dig osams med?

H: Men nu var ju inte vi osams. *(Skratt)*. Du vet ju inte ens vad jag ska berätta!

AS: Nehehe.

H: Hahaha, aa, nejmen nu, konstigt att ta för givet att jag varit på bröllop och bråkar med en massa styvisar till folk. *(Skratt)*. Som om, dem kanske går på mig? Haha, bjud Hannah på fest, men ta inte dit era styvisar för då blir det katastrof.

AS: Nej, jag får ont i magen. *(Skrattar)*. Gud vad roligt det här var.

H: Haha, men grejen var såhär att det finns ingenting bråkigt i det här överhuvudtaget. Men sluta nu, innan jag får skrattanfall.

AS: Ajajaj, ja.

H: Det kom fram en tjej till mig. Jag ska inte ens benämna olika släktrationer för det funkar ju inte.

AS: Nej.

H: Jag står där och så börjar jag prata med den här tjejen och till historien här att hon är biolog.

AS: Och gud vad intressant.

H: Ja, där fick du!

AS: Amen, typ man vet ju så för de har pluggat skitlänge.

H: Ja. Hon jobbar i olika djurparker, med olika djur och sådana där saker. Hon är väldigt mycket mer insatt än vad vi kommer bli i något i våra liv.

AS: Aa, är det Sandra?

H: Exakt! Ah, i vilket fall som helst så börjar vi prata om att vi är fem systrar och att vi bara får flickebarn och liksom sådana saker. Då drar hon en teori som jag tycker är så sjukt intressant.

AS: Nääh?

H: Jo! Sådär. När eh, liksom länder, städer, byar är i krissituation. Det kan vara liksom att gräset växer inte, de har ingen tillväxt, det är krig, det finns vilda djur eller liksom vad det nu än är så föder de bara flickebarn.

AS: Sluta!

H: Nej, på grund av att när man är utsatt för den typen av stress så har man ett visst ph-värde i kroppen. Och det ph-värdet stöter bort de manliga spermier.

AS: Varför då då?

H: Du vet, nu får du ändå ta det så, det var sent på kvällen, jag hörde det här, alltså såhär och det måste man ju faktiskt säga, sen natta-biologi är det här. Så är det någon annan biolog som har liksom något annat så får ni liksom hojta till. För jag är inte expert.

AS: Men alltså, det här är så intressant: Men då måste det vara så här Hannah att vi har en inbyggd stress i oss, som inte kommer, jag menar för att, våra killar är ju inte så, de är ju snälla.

H: Jo, men det som jag tror är såhär. Vi har ju en ganska flaxig pappa.

AS: Haha, aa.

H: Och det har varit på en massa olika sätt som varit ganska stressande och jobbigt.

AS: Mm.

H: Så min egna teori är då att vår mamma haft det här ph-värdet, vi har det här ph-värdet. Vilket gör att vi fortfarande stöter bort det här. Vi skulle behöva förändra diet och livsstil och liksom massa sådana saker under årtal för att vi verkligen skulle komma tillbaka till ett annat ph-värde. Man kan göra det, men då är min teori att det är såhär, nej, jag tror att det är försent för oss i det här barnafödandet. Men däremot eftersom vi nu har trygga män som vi lever med. Trygga pappor till våra döttrar, så finns det en chans att de kan bryta den här förtrollningen.

AS: Men gud, alltså det är såhär. Det här fick mig att se såhär, allting på ett helt nytt sätt.

H: Men eller hur? För att, det ser de också i de här studierna att så fort kriget tar slut, eh, lågkonjunkturen vänder, liksom sådana saker händer. Då börjar det födas pojkar igen.

AS: Men gud. Det enda jag blir lite irriterad på med den här teorin. Det är att alla våra män skyller alltid på oss. Det här med att vi bara får flickor. Eeh, och då har vi alltid sagt såhär, men snälla det är killen som bestämmer. Det kanske inte är så?

H: Nej, men det är ju faktiskt så rent biologiskt att det är killen som lägger till en x- eller y-kromosom. Så att det är ju så att det är killen som gör det. Men sedan har det funnits studier också som visar att vissa kvinnor stöter bort manliga spermier. Och så kan det finnas killar som bara har x eller y. Så kan det ju också va. Men vi har ju liksom män med bröder.

AS: Mm.

H: Och jag måste ju säga, just för att jag tror det här ännu mera stämmer på mig, för jag har ju barn med två olika män. Och min första pappa till mitt ena barn, han hade ju en son sedan innan.

AS: Ja, just det.

H: Så att det var ju inte så att han inte bara hade x, alltså jag kan ju inte skylla på det.

AS: Ne, ne, ne. Men jag fatta precis. Nej, men gud, aa, nu är det ju, men vi kommer ju se också. Jag menar det här är ju inte de sista barnen som har fötts i den här familjen.

H: Jag tycker att vi ska ta vår pappa till en klinik, han får lämna spermieburk och så ser vi om han har både och eller inte. Sedan har vi ju bevisat det.

AS: I måndags. Så mådde jag skit. Jag mådde jättedåligt. Alltså jag mådde så dåligt att jag inte ens kunde säga det till dig. Jag kunde inte gråta heller.

H: Alltså, bara för några dagar sedan. Vi pratade ju då. Eller vi bara smsade?

AS: Vi pratade någon gång och då skärpte jag till mig. Men jag mådde sådär dåligt som man, men jag mådde verkligen inte bra och jag hade inte heller någon lust att släppa ut det. Men har inte det när man har en liten bebis. Såhär, att släppa ut jättestarka känslor med gråt och sådär. Det var därför jag inte sa något.

H: Jag förstår.

AS: Alltså, du vet, när man vaknar på en morgon och man mår dåligt på en gång. När det är såhär, det har inte med något att göra egentligen. Det kanske bara, eller det har det ju säkert, men det bara är så. Och det går inte att bryta. Men, jag var ju tvungen att bryta det. Och det är ju det som är bra med att man har två barn, för det är ju såhär det funkar inte att man, jag skulle lägga mig såhär och sova och vara deprimerad och kolla på dvds, det går ju inte, det finns inte någon tid för det. Eller utrymme. Och då gjorde jag en grej som jag måste säga var väldigt framgångsrik.

H: Gud vad bra! Som en ångestborttagare?

AS: Ja! Jag bestämde mig för att låtsas för att vara någon annan.

H: Mmm, vem låtsades du att du var då?

AS: Alltså, jag låtsades att jag var en person som jag inte ens kan tänka ut vem det är. Men det är en blandning av stilar. Låt mig förklara. Jag tog på mig Anna Anka-stilen.

H: Grymt.

AS: För då behövde jag inte heller tänka så mycket. Jag tog bara på mig träningsoverallen. Och det är ju liksom rätt pinsamt såhär i efterhand, eftersom jag inte tränade över huvud taget den dagen.

H: Nej, men du var in mind då, alltså en person som bara skulle träna lite när som helst. Som kanske helt plötsligt bara kom det någon träning så var du tvungen att utföra den.

AS: Ja, men alltså jag var ju på väg till lite olika yoga-studios hela dagen. För att jag var en sån typ. Förstår du?

H: Jag fattar.

AS: Sedan tog jag på mig diamanterna. De var väldigt viktiga.

H: Mm, så att du ändå var en lyxig yoga-tjej.

AS: Alltså jag var ju i LA.

H: Du var en Hollywood-stjärna.

AS: Jag var det. Och vet du varför det var så bra också?

H: Nej.

AS: Det var den 25:e.

H: Oj, du kände dig som att du var miljonär.

AS: Nejmen, jag kände mig skit-rik. Jag visste ju i alla fall att hör fanns det lite pengar på kontot. Och de ska jag göra av med idag. Inte alla kanske, men du vet man kan leka med tanken att man skulle göra av med allting bara på en dag kanske.

H: Ja men man känner såhär, pengarna kommer inte ta slut även om jag köper något ganska dyrt.

AS: Nej, precis. Det enda jag saknade var att jag kanske hade färgat håret eller sådär. Men jag tog också på mig parfym, för det kände jag att det var väldigt viktigt i den här stilen. Och så bara marscherade jag ut. Jag tog sådana där långa steg och...

H: Mot NK?

AS: Det klart. (Skratt). Jag gick till NK. För att det som är väldigt bra för mig också,

nejmen vet du var jag var först Hannah?

H: Nej.

AS: Birger Jarls-passagen.

H: Oj, du liksom gick omkring där och du var lite sådär nobel.

AS: Där åt jag lunch. För jag har aldrig varit där förut, nästan kändes det som. Men där var en liten salladsbar och då var jag såhär oj det här blev jag helt plötsligt lite italiensk av mig. Jag satte mig bara ner så där som om jag vore på ett litet torg och äta en sallad. Men framförallt då så låtsades jag vara en annan typ en sådan där LA/Hollywoodfru-tjosan. Som man tror är väldigt lycklig. För det vet ju vi Hannah idag, att inga människor är ju speciellt lyckliga. Alla bär ju på en påse med skit, men man kan i alla fall låtsas att man tror att vissa är lyckligare än de andra. Och det här funkade ganska bra.

H: Gud, vad bra. Vadå, så du tog dig ur det här och sedan så blev du liksom gladare ju fler timmar som gick under dan?

AS: Jag fick en semester, ett par timmars semester från min hjärna och när de här timmarna var slut då hade jag liksom glömt bort lite. Alltså jag hade, för jag kan verkligen gå in i någonting och sedan så, aa, så blir det bara värre och värre och värre. Och det här bröt, hela det här... deppiga.

H: Amen jag förstår, för det är ju viktigt att bryta det där. Jag tänkte faktiskt på, för att när jag då var ute, så sov ju då Rosa och Vilma hos våran mamma. Och hon bor i närheten av var jag hade min första lägenhet.

AS: Mm.

H: Och då gick vi ut allihopa tillsammans sådär. Och så sa jag såhär barn ”här har mamma bott under hela sin ungdom. Och mamma var ju med då. Och så samtidigt i samma sekund så tänkte jag såhär, för då sa mamma såhär ”aa, men jag flyttade ju faktiskt hit i närheten för att du bodde här”. Och så tänkte jag bara såhär: det var ju en jäkla tur. För att ibland var ju min, vår, mamma tvungen att komma och rädda mig.

AS: Aah.

H: För att när jag var såhär tjugo-någonting. Jag hade ju rätt mycket såhär panikångest, men det fanns ju inget ord för det än.

AS: Nej, jag vet.

H: Man visste ju inte vad det var, hur det var och såhär. Man visste inte att man kunde äta en massa härliga piller för det och sådär. Man visste inte riktigt hur man skulle behandla det. Eller att man skulle gå till någon och bara säga såhär ”hej, jag har de här symptomen, kan ni hjälpa mig?”

AS: Men det svåraste med panikångest är ju att det oftast är ganska fysiskt. Och vem fan hade sagt det till mig. Det var ingen som någonsin hade sagt till mig. Det hoppas jag att de säger i skolorna idag. Ee, att det är ångest.

H: Verkligen. Men då i alla fall så kunde jag ju hamna i sådana lägen och jag visste inte riktigt vad som utläste de här lägena. Jag minns bara att i min lägenhet så, då på Valhallavägen där jag bodde, där så fastnade jag ibland. Jag var väldigt rädd för att vara ensam.

AS: Mmm.

H: Det har jag nästan glömt bort nu för att det var så längesedan men nu när vi pratar om det så kommer jag ihåg det väldigt väl. Så att jag jobbade väldigt mycket med att, såhär, tanken av att såhär, när jag stänger dörren till min lägenhet och är själv där så är det inte så att jag är ensam. Utan för att jag har valt att vara ensam.

AS: Mmm.

H: Att jag när som helst bara kan öppna den här dörren och gå ut och träffa någon eller ringa någon eller såhär. Men jag kunde liksom fortfarande då och då stänga den

där dörren och hamna i ett läge där jag trodde att jag var ensamast i hela världen. Så att jag var ju som helt bedövd, eller förlamad i min egen pyjamas. Och jag minns hur jag satt i min Tomelilla-soffa som jag hade köpt på Ikea, minns du den?

AS: Ja, men jag hade ju en likadan sen. Jag gjorde ju bara copy paste.

H: Exakt, så satt jag i den och så hade jag pyjamas och ofta så var det ju väldigt, väldigt stökigt. Och jag kunde inte ta mig därifrån.

AS: Men alltså, det här har ju jag ärvt av dig tänkte jag säga. Haha, nejmen, men där är ju vi lika. För jag kan få lite samma. Och det var ju därför det var så bra för mig att såhär ta mig ur den här och låtsas att jag var någon annan och, och bryta det här. För stannar jag kvar i de här tankarna, på det stället och i lägenheten där jag är och alltihopa och ingen stör mig, då är det inte speciellt bra för mitt psyke.

H: Nej, och inte speciellt bra för mig heller, men då var ju mamma den som kom till min undsättning, Hon såhär, kom dit och bara ”nu tar du en dusch” och sa jag börjar städa här, nu ska vi äta mat. Tog ut mig och såhär vände det här åt mig. Men jag önskar så himla, himla mycket att jag där vid tjugo-någoting hade haft det här som du just berättade. Vara såhär, okej, nu känner jag på det här viset och nu tror jag att jag är ensamast i hela världen. Nejmen, jag måste ju gå ut. Jag måste klä på mig, gå ut och låtsas att jag är någon annan. Sedan kanske man inte har en enda spänn i plånboken när man är i den åldern. Och det fattar man ju...

AS: Men man kan ju låtsas med det också!

H: Jag vet, men jag tror bara såhär att ska man förenkla det och är lite yngre, man är sjutton arton nitton tjugo någoting, då bara såhär samla ihop dig själv, ta en dusch. Tvätta håret, sätt på dig lite läppstift och lite fina kläder och åk hem till mamma och pappa eller till en kompis.

AS: Ja, men det är ju det jag menar, jag förstår ju att man inte bara kan gå och köpa grejer hela tiden, det kan inte jag heller, nu valde jag ju den här glamourösa Hollywoodfru-aktiga grejen. Som var ute och gick i solen, och var såhär lätt i sinnet. Ee, men man kan ju också typ välja såhär Lasse Kronér (*Skrattar*).

H: Jag tänker såhär, glad, go göteborgare hela tiden.

AS: Jag tror han är skitglad, du vet, man bara välj någon som man bara tänker typ har en sånhär dialekt och, och, och. Man tänker såhär: när han dricker en kopp kaffe, så skrattar han typ. Alltså, förstår du vad jag menar, lite olika såhär människor som man, man får liksom ha ett bibliotek av roller.

H: Men det tycker jag är väldigt bra. Alltså, för det blir otroligt fysiskt och lätthanterligt. Jag tänker så, om man väljer fem personer som man ändå tänker såhär. Den där har så kul, den där är så lyxig.

AS: Men visst är det så att göteborgare har lite roligare.

H: Ja, men de har ju det och det är såhär de är inte så svåra med humorn.

AS: Neh, haha. De tar livet lite mer med en klackspark.

H: Exakt. Men så tänker jag såhär så tar man de här fem personerna och så sätter man bilder på dem på sitt kylskåp. Och sedan så när man känner såhär, nu vet jag inte vem jag är, vem är jag, alltså såhär, nu börjar ångesten komma krypande. Ställer man sig framför och bara olde, dole doff.

AS: Haha, ah, men kan vi inte komma på några personer som man kan liksom få lite inspiration.

H: Men jag har ju min favorit.

AS: Eeh... Babben Larsson?

H: Jo, men jo, det är en favorit, men hon är ju jättemycket ångest. (*Skratt.*) Men nej, men som jag brukar vara i alla möjliga tillfällen som jag har pratat om flera gånger. Hon är säkert ur-trött på att höra det här men när jag behöver ta mig upp. För att det

känns som att hon aldrig har några problem. Och hon har ju faktiskt uttalat det här att hon har aldrig i sitt liv haft ångest. Och det är Gry Forssell.

AS: Amen, hon är en skitbra person att ta, gud vad man vill va som henne!

H: Ja, för att hon är såhär, huvudet upp och fötterna ner, men ångest – vad är det? Och det är såhär, men vadå känner du lite oro, det är väl skaka av sig det och gå vidare.

Man måste vara lite såhär rak. Nu pratar hon ju inte så mycken norrländska längre, men det är ändå norrländskt och sen så är det ju så att hon inte tänker och grubblar så himla mycket. Nu säger inte jag att...

AS: Men hon gör inte så stor affär av saker!

H: Nej, och det är just så här att när jag säger tänker och grubblar så är inte det så att man inte tänker djupa tankar och så, det är inte det. Det är bara det att det är inte så knussligt liksom.

AS: Nej, nej hon fastnar inte i något onödigt på det där viset. Hon är en mycket bra person att ha...

H: hon skulle ju aldrig göra som du och jag att vi har ju nästan som en sjukdom att om vi har varit på ett möte i ett rum då måste ju vi analysera hur alla mådde under det här mötet.

AS: Amen, det är ju för att du och jag är dumma i huvudet.

H: För det kan ha påverkat oss på något sätt.

AS: Ja, och sedan så måste vi också ta reda på om de nu mådde såhär och såhär på det mötet, vad kan ha hänt dem innan? (*Skratt*). Vem kan de ha träffat och hur mådde den personen? Som har påverkat dem.

H: Men jag måste lägga ångest-pusslet med alla.

AS: Haha, aa, akta er säger jag bara. Du jag tänkte på det här också. Det behöver inte bara vara olika människor som finns, det kan också vara vissa typer av människor som har typer av arbeten. Till exempel så tänker jag att frisörer verkar ha det ganska bra.

H: Men där har ju jag en dröm, och det här har ju liksom vi skapat lite på vårt kontor. Med just det här. Man är frisör. Och så går man upp på morgonen och då när jag ska vara lycklig frisör då har jag en egen liten jättemysig salong.

AS: Aa. Men just där vill jag bara stoppa dig. För just det blir kanske lite för mycket ansvar, för då kommer det direkt in lite ångest med bokföring och sådant där.

H: Fast jag tänker bara att det löser sig, jag har mina kunder, jag vet hur det går runt och jag är väldigt nöjd med det. Men framförallt så ser jag också morgnarna. Att jag såhär kommer dit. Jag drar på lite musik, sätter på kaffe och tänder ljusen. Så kommer första kunden och jag bara såhär ”vill du ha kaffe eller te?”. Bra. Sätt dig här. Aha och hur vill du se ut? Aa. Mm. Vad har hänt dig sedan sist? Aa, kul, kul. Och så pratar man om det. Och så tvättar man håret på någon och man fönar. Man gör det i godan ro.

AS: Så mysigt, alltså, det är min dröm. För att grejen är att jag har lite den här drömmen också om att vara hudterapeut. För det är så mycket goda dofter. Och man gör rent. Förstår du hur jag menar?

H: Och ljud, såhär, auuw-auuw.

AS: Och klämmer gör man, det skulle du älska Hannah. Men, det jobbet kanske är lite för tyst. För då hinner man ju tänka ganska mycket.

H: He, ja men jag tänker såhär har man någon om ligger liksom så här bara som ska ha massage. Då är det en timma av egna tankar, man bara ska ta sig genom den jävla massagen.

AS: Det är ju liksom som att sitta inne på hispan en timma. Det är ju inte det. Det är bättre att ha chattret.

H: Aa.

AS: Alltså man står där och snackar mycket med många hela tiden.

H: Ja, men det är ju det att komma in och man ba, jaha, hur mår du och sätter sig i frisörstolen, man berättar ju allt.

AS: Ja, men alltså, han som jag gör fransarna hos, Tobias, där ligger man ju ner i en och en halv timma. Eeh, han sa att han pratar med människor, de berättar saker som de aldrig berättat för någon. Man ligger också och blundar så man behöver inte ens möta blicken.

H: Men det är ju som att gå en riktig psykoanalys. För då blundar man ju och ligger på en soffa.

AS: Det är det som händer. Men det som hände mig när jag var där det var ju att jag somnade. Haha.

H: Gud vad skönt.

AS: Jätteskönt. Vet du, då sa jag såhär. Förlåt är det många som somnar? Nej, bara småbarnsmammor, sa han.

H: Awwww, men det förstår jag... Men du tillbaka till det här med att vara andra människor. Det är ju lite som en övning, att skaffa sitt kartotek liksom.

AS: Ah, men då läste jag också en artikel om en kvinna som jobbar på NK.

H: Mhm!

AS: Hon är sjuttiosju år gammal. Du, jag tror du har sett henne. Hon har rött, kort hår och jobbar vid nagellacken.

H: Aa, jag vet vem det är.

AS: Jah. Hon är sjuttiosju år och hon vill absolut inte sluta jobba och den här intervjun var liksom så underbar för hon såhär ”Men alltså jag har världens roligaste jobb, jag är på ett ställe där massa människor är fina och dom vill köpa något fint och dem verkligen har ambitioner. Och eftersom jag säljer nagellack så är det så kul för att det finns så mycket färger” alltså hon pratade om det här som om att det vore något jättejätteviktigt. Vilket det är, på ett sätt. Eeh, och hon sa såhär ”jag älskar ju att sälja och så får jag stå där och bara sälja iväg olika nagellack till massa underbara kvinnor” alltså hon har en sådan, det var sån energi, man kände såhär hennes energi i texten, från henne. Och då tänkte jag såhär hennes jobb kanske.

H: Men verkligen, men du, apropå det där med energi. Såg du senaste avsnittet av Top Model?

AS: Jag såg halva, ja.

H: Såg du när dem var och skulle bli coachade lite såhär av en programledare?

AS: Nej, jag såg bara det här med wrestling.

H: Aa, men det var lite senare. Aa, i vilket fall som helst, så för jag följer verkligen, Top Model är ju ett av de programmen som jag verkligen följer.

AS: Jamen, jag älskar ju det också. Du och jag älskar ju samma. *(Skratt)*.

H: Exakt, men den här gången så var det såhär. Då kommer de in i ett rum. Så är det liksom en amerikansk programledare där, som de ska göra liksom som ett tv-framträdande. Och när dem då har gjort sitt första, hon bara ”ursäkta mig men var är er energi?”

AS: De hade ingen.

H: Dom satt som om de var typ en, amen jag vet inte hur många dom är kvar nu. Men sex stycken otroligt deprimerande människor, som inte ens kunde liksom lasta iväg ett leende.

AS: Nehe.

H: Förutom den här underbara, underbara Malin.

AS: Är det hon långa med kort hår?

H: Ja, hon har inte kort hår men hon har lite såhär rött hår till axlarna.

AS: Jaha, mm aa.

H: Aa, men i alla fall och hon är ju då så flaxig och pratar hela tiden (förvränger rösten).

AS: Ja, det är hon ja, hon är underbar.

H: Aa, men till en början så var man lite såhär oj gud vad hon pratar och jag förstår att de bygger mycket innehåll runt henne för hon är så, den enda som är lite snackig.

AS: Mm.

H: Men det slutade ju med, till en av de andra sura tjejernas stora förskräckelse, att hon vann hela den här challengen. För att hon var den enda som ju hade energi!

AS: Ja.

H: Och då tänker jag bara så här att man gör sig själv en sån otrolig otjänst om man inte ens kan dra iväg ett leende.

AS: Jamen, man, men det måste också vara fruktansvärt tråkigt för en själv.

H: Ja, men det är det jag tänker att, det här med energi, det går ju verkligen båda vägarna. För det första så är det ju såhär, om man kommer in i ett rum och har mycket energi så får man med sig så många människor och det händer en massa saker och det är såhär, som bebisar som är sådana som ler mot alla. De får ju så otroligt mycket kärlek, så är den liksom spiralen igång, eller liksom den bollen skulle man kunna säga såhär. Men däremot om man är lite mer såhär le och inte orkar så får man inte heller liksom den feedbacken liksom så. Förstår du vad jag menar?

AS: Men då blir man ju en ledsnare person.

H: Ja, såklart. Om man bestämmer sig för att vara såhär, men nu ska jag vara lite glad, jag ska ta in saker och vara nyfiken och liksom försöka lite såhär vidga mina vyer och så, så blir man ju en så himla mycket gladare människa.

AS: Ja.

H: Och man får så himla mycket gratis.

AS: Verkligen, man får tänka att man är den där lilla bebisen som bara ler för att få en massa kärlek tillbaka.

H: Ja, och det finns ju såhär, det måste man ju ändå, alltså såhär, försöka sig på, tycker jag. För jag tror faktiskt att det är många som bara liksom inte har fått in det i sitt system. Eller jag vet att det är många som är det, just att det är många som är så, det där med hur mycket energi.

AS: Man kan vara blyg också, det kanske är därför. Men då kanske man ska öva på att ändå försöka le, för händer ju något med hela kroppen och alla andra människor.

H: Precis. Och om man är blyg, för det kan ju vara verkligen jättejobbigt, eller om man känner sig osäker och så vidare och sådär, säg det! För det är också en energiskapare. Såhär, hej, jag är en ganska blyg person men vad roligt att jag fick komma hit.

AS: Mm.

H: Det är ju världens bästa knep också om man ska på arbetsintervjuer, eller ska på dejt eller något sådant, att benämna den där situationen. Men framförallt så önskar jag alla lite mer energi, för att jag blev såhär. Jag blev nästan bestört av de här tjejerna som är i LA, de är på världens roligaste sak och nu får de en coach så de ska göra, och ingen förutom hon Malin var riktigt nyfiken och exalterad över vad de skulle få vara med om.

AS: Men jag, Hannah, jag förstår precis vad du menar, för jag upptäcker saker varje dag när jag tittar på Top Model. Mycket tankar som föds där! Jag vet inte vad det är. För det är det här att dem här tjejerna är i en viss ålder där man har varit också. Man har haft. Någon har man haft som kompis och någon har man haft som fiende. Alltså,

det är ett helt tjejjgäng på något sätt. Som, som tar tag i en. Och man känner sig både som dem men man känner sig också som väldigt gammal och erfaren när man tittar på dem.

AS: Jag tror att jag vet anledningen till att jag mådde dåligt i måndags faktiskt.

H: Nee, vadå då så du har bakgrunden till det också?

AS: Naejaa, kanske inte riktigt men en del av det. Och det här är ju helt sjukt att jag säger det att det här är anledningen. Och att det här påverkat mig så mycket. Men det är "Malou efter tio".

H: Mhm.

AS: Förra veckan, vet du vad de hade för tema?

H: Nej.

AS: Evigt liv.

H: Evigt liv som i jag ska leva för alltid eller hur man får evigt liv, eller gamla människor. Var var de någonstans?

AS: Du får tänka att det är en hel vecka så det var ju allting. Hur man ska då få ett evigt liv. Men det fick mig att tänka så fruktansvärt mycket på döden. Så att det tog över hela min existens på ett sätt som var. Alltså, jag måste bara säga en sak, jag vet att jag är sjuk i huvudet, absolut, det är jag. Jag är inte alltid sund när det gäller ehm, hypokondri och död och sådär grejer som jag går och grubblar på. Men jag tycker också att det är lite knepigt med alla dem här olika buden som man får nu. Alltså såhär, ät blåbär, eller ät bara som på stenåldern, ee rött kött och potatis, eller skippa att vara vegetarian. Alltså det var så många olika bud den här veckan Hannah, på hur man skulle leva längre. Alltså det var såhär. Ena dagen var det att man skulle träna jättejättemycket. Andra var det att man inte skulle träna alls. Och det var jättebra om man hade en partner, så var det evigt liv. Ee, eller så skulle man liksom äta jättemycket frukt och grönt. Men så dagen efter var det så, det är så mycket fruktsocker i frukt så ät inte det. Alltså det var ju, det går ju liksom inte.

H: Nej, men det är ju en djungel där ute. Och jag hörde faktiskt någon för några veckor sedan som sa såhär. Aa, men man kan ju leva lite hur som helst men egentligen så är det ju bara generna som räknas.

AS: Men precis! Och det är det här som jag, jag satt där varje morgon. Och även om ni inte är lika knasiga som jag är så tror jag att alla de som är mammalediga kan känna igen sig, för då har man lite för mycket tid. Och det är lite för tyst omkring en. Så allting som man ser på tv, kan bli ganska stort. Och varje dag är det nya tips om hur jag ska kunna leva ett långt liv. Och när man sitter med en liten bebis också, alltså man vill ju leva ett långt liv och så. Det är så påtagligt att man är behövd. Du vet det var en människa Hannah, du vet han hade förlorat allt. Han hade förlorat mamma, pappa i olika självmord. Hans fru hans barn, han hade förlorat alla. Och han sa att det kommer ge honom ett långt liv. För att han har liksom ställmärkts av all död runtomkring honom. Och då bara känner jag såhär, men nu finns det ingenting kvar för mig längre. Alltså, är det det man ska uppleva för att leva? Det var bara en djungel av det här. Och jag bara känner såhär, kan vi bara sluta prata om det?

H: Men alltså någonstans tror ju jag att när man blir gammal, alltså visst om man dör i förtid så är ju alltid det fruktansvärt, men när man blir gammal. Precis som när man var tjugo och tänkte, när jag är trettio, då är jag ju nära döden.

AS: Aa, aa.

H: Då tänkte man ju att livet aldrig skulle förändras. Som när man har en fyramånaders bebis, så tycker man den är det gulligaste som finns, sedan när den är sex månader så tycker man att det är det gulligaste. Så tänker jag också så med livet att det är så att när man blir gammal så så är man ju ändå där.

AS: Jo, men det tror jag också, och det är jag inte så rädd för. Jag är rädd för två saker egentligen. Det ena är att dö. Jag vill inte att det ska ta slut, det här, tyvärr.

H: Tyvärr? Jag förstår att du inte vill att det ska ta slut. *(Skratt)*.

AS: Men det finns ju de som kanske vill det. *(Skratt)*.

H: Tyvärr för er alla men alltså jag kommer att försöka leva!

AS: Haha, aa. Nej, men det andra är att jag inte vill dö för tidigt.

H: Såklart.

AS: Aa, och det är det jag är rädd för. Jag är rädd för, du vet ju Hannah, jag är rädd för cancer imorgon, det är inte det att jag är rädd för den när jag är åttio. Eller att jag vill leva så långt. Det är inte egentligen min grej, det är bara det att jag känner att det är jobbigt med det här ansvaret. Man skulle kanske kunna förändra. Ett cancerbesked eller hur sjukdomen ska ta sig och hit och dit. Om man hade levt annorlunda.

H: Fast såhär, du är ju medveten om massor med saker. Och så kan man bara va så bra som man bara kan.

AS: Jo, Hannah, jag förstår det. Men om du sätter detta sunda förnuftet åt sidan en en liten sekund. För att det är väl klart att jag vill ha sunt förnuft och bara säga såhär jag ska vara så bra jag kan. Men det hjälper inte mig.

H: Men tror du på riktigt, alltså om det kom såhär en super döds-guru, eller såhär en super-livs-guru, kan vi kalla honom för, och sa så här ”jag vet hur du kommer leva sjukt länge, du ska göra exakt såhär”. Och det här var en diet på, så det var mest nötter, eeh, alltså det är ganska tråkigt. Det är ingen alkohol, det är en massa saker som du måste rätta dig efter. Skulle du då leva exakt efter det här?

AS: Nej, det skulle jag inte. Det jag hatar det är den här ovissheten, alltså jag vill bara veta hur är det här egentligen? Kommer jag dö imorgon eller kommer jag dö när jag är nittio? Det är ingen som kan berätta det för mig. Sedan så kan ingen berätta för mig heller hur det kommer vara när jag dör heller. Så det är två saker som är skitjobbiga, som jag går och tänker rätt mycket på. Så att om han då skulle säga såhär till mig ”drick inte alkohol, ät bara nötter så lever du tills du är hundra-tretton”. Mm, då kan jag ändå såhär precis som att man vet att äter man si och så så går man ner i vikt, men sedan kan man ju ändå äta en liten prinsesstårte-bit och vara såhär, äh, det är okej, jag, jag, idag så går jag upp lite i vikt istället för att gå ner. Eeh och så skulle jag kunna

H: Eh, jag blir bara åttio och skiter i hundra-tretton.

AS: Ja, men då kanske man tänker så här nej åh nu, det här var inte bra. Nu tog jag liksom här en, eeh, några glas vin och ehm, nallade på en cigarett. Mm, det var åtta veckor från mitt liv.

H: Men det är ju så här att hela grejen med livet och hela det här som pågår det är ju någonstans att vi är ju bara människor, alla vet ju att det är dåligt att kriga till exempel.

AS: Mm.

H: Men vi gör ju det ändå.

AS: *(Skratt)*. Ja, alltså det finns ju inga svar på någonting som jag

H: Det finns inga frågor och svar.

AS: Hehe, nej det finns inga frågor, det finns inga svar på någonting som jag har babblat om här, den senaste kvarten. Så att det är ingenting, jag vill inte ens höra någon säga något till mig, för ni kan inte säga något till mig. Det är det som är hela grejen med det här. Däremot så är jag jättejättejätteglad att veckan med evigt liv på Malou efter tio är över.

H: Det förstår jag, men du, jag tänker bara så här att det här är egentligen min grej för att du försöker ju nu ta kontrollen över döden.

AS: Hahaha, ja!

H: Och det är det du är arg över att du inte kan göra. Och jag kan ju vara sådan när det gäller graviditet. Kan jag ju noja över hur mycket som helst, för att det är så här jag måste ju lämna över det till universum. För att ingen kan säga om det kommer att gå bra eller inte, eller hur det kommer bli eller vad det nu är. Där har jag ju varit en superpsyko-kamp för mig.

AS: Haha, aa, jag vet jag har ju varit med dig två graviditeter.

H: Haha, aa, det är ju konstigt att jag inte har det här med döden men jag tänker bara så här att det, det får ju inte förstöra mitt liv, för att i så fall så skulle jag ju gå bananas.

AS: Ja, men jag vet och faktiskt så kan jag hålla det ganska bra i schack, men faktum är att när man precis fått en bebis så, som vi har pratat om förut att när livet kommer så kliver också döden in, för en stund. Allting är liksom skört, det är så lite, ah, vad det nu är. Men också så blir det för mycket med den här veckan om evigt liv.

H: Du pratar ju mycket om just det här programmet

AS: Ah, haha

H: Och jag tänker att du kanske ska sitta hemma och vagga Frances till någonting annat inatt.

AS: Jamen! Först tänkte jag ju såhär, det här är ju helt otroligt, nu ska ju någon berätta för mig vad jag ska äta för att få leva länge, alltså förstår du. Det började ju där, på något sätt. Ehm, tills det bara blev mer och mer råd och det bara blev mer och mer kaos i min hjärna och det roligaste var, som jag nu ska komma till, den riktigt knäppa familjen här, för att jag och Alex är ju lika rädda för döden. Men vi har ju två helt olika sätt att hantera det. Jag vill ju då ta reda på hur mycket blåbär jag ska äta och prata jättemycket om det. Han vill ju inte ens låtsas om. För han har ju sådan fruktansvärd ångest för döden, så att om jag ens då serverar blåbär så blir han påmind om döden. *(Skratt)*. Och då blir han jätteledsen. *(Skratt)*. Så att vi är liksom, plus att han då istället kan börja sucka över att, jag bara vad är det Alex? Det är döden, och så bara, det är liksom bara. Det här gör ju vi när barnen har somnat! Haha.

H: Men du, jag tänker, jag får en bild av att ni skulle behöva gå i par-terapi. Så kommer någon och frågar bara såhär ”gud, har ni det dåligt?” och ni bara ”nej vi bara behandlar döden”. *(Skratt)*.

AS: Haha, men jag tror att det skulle vara jättebra för oss. För att, en måste ju vara stark om en är svag. Här evigt liv veckan hos Malou efter tio, då blev båda väldigt svaga. *(Skratt)*.

H: Amanda, vi har ju haft en helt fantastisk sponsor, de senaste arton veckorna faktiskt.

AS: Ja, det är helt otroligt och jag måste bara säga en sak jag är väldigt stolt över att vi haft denna som sponsor. För jag fick ett mail igår, eller av många måste jag säga. Men då var det en tjej som bodde i Spanien som hade lyssnat på vår pod. Liksom, om och om igen. Och sedan bara nu går jag och tar ett cellpro. Och då visade det sig att hon hade, eeh, cellförändringar som till och med syntes. För att det var liksom i grövska laget, alltså sista eeh.

H: Steg tre?

AS: Jaa, steg tre. Men liksom verkligen, verkligen allvarligt. Eeh och då visade det sig att det inte var cancer och nu skulle hon operera bort det och det var bra. Men hon ville bara tacka. Och då blir jag såhär gud vad underbart att man kan ha en sponsor som gör att vi säger någonting bra och hjälper människor.

H: Ja, men för det är ju det att man vill ju inte alltid att det här ska vara för sent. Man vill aldrig att det ska vara försent med cellförändringar och framför allt inte

livmoderhalscancer.

AS: Jag ska ju göra mitt cellprov nästa vecka. Jag är jätteglad för det.

H: Jag är också glad att du ska göra det, för då kommer du liksom lugna dig lite med din hypokondri.

AS: Precis.

H: Men du, det viktiga är också som jag tycker att man ska säga, det är att det här är ju för alla åldrar. Först är det när man går i skolan, sedan är det ju gratis för alla tjejer i Stockholm under tjugosex år.

AS: Jättebra

H: Och sedan kan man ju undra varför två gamla tanter som du och jag står och pratar om det här.

AS: Ha. Ja vi är ju inte under tjugosex i alla fall. Men de tär ju det som är hela grejen, oavsett om lever som singel eller i förhållande, fast förhålland, så ska man fortfarande vaccinera sig.

H: Absolut, så jag säger bara så här avslutningsvis nu med vår fina sponsor i ryggen. Att gör det här nu. Det är alltså tre sprutor i överarmen och man gör det inom sex månader. Och skjut inte upp någonting mer som har med dig själv och ditt välmående att göra – på alla plan.

AS: Kan vi inte göra det till ett löfte? Alla ni som lyssnar och vi, inte killarna då, men tjejerna, att vi bara nu går och tar cellprov och vaccinerar oss.

H: The power of cellprov of now.

AS: Hehe, jättebra.

H: Hörni, gullungar, nu är det fredag. Ha en underbar helg! Jag är så fruktansvärt glad över att nu börjar mars. Det är som att våren börjar.

AS: Ja, gud va skönt. Och du fyller ååår. Alex har preimär, det hönder så roliga saker, vi ska spela in fler program. Och göra en massa härliga omslag för vår tidning och, aaeh. Det är så underbart.

H: Ja, de tär det verkligen. Och det känns som att nu går man ju ocksp ur allt det gråa trista som man bara gått och kurat längs gatorna för att bara stå ut med. Och så vet man ju så här, för en sak vet man ju med mars, våren kommer å komma.

AS: Vi kommer att se knoppar på träden.

H: Eller kanske inte ändå? (*Skratt*).

H: Amanda kommer att se knoppar på träden. Och hörni, we love you all, vi ses nästa vecka.

AS: Det gör vi, puss och kram!

H: Puss och kram, hej då!

Alex & Sigges podcast: En död hund. 10 januari 2013.

S: Välkommen till Alex Schulman och Sigge Eklunds podcast, avsnitt trettiofire.

A: Välkomna! Ska vi säga då också för ordningens skull att vi finns på iTunes, på Spotify och på vissa SAS-plan under deras wifi-ombord utbud.

S: Ja.

A: Är allting bra?

S: Nja, sådär, jag är lite skakad

A: Det har varit en rörig morgon?

S: Det har varit en kaotisk morgon, vi sitter här en halvtimme försenade eller så.

A: Jaa, därför att du inte dök upp. Först blev jag arg. Sedan så kom du med en ursäkt som, ja det går ju inte att vara arg längre, om det inte är en bluff då.

S: Nej.

A: Man bluffar ju ofta när det gäller ens barn och så, men du. Ja, jag kan läsa upp ditt sms. Du skrev, när jag var på väg i en bil hit för en och en halv timme sedan, så skrev du: Viggo föll ihop på golvet och höll sig för huvudet och skrek. Jag måste hålla honom under uppsikt tills Malin kommer hem nio och trettio, då kan jag åka till kontoret. Och då, eeh, och då tänkte jag att, är det en lögn det här så skulle det ju vara rätt

S: Men varför skulle jag ljuga, vad är det jag gör istället tänker du mellan åtta trettio och nio trettio på en tisdagsmorgon?

A: Sovmorgon.

S: Hahaha, men då skulle jag väl kunna skriva det?

A: Att du tog en sovmorgon?

S: Nej, men jag kan inte resa mig ur sängen för jag är så sliten, kan vi skjuta på det en timme? Skulle jag hålla på och säga att Viggo föll ner på golvet och höll sig för huvudet och skrek?

A: Det låter så märkligt bara, jag ser det inte riktigt framför mig, det är som i den här, som i Mission Impossible tre och han har ett chip med en bomb i huvudet. Och så bara faller han ner

S: Ja, men så var det! Det var otroligt obehagligt, man kan säga att jag är fortfarande skakad. Alltså, vi står i hallen och ska gå till skolan, han faller ner på knä och skriker rakt ut och håller sig för huvudet. Och säger (*förställer rösten*) ajajajajaaaaaaaj och det är så obehagligt, man kan ju inte trösta, det finns ingenting man kan göra.

A: Man kan knappt ta i honom.

S: Förstår du man kan inte ens, om ett barn har ont i magen kan man ju i alla fall leda det till toaletten eller ge den välling eller någonting. Men nu så finns det ju inget, man kan inte komma in i kraniet, så att säga, och reda ut problemet. Då blev jag ju tvungen att be Malin att köra Truls till skolan, och lämna Belle på dagis, så att jag fick hålla honom under uppsikt som sagt. Och funderade såklart på att ringa ambulans nästan, eftersom han då hade skrikit i två minuter. Men så lugnade det ner sig och blev lite bättre då. I ett sånt ögonblick så är är man, inte ett dugg, det känns inte ett dugg pinsamt att ställa in saker, för man är liksom mitt inne i elfte september, allting är liksom laglöst och uppochnedvänt, när ens barn lider. Men det är ju en jävla tur att vi nu tack vare vår sponsor (*höjer rösten*) IF SKADEFÖRSÄKRING, har skaffat livförsäkring för hela familjen.

A: Men varför skriker du igen det där? Det låter förtvivlat när du säger det.

S: Ha, men jag skojar ju bara, alltså jag drev med

A: Du drev med dig själv nu?

S: Men det var ju ett absurt skämt som jag trodde skulle vara roligt.

A: Jaha

S: Att vi nu kopplar min sons huvudvärk till att vi skaffat livförsäkring.

A: Jaa, men det är bra.

S: För mörkt eller?

A: Nej, oh nej, inte alls. Men kände du det i stunden när han föll ihop, skönt att vi signade med IF för en vecka sedan.

S: Nej, men det slog mig nu, att det blir väl en mille eller två.

A: Jamen, det är ju, jag fick ju veta det när vi. Det kanske vi ska säga då att eftersom vi är sponsrade av IF, tack IF, så eeh, så bytte eh vi då till If Försäkringar. Och då skrev vi på alla möjliga typer av försäkringar. Vi satt ju i olika rum du och jag, och det var ju som en tävling vem som kunde försäkra sig högst och mest.

S: Vi fick, vi fick ju betala för oss, ska vi säga.

A: Jaja, herregud.
S: Men vi fick någon slags personalrabatt.
A: Ja, men det var ju ändå, det var ju inte billigt. Skönt ändå att vara försäkrad. Första gången i ens liv, så är man då försäkrad. Då har ju jag
S: Till tänderna
A: Till tänderna ja. Nej, men alltså olycksfallsförsäkringar och sådär, men framförallt det här med livförsäkring. Om jag dör, då får Amanda två och en halv miljon. Vilket är det är nästan filmiskt ju.
S: Men vad fick dig att välja just två och en halv? För du hade ju kunnat välja tre och en halv, tänkte du att allt för bra ska hon ju inte ha det?
A: Nej, men jag tänkte, eh men, kunde jag välja mer?
S: Det kan man väl, säkert
A: Vad valde du då?
S: Två och en halv också (*skratt*).
A: Men men då är det ju så kommer Amanda kanske
S: Och vise versa, va? Du får väl det om hon kolar vippen?
A: Ja
S: Men har du också, precis som jag då, efter att man tecknade livförsäkringen, börjat på ett mera orädd sätt, ett modigare sätt, undersöka kroppen efter saker som tyder på att man är döende?
A: Nej, men däremot
S: För tidigare har man ju inte velat veta
A: Nej
S: Men nu känner man att man har täckt upp, så om man skulle få veta att man har något problem så är det okej.
A: Jag känner igen mig i att nu kan man äntligen slappna av på något sätt.
S: Ja
A: Och omfamna döden lite mera och det är ju som det är i livet, när man jobbar hårt och sådär i en period, då håller man sig frisk. Och när man slappnar av efter ett hårt arbetspass, det är då man blir sjuk ju.
S: Mmm
A: Och det är samma sak här då. När man då öppnar famnen för döden, då kommer den kanske.
S: Du tänk om livförsäkringen gör att din dödsskräck mildras?
A: Ja men det, det, kanske.
S: Eller dödsångest kanske man ska säga.
A: Ja, jo, aa, dödsskräck, dödsångest. Men har du hittat något då?
S: Ja, då, du känner till min, mitt födelsemärke på min hals, som du kommenterat och skrattat åt och sådär, drivit med.
A: Jag känner till det, därför man ser den ju, den ligger liksom över skjortlinjen.
S: Ja
A: Så man ser den ju ganska ofta
S: Ja, och två dygn efter det att vi tecknat livförsäkringen så började den blöda. Och jag, redan för tio år sedan, någonting, så googlade jag för att kolla om den var melaïn, eller melaine.
A: Melaine är ju elakartad, ja, just det ja
S: Aa, och då fick jag läsa att symptomen på hudcancer är att födelsemärke börjar växa, klia, blöda eller ändra färg och form. Och därför har jag under de här tio åren varit väldigt glad över att den inte har vuxit, kliat, blött eller ändrat färg och form.
A: Mm

S: Men nu då har då alla dessa sakerna skett.
A: Vadå nu bara, inte bara blod?
S: Nej, men det som hände var att det rann blod från den. Som någon slags spricka i den. Och då var jag tvungen att konstatera, att jag förnekat att den också har vuxit. Jag har konstaterat det men jag har också blundat för det.
A: Aaa.
S: Så att med livförsäkringen i ryggen, alltså trygg, med de här två komma fem millarna i ryggen, så hamnade jag då på Google.
A: Aa
S: Såklart, och det, det är bara att konstatera att det måste vara det sämsta som har hänt hypokondri-communityt, det här med Google.
A: Jaja, verkligen
S: För att det finns då möjlighet att googla. För du hamnar ju också väldigt snabbt i, i, massa forum där hypokondriker skriver. Alltså söker du då på leverfläck blöda klia ändra form, då hamnar du ju inte på någon såhär läkarsajt
A: Nej utan på forum
S: Man hamnar ju i forum där folk har desperat skrivit om de här sakerna i tusen inlägg.
A: Men det är sjukt, förlåt, jag hade en eeh med, med Frances nu som bara är några veckor gamla, så såg jag att hon hade svarta prickar på tungan.
S: Aa
A: Blev livrädd, gick in på Google. Hamnade på något sånt, googlade då på svarta prickar tungan. Jag hittade ingenting. Då, då gick jag in på engelska. Black dots tounge baby och eh, då såg jag då en historia från en mamma som hade en bebis, upptäckte svarta prickar på tungan och tre dagar senare var barnet dött. Och under de här, under den här stunden, då kände jag ju, nejmen, livet rann ur mig. Det var helt hemskt. Och Amanda kom hem, jag kunde ju knappt berätta det för henne. Men tillslut så bara, Amanda, du måste kolla på hennes tunga. Och då så tog hon en nagel på tungan och skrapade hon på den. Så var det lite, såhär, ludd från eeh, nappen som hade varit i fickan.
S: Hmmhmm
A: Det var en parentes. Berätta, förlåt.
S: En annan parentes är att min, våran hund, när jag var tolv, tretton år, ehh, hade en fästing på sig och jag blev oroad, jag var ensam hemma och jag hade ansvar för hunden, och jag vet inte, jag hade någon abstrakt bild av att fästingar är farliga, hundar kan få borrelia, de kan dö och så vidare
A: Ja
S: Så att jag tog mitt ansvar då som hundpassare och vred, för det hade jag hört att man skulle göra, vred
A: Motsols
S: Fästingen motsols, tre varv
A: Ja
S: och hunden skrek och så. Och sen insåg jag att det var bröstvårtan.
A: *(Skrattar)*
S: Det var ju hemskt, på nåt sätt.
A: *(Skrattar fortfarande)*
S: Men i alla fall man hamnar på de här diskussionsforumena där, där en hypokondriker då skriver att, eh, jag har en smärta i tinningen som växer varje dag, vad kan detta va
A: Ja

S: Och då så, några minuter senare så har då hypokondriker två skrivit (*förställer rösten*) kolla upp det nuuuu

A: Ja

S: (*Fortsatt förställd röst*) det är livsfarlliiiggt

A: Ja

S Ehh

A: Så att du kollade upp då, din, asså eller du visste ju redan, du har ju redan koll på det här ju

S: Jag måste ju självklart uppsöka läkare genast enligt de här hypokondrikerna på de här forumena i alla fall

A: Ehhh, eller jag tror att du är frisk

S: Men det man slås av är ju att hur mycket det här med empati är situationsstyrt. Asså, för en vecka sen, innan leverfläcken blödde

A: Mmm

S: Så att om jag hade hört talas om någon som drabbats av cancer i min närhet så hade jag blivit illa berörd och tänk vad sorgligt och så vidare men jag hade inte kunnat ta in det riktigt, känslomässigt

A: Nä

S: Jag hade inte kunnat leva mig in i, i alla fall, den här personens situation

A: Mm

S: Men nu, på grund av den här bloddroppen, så har allt förändrats. Jag har ju sen dess, varenda gång jag slår på tvn, så man tar in livsöden, man går och tänker på människor som har cancer, bara för att man har då, bara på grund av en enda bloddroppe.

A: Jag har varit nära att dö en gång. Jag har bara en erfarenhet av det. Det var när, när jag hade ont i min pung för

S: (*Fniss*)

A: Hur kan det vara kul att man säger pung, då fnissar du

S: Det var roligt att du sade det, du skulle vara så casual när du sade det fast du är medveten att det är roligt när du sade. Det var det som var roligt, att du låtsades att det inte var roligt.

A: Ja, jag vet. Men jag hade ont i pungen. Jätteont. Så ont att jag oroade mig

S: Var det nyligen eller?

A: Det här var för några månader sen. Ehh, eller kanske ett halvår sen då. Så ont att jag oroade mig för det här (*Mumlar till*) inte bara dagligen, utan egentligen varje minut av mitt liv då, min vakna tid. Men allt det där var i smyg, jag ville inte ens, för i samma sekund som jag skulle berätta det för Amanda så skulle det bli större än vad jag ville ha det, så jag, jag, jag, jag kunde inte berätta det för någon. I två tre veckor gick jag för mig själv och tänkte på min pung, eeh, smärta.

S: Var det så att du gick och drog dig för att googla, för du visste inte, du var rädd för vad du skulle kunna hitta?

A: Exakt så var det, jag, jag vill inte ens gå in på nätet, för att jag var så rädd för att upptäcka vad det kanske var jag hade, det klart att det hela tiden ringde en klocka, eeh, att du har testikelcancer. Och så bar jag på det där. Jag blev tyngre och tyngre. Och mitt humör förändrades. Och jag var helt under isen. Och Amanda märkte att det var något fel på mig och hon undrade om och om igen, vad är det? Tillslut då, när jag inte kunde hålla det inom mig längre, det blev för mycket, så berättade jag. På Hard Rock Café, tillsammans med ja, Charlie och Amanda, och Fredrik Wikingsson.

S: Du berättar det för gruppen?

A: Märkligt

S: Att du hade ont i pungen

A: Aaa

S: För Charlie? Ska du verkligen oroa ett barn med att du har ont i pungen?

A: Nej, men det var, det var, eehm, för mig var det bara att, nu måste jag säga det. Jag kunde liksom inte ta hänsyn till någonting, jag var bara tvungen att få ur mig det. Och då berättade jag att jag hade gått runt med värk i pungen. Och se, också Fredrik, som är hypokondriskt lagd, som

S: Även Amanda väl?

A: Ja, absolut. Så att det var ju, de blev ju. Att se deras skräck

S: Vilket härligt gäng

A: Att berätta för ja?

S: Att ge sådan information till

A: Haha, så att de, de sa bara, du måste åka nu

S: Haha, ring ambulans

A: Ja, men alltså, nästan, så att samma dag, bara två timmar senare så åkte jag till sjukhuset. Eehm, och så fick jag träffa en läkare, en kvinn-lig läkare, ung. Liksom, en piffig, får man säga så?

S: Mmm.

A: Som då, ööoh, helt sonika bad mig att dra ner byxorna halvvägs. Så stod hon liksom vänd mot mig, så jag kände hennes andetag mot min, eeh, mot mitt ansikte

S: Men kände du i det ögonblicket att din pung var piffig också?

A: Nej, den kändes väldigt opiffig då

S: Jaa

A: Oftast är den ju opiffig, eeh, så då, det var så speciellt att hon stod så nära mig. Det blev så intimt. För hon stod liksom så här rakt framför mig. Kropp mot kropp mot varandra. Och en hand ner.

S: Så det var som att ni skulle skaka hand, fast hon skulle skaka din pung?

A: Ja, precis, så och hon eh tittade aldrig på pungen, hon tittade på, förbi mig, rakt fram. Så att hon liksom såhär, jag kunde se hur hennes ögon vandrade när hon kände på olika delar av pungen. Längre höll hon på. Och så sa hon så ”det här tror jag är helt ofarligt, jag tror att det här är eksem, ta en salva, här får du utskriften, och blir det inte bättre om tre dar – hör av dig.

S: Jaha, så det var något externt, ute på huden?

A: Ja, men det kände jag ju, att det var inte riktigt så, det var något annat. Det var inuti. Eeh, och när det då inte blev bättre, efter tre dagar var det till och med sämre, då började jag googla.

S: Mhm

A: Testikel, eeh, ont i pungen, och då kom jag in på massa med sajter, bland annat en intervju med Fredde Granberg, alltså Ronny och Ragge-Ragge.

S: Mm

A: Som berättade att han då hade haft pungvärk, åkte in till läkaren, läkaren hade känt på pungen, sagt att det här är eksem, gett en salva, det hade inte blivit bättre. Han hade åkt tillbaka in och fått beskedet du har testikelcancer. Så jag var ju i exakt det här förloppet.

S: Och när du läste då föll du liksom genom golvet

A: Jag föll genom mitt liv, alltså, det var, det var det värsta jag har varit med om.

S: Aaa

A: Jag visade det här för Amanda och inte ens då, eller då kunde Amanda inte längre låtsas. Man såg skräcken i hennes ögon också.

S: Mmm

A: Då åkte jag in, med med henne. Jag fick en tid för ultraljud. Nej men, så jag kommer in då eeh i ett rum som är nedsläckt av någon märklig anledning om jag inte alls förstod då, så att i ett mörkt rum, det gör ju att folk viskar på något sätt, det blev så här spa-känsla, nästan. ”Eeh, om du lägger dig i den här britsen här, eeh så ska vi

S: Det är ingen panflöjt-musik också?

A: Hahaha, det hade ju varit jäkligt speciellt, eeh, så jag ligger i det här mörka rumme toch eeh, eeh, jag har då en kvinnlig läkare som

S: Är Amanda med då?

A: Hon är med och håller min svettiga hand

S: Hon är mamma då

A: Eeeh, förlåt?

S: Din mamma

A: Min mamma är inte med

S: Nej, men hon är din mamm, alltså, rent mentalt

A: Mentalt så är hon det ja

S: Mm

A: Och eeh, eeh, nej men, då ligger jag där och jag inser att den här kvinnan då, hon ser min pung i genomskärning

S: På en skärm då, som du inte ser då?

A: Som jag inte ser då, hon har ju släckt ner då för att hon vill att det ska vara

S: Det är som ett parti poker, hon ser korten, men inte du. (*Skrattar till*).

A: Hon har ju alla trumf på hand

S: Förhoppningsvis, det är tråkigt om hon har en joker då

A: Vad, vad är en joker då? Malignt?

S: Jaa

A: Så att hon sitter där eeh och tittar, begrundar, eeh, den här skärmen

S: Får man då gissa att du betraktar hennes ansikte för att se signaler på cancer.

A: Ja, det är ju det enda jag gör, så om om hon får en ryckning, om jag ser skräcken komma i hennes ögon, eller om hon blir förbryllad, eller börja kisa

S: Jaa, kisar och lutar sig fem centimeter framåt mot skärmen

A: Ja, just det

S: Lite smått bekymrad

A: Ja

S: Fast professionella läkare blir väl inte skräckslagna av cancer?

A: Nej, men det händer ju någonting, det händer väl någonting i henne i alla fall?

S: Aa

A: Hon måste ju ge mig ett fruktansvärt besked

S: Mm

A: Men jag tänker då på, när jag ligger där, vilken otrolig chans hon har att jävlas med en. Ju. Alltså, hon kan ju säga vad fan som helst.

S: Jag ser något här i din pung.

A: Ja

S: En hamster

A: Aha, det skulle hon kunna säga (*skrattar*).

S: Det hade ju varit

A: Grejen är ju den att jag skulle ju varit tyst i fem sekunder

S: I några sekunder skulle du ju tro på henne

A: Ja, det klart, varför skulle hon säga så?

S: Ja, om det inte var sant ja?

A: Ja

S: Eller så har hon en mer avancerad humor.
A: Mm
S: Du har en pung i pungen, alltså du vet som en rysk docka, att hon bara.
A: Haha
S: En pung i en pung i en pung
A: Jag kanske har tolv pungar
S: Inne i alltså, det är det som gör så ont, för de, de får inte riktigt plats.
A: Hahahaha
S: Du har en biffomat i pungen
A: Nej, men alltså, hon skulle kunna leka med pungen med näsan som Lady och Lufsen du vet?
S: Med köttbullarna ja?
A: Ja, man skulle ju inte reagera på det, eller man skulle reagera men hon skulle få göra det.
S: Nej, men då tänker man ju att hon lägger dem tillrätta med någon modern teknik
A: Nästekniken ja
S: Ja, som hon har lärt sig på något, någon konvent, i Berlin.
A: Aa, det som är, poängen är att vad hon än gjorde så skulle man lita på henne.
S: Det beror ju på hur grovt i och för sig, jag menar om hon under den här röntgen släpper datorn och istället lutar sig fram mot pungen, och surplar i sig den, eller förstår du, börjar nafs på den?
A: Vadå, vadå, vadå, sörplar i sig?
S: Med förklaringen att hon måste ändra vinkeln för att röntga bättre. Då skulle väl du, eller om inte annat Amanda, skulle väl trycka bort henne?
A: Nej, jag tror inte, alltså, man skulle ju reagera, men man skulle nog inte ta bort henne
S: Alltså om hon lutar sig fram och sedan börjar nafs på, på pungen, och då, du menar att skulle inte, skulle du tänka att hon har någon slags, någon slags medicinsk förklaring?
A: Ja, men det beror på, alltså du menar att hon nafsar lite så här kärvänligt? Sådär moom. Sådär eller?
S: Haha. Ja.
A: Ja, men det är, det är som jag, jag tror verkligen att hon skulle kunna få hålla på sådär en fyra fem sekunder, sedan skulle jag säga så här, ”ursäkta vad, vad är det här för någonting?”
A: Ja, jag har, som du Sigge, en dålig dag. Det började med att jag gick ner ehm, ehm, på caféet här för att köpa kaffe till oss, en liten grej jag gör ibland. Och eh, eeh, eftersom vi jobbar nu, i ditt kontor här, varje dag med den här showen så är det så att han då, den här mannen som står vid kassan. När jag kommer in nu, då vänder han sig omedelbart mot kaffebryggaren, för att hälla upp två koppar kaffe. ”En med mjölk, och en utan.” Säger han sådär. Och det där gör mig lite irriterad, alltså, jag känner nästan att jag blir integritetskränkt av det. Förstår du vad jag menar? Jag vill inte att han ska veta vad jag köper på morgonen.
S: Naej, det känns lite påträngande.
A: Jaa, så det där var så, och den här hurtigheten i det där, det gjorde att jag var, sådär, inte så glad. Och sedan så, när jag väntade på kaffet så kollade jag på
S: Men det är också för att det är den tiden på dagen
A: Ja
S: Man har inte, den sociala motorn har inte startat ännu
A: Nej, och han har ju varit uppe och jobbat sedan fyra, eller vad det är, så att han,

han är ju igång. På tvn då, i det här caféet igång och i en reklampaus från Tv4 Nyhetsmorgon så såg jag trailern nu för det här programmet ”Mia på Grötö”.

S: Mmm

A: Du vet, jag var ju med i det, jag berättade väl i podcasten om det också när jag var gäst där, och Jonas Gardell och Maria Lundqvist och de där.

S: Det ser ju påtagligt likt ut ”Sommarpratarna”, då man också sitter i någon slags sommarmiljö på en ö och pratar, kändisar.

A: Aa, det är lite mer aktiviteter i det här programmet, ehm, om man ska tro på det som hände oss iallafall, men i övrigt så är det ju det. Man pratar om saker som, som står en nära. Ehm, men då tyckte jag det var intressant att se den här trailern. Man är ju genast nyfiken om hur, är man själv porträtterad i den här trailern, såklart. Eller hur?

S: Mm, ah. Hur mycket air-time får man?

A: Ja, och då är det någon sägning som använder sig av som var särskilt bra för att puffa, liksom och sådär. Så jag kollade faktiskt väldigt noga på den här trailern, som kanske var en halv minut lång. Och sedan så är det då en bild på Maria Lundqvist, och så kan man se att i förgrunden så filmades jag i ofokus med ryggen mot kameran, i eeh en halv sekund, och det är ja, det är liksom, det, det är så jag är med i den här trailern.

S: Du kanske skulle eeh, hyrt in någon, trailer-konsult, höll jag på att säga. Alltså, i Hollywood där så arbetar de ju så att när manuset är klart så hyr man in en person som är expert på att lägga in repliker i filmen, enkom för att de ska passa sedan att ha i trailern.

A: Jaha

S: Så att det, kraftfulla repliker som på något sätt sammanfattar filmens substans, och som för trailern framåt också.

A: Vad skulle det då kunna vara som jag säger?

S: Nej, men jag menar du skulle ju då kunna funderat på det innan, då hade du kunnat droppa några korta kärnfulla repliker som hade varit praktiska när klipparen sedan scollar genom materialet för att se om det fanns några roliga repliker. Du kanske var för långrandig menar jag?

A: Men vad menar

S: Det är svårt att klippa

A: Men hur då?

S: (*Förställer rösten*) Vilken fin kväll vi har. Något sådant där.

A: Ja, jag förstår.

S: Som liksom ger tittarna en känsla för vad det här är för någonting.

A: Ja

S: De har en fin kväll, det finns någon slags gemenskap där

A: ”Vilket underbart möte det här är”

S: Ja, då blir man ju nyfiken, och det här vill jag ta del av, klockan nio på måndag eller vad det nu kan vara

A: Det här fick mig i alla fall att fundera på min liksom, mitt värde som publikdragare. Det är inte så att jag tror att jag är. Jag blir inte besviken på de här, jag bara konstaterade att de valde en lång rad andra människor istället för mig. Och då kom jag fram till, drog slutsatsen att, jag är eeh kanske inte då, jag har inte det värdet att, att, att när man ser mig på bild så blir man lockad av att se ett program. Och det här, eehm, eehm.

S: Men kan det inte vara någon slags hämnd från produktionen? För att du hade den dåliga smaken, i deras ögon alltså, att hänga ut, eeh, hemlighetsstämplad information

om programmet i en podcast.

A: Njo, kanske

S: För det är väl någon slags oskriven lag att man springer inte iväg till en mikrofon två dagar efter inspelning, tre månader innan sändning och berättar massa detaljer om inspelningen

A: Kanske att de var lite irriterade, men jag tror framförallt att det handlade om

S: Så slog de tillbaka

A: Haha, hanske

S: Med kraft.

A: Haha, det var ju kännbart också. Men jag tror också att det handlar om att jag inte är speciellt het. Eeh, eeh, längre. Och det här, det finns massor med andra tecken på det här.

S: När var du som hetast då?

A: Jaa, det var jag kanske när jag just hade börjat blogga och, när bloggen blev ett fenomen och sådär.

S: Jag kommer ihåg när du, du och din fru och bror var på framsidan av DN kultur, helsida.

A: Ja, ja helsidan, det var ju speciellt ju. Då

S: The Schulmans

A: Då, då, var det så det stod?

S: Ja, alltså jag antar att det var en parfras på The Osbournes

A: Just det

S: Som ju då var en het dokusåpa

A: Ja, eeh, vi hade skapat som en parallell dokusåpa om vårt liv i bloggvärlden. Men nu i alla fall, så eeh, så finns det små, små tecken, som jag märker, på att jag inte längre har eeh har det där runt mig. Och jag kan dra några exempel, så får du avgöra om jag har rätt eller inte.

S: Mm

A: Ehm, ee, jag skulle, alltså det finns en PR-byrå nu som som försöker få in intervjuer, med, med alltså, med mig inför den här showen, så blev jag inbokad på någon sådan här lördagsgästenintervju, såhär längre intervju. Och då var jag ju, ju hemskt glad för. Men efter några veckor så ringde de från Nyhetsmorgon och sa att ”du skulle vi kunna göra om den här intervjun, så att det är både du och Amanda?” Det vill säga att jag ensam räcker inte för att bära upp en lördagsintervju, däremot om jag och Amanda tillsammans, då skulle det kunna funka. Eeh. Och varje år får jag inbjudan till den stora Elle-galan, Bindefeldt ordnar fest.

S: Ja, just det

A: Ja, och jag fick då den här inbjudan och tänkte att, denna ska jag gå på, för de tär den enda festen som jag alltid går på, jag tycker det är festligt, glamouröst

S: Man får klä upp sig.

A: Jaa, klä upp sig och vara fin och sådär. Och eehm, när jag då såg på Instagram då såhär, ”åh, jag har fått inbjudan, nu har den kommit, äntligen, vad roligt såhär!” och sedan så dagen efter så är det så här besvikelse av alla, ”jag fick svar, de sa att det var fullt”

S: Mhmm

A: Då fattar man ju att

S: Det finns en gallring

A: Det finns en gallring ja, att man blir inbjuden, men sedan när man svarar är det först då som man får ja eller nej. Och då kände jag omedelbart att det är klart att jag svarar nu, osar nu, så kommer jag att få ett ja. Även om jag osar sent och inte är först

till kvarn så kommer jag att få plats på Elle-galan. Så är jag så nyfiken, så jag OSAR då ”ja, tack jag och Amanda kommer gärna, på Elle-galan. Dagen efter får jag svar: tyvärr är det fullt, jag är hemskt ledsen.

S: Mm, så där hade det inte låtit för ett år sedan

A: Det hade aldrig hänt, år tjugohundrasju i alla fall

S: Vad ska du göra för att vända skutan?

A: Jag vet inte, jag tänkte ju då att, man kunde, nej jag vet inte

S: Här kan man ju säga att pung-cancern hade varit rätt läglig

A: Vavadå?

S: Nejmen, om du hade gråtit ut i nyhetsmorgon och Schulman vann över cancern och sådant. Du hade ju kunnat bli het igen.

A: Aa, du menar att en allvarlig sjukdom hade kunnat göra

S: Göra dig i ropet igen

A: Ja, det klart

S: Alltså, någon slags hjälte

A: Jag tror att den här podcasten hade kunnat bli större, mer lyssnad, om du verkligen hade cancer i den där leverfläcken.

S: Man an följa resan

A: Förfallet

S: Haha, ja. Borttvinandet.

A: Din andning blir mer tyngre och oregelbunden och..

S: Det känns ju inte som något säkert kort, vill folk höra, eeh, det är lite ångestframkallande att höra någon som man kanske vet är döende och mumla fram en podcast.

A: Men kan man inte försöka? ”Hellre lyst till den sträng som brast än att aldrig spanna en båge”

S: Vad sa du?

A: Hellre lyst till den sträng.. har du aldrig hört den förut?

S: Ne

A: ”Hellre lyst till den sträng som brast än att aldrig spanna en båge”. Alltså, vi försöker, det är bättre det än att sitta där och aldrig ens höra ljudet av en sträng som brister

S: De är ju inte så bra, de där gamla ordspråken

A: Ne, hehe.

S: Jag vet inte, och är det någon som skapar dem längre? Finns det ett behov idag?

A: Du har väldigt rätt i det, det finns väldigt få. Har du, har du någonsin hört ett ordspråk och tänkt: herregud det där är sant

S: Ja, absolut

A: Oh, vad vackert det var

S: Det har man väl, det har väl alla, några stycken som inte bara är bra utan som man har med sig, som har betytt mer för än en många böcker man läst. Har inte du det? Sådär visheter. Amen kanske inte ordspråk då men, jo, jag tänker på det här, vad heter det, nu kommer jag inte ens ihåg det bara för det. Bara den som har solen i ögat kan se solen. Eller, eller vad är de? En gammal grek som har sagt.

A: Amen, vad vad betyder det?

S: Ja, men bara den som har podcastavsnittet i sig kan förstå podcastavsnittet.

A: Jag förstår inte

S: Men det är ju faschinerande att alla, att alla har Mozart i sig, att det är bara en på miljonen som kan skriva Mozart stycken, men nästan alla kan förmå att uppskatta den. Det finns liksom något motsägelsefullt i det

A: Mm

S: Alla mottar och kan förstå Pulp Fiction och tycka den är bra, och till och med förstå varför den är bra, men ändå kan de inte själva sätta sig ner och skriva. Är inte det faschinerande?

A: Eeh, det här fashinerar mig jättemycket, jag, jag försöker komma på ett enda ordspråk som jag fångats av.

S: Men det kan vara en rad ur en dikt, och sådär, vad som helst.

A: Ja, men då så, då finns det ju flera som man tänker på då och då

S: Aa?

A: Eeh, jag vet inte vem som skrev det, och jag kan det inte exakt i huvudet, men eeh, någonting om att tiden är en tratt som reducerar livets alla oändliga möjligheter, till ett exakt förflutet. Jag tycker det finns något otroligt hoppfullt i det. Och deppigt.

S: Vad sa du, tiden är en tratt?

A: Ja, tiden är en tratt som eeh reducerar alla möjligheter vi har i livet, till ett exakt förflutet. Alltså, den här tratten är så enormt stor på en sida och så enormt smal på den andra.

S: Mmm

A: Och mitt emellan lever vi i det som är nuet. Det var väl, det är väldigt fint tycker jag. (*Kort tystnad*). Inte?

S: Jo ganska, men lite banalt också kanske.

A: Ja, men alltså de här sakerna är väl också oftast ganska självklara. Men om du är en sådan expert, säg då

S: Jag har ett som inte alls är självklart, det är en Lars Gustavsson dikt, som är någon slags dikt till hans döda hund.

A: Mm

S: Jag kan läsa bara, tre rader ur den

A: Har du den här?

S: Ja, jag har den här i ett dokument, på datorn här, eftersom jag har återkommit till den ganska ofta i livet. ”Här kan det finnas mitt i sommaren, några dagar när det plötsligt är höst. Koltrastarna i träden får en skarpare ton, stenarna står mycket bestämda ute i vattnet. De vet något, de har alltid vetat det. Vi vet det också och tycker inte om det. På hemvägen i båten, just sådana kvällar, kunde du stå blickstill i fören, samlad, och pejl de dofter som kom över vattnet, du läste kvällen. Den svaga strimma av rök från en villatomt. En pannkaka som gräddades tre kilometer bort, en grävling som i samma skymning stod någonstans och vädrade på samma sätt. Vår vänskap var på det sättet en kompromiss. Vi levde tillsammans i två världar, min mest bokstäver, en text som går genom livet. Din mest dofter.” Ja, och så fördjupar han den här vänskapen och berättar. Men nu kommer då den här meningen mot slutet. Eeh, eh lyssnar du överhuvudtaget? Är du berörd? Är det välskrivet?

A: Jag, ja det är välskrivet, det finns något lite fånigt besjälade av naturen om jag inte tycker om, men det finns någonting härligt i ett möte där, men men nu måste du verkligen leverera här om det ska bli bra.

S: Okej, jag hoppar mot slutet här nu då

A: Mm

S: ”I min värld fanns det mesta dolt bakom någonting annat. Jag kallade dig exempelvis för hund. Jag undrar ofta om du uppfattade mig som en mera större bullersam hund, eller som något annat för alltid okänt, som är vad det är. En vissling genom den nattliga parken, som man vant sig att återvända till. Utan att egentligen veta vad man återvände till. Om dig och vem du var visste jag inte mera. Man kan säga från denna mera objektiva ståndpunkt. Vi var två organismer. Två av dessa

ställen där universum slår knut på sig självt, kortvariga komplexa strukturer av äggviteämnen som måste komplicera sig allt mer för att överleva. Tills alltsammans brister och blir enkelt igen. Knuten är upplöst, gåtan borta. Du var en fråga, riktad till en annan fråga bara (*förvränger rösten, snyftar*) och ingen del hade den andres svar

A: Hahaha, det, ha, börjar du gråta när du läser en dikt om en hund?

S: Ja

A: Men varför gör du det?

S: Det är det här gåtfulla mötet mellan de här två olika arterna.

A: Hahahaha

S: Det är fint beskrivet. Men just det, den meningen som då som jag bär med mig och tänker ofta på

A: (*Skrattar*).

S: Du kan skratta hur mycket du vill. Den meningen som jag tänker ofta på är ”du och jag var två platser där universum slår knut på sig själv.” För det var första gången jag kom i kontakt med att varje människa till fullo är universum. Alltså, vi är ju gjorda av stjärnstoft, som vi alla känner till, och molekyler och så vidare.

A: Mm

S: Att till och med våra tankar och våra ord från nu, mina ord som nu blir ljudvågor, som sedan digitaliseras och åker in som ljudvågor i öronen på lyssnaren. Att allt det här är universum, att allt det här utbringar universum, är manifesteringar över universums energi, till och med de känslor vi har.

A: Mm

S: Det är ju så bisarrt så man inte kan greppa det

A: Mm

S: Men det är ju ändå sanningen och därför är det ju. Och det var väldigt, det är ju befriande att tänka så, eller vissa får väl ångest av det. Men jag kan tänka mig att gilla det där, att allting hänger ihop på det sättet. Jag kommer ihåg när jag var fjorton och stort Beatles-fan, så kände ändå jag att det fanns något spännande i. När jag tänkte då reduktionistiskt, det här att mekaniskt på hur ljudet hade tagit sig från John Lennons röst till mitt öra, att det fanns såhär six degrees of Beatles där.

A: Mm

S: Att jag var med kontakt med hans mun därför att hans stämband då sjunger så uppstår ljudvågor. Ljudet fångas upp och blir till en modernmatris som pressar vinylen, sen hamnar i vårt hem.

A: Aa

S: Som jag sätter nålen på

A: Mm

S: Och lyssnar på, och så kommer ljudvågorna in i mitt öra. Att det finns en matrealistiskt eller fysiologisk kontakt med John Lennons mun.

A: Aha

S: Förstår du?

A: Jag fattar

S: Det finns en fysisk kontakt med John Lennons mun

A: Haha

S: När han sjunger, inte bara en drömsk

A: Men, har, du har kommit ifrån att du har läst en dikt om en hund och gråtit, det är.. ja..

S: Men det finns säkert många hundälskare där ute som inte har någonting emot det

A: Jag, jag, kan också läsa en text som jag tycker är väldigt fin som också handlar om en hund

S: Ja

A: Kom, här är pinnen (*tyst skratt från Sigge*) jag klarar det inte, klarar det inte...

Förlåt. Jävla tönt. Hahahahaha (Alex skrattar länge) Ja, jävlar.

S: Jag har äntligen satt igång med det stora projektet att organisera bokhyllan. Alltså jag har ju sedan vi flyttade liksom, då ställde jag in alla böcker i bokhyllan för att jag ville bara få upp dem, så tänkte jag att i helgen då sorterar jag dem. Men så, blev det aldrig av, som det brukar bli.

A: Mm

S: Och så har jag nu vant mig, jag vet var alla böckerna står, även om de står huller om buller. De har väl liksom börjat, jag har börjat skapa vissa samlingar under vissa teman och så vidare, men det finns absolut ingen alfabetiskt ordning

A: Nej

S: Utan mer en känslomässig ordning, har du någon ordning, står de från A till Ö eller?

A: Nej, jag har böcker synliga i hallen, där har jag de böckerna som är lite mer

S: Skrytböcker

A: Skrytböcker ja, och Martin E-types Vikingakampen och de där böckerna ligger i den lite smalare passagen mot vardagsrummet där ingen ser dem

S: Vad står då i skrythyllan, där står dina egna böcker eller?

A: Där står dem, där står också morfars böcker, alla böcker från

S: Som du har en koppling till

A: Ja, precis, också såhär, Strindbergs samlade, de där som man vill visa upp mera

S: Ja, när jag sorterade bokhyllan märkte jag snabbt att det var lättare sagt än gjort, det var svårt att hitta och bestämma sig för ordningen, ordningsmodellen. För jag började såklart att testa alfabetiskt, men det är ganska osexigt, de tär ju inte så man väljer böcker, efter författarnamnet. Man går ju inte till bokhandlaren och tänker, jag vill ha lite fler böcker där författarens namn börjar på k. Dessutom har man ju inte bara romaner, man har ju minst lika många fackböcker. Och vissa fackböcker bör ju stå bredvid vissa romaner för de handlar om liknande saker, så då faller ju också den här idén om att dela in i författare. Så då började jag testa dela in efter teman, resor på ett ställe, ekonomi på ett ställe, konst på ett ställe och så vidare, men det var inte heller så bra. För när jag var klar då och tog ett steg tillbaka, och såg ut över den här tematiska ordningen över bokhyllan, kändes den inte levande längre. Och det var då jag insåg att man köper ju inte böcker efter teman. Eller ibland gör man ju det, men för det mesta så är det så att anledningen till att man köper en bok eller ser en film är att man vill besöka en viss miljö, eller en viss mental miljö. Man vill besöka en viss känsla. Och för vissa är det här då ju den politiska sfären i Washington, man kan se hur mycket filmer som helst om den, därför de gillar att befinna sig där mentalt

A: Mmm

S: Och för många är det såklart USA i slutet av 60-talet och för många är det säkert 20-talets Paris.

A: Mm

S: De här miljöerna som man har dragits till, så länge att de blivit verkliga för en, man har en sensuell relation till dem

A: Mmm

S: Man kan likna dem vid en inre karta, där man gillar vissa platser

A: Mmm

S: Precis som det finns en geografisk världskarta, då, den som alla känner till, så har då var och en av oss en inre mental karta, som inte alls då överensstämmer då med den geografiska kartan, därför att i den inre kartan kan det land eller den plats man

gillar vara amerikanska universitet, man gillar att besöka det inte landet amerikanska universitet

A: Jaha, handlar det om städer också, de här inre länderna?

S: Ja, men det är bra, det är en rolig idé, huvudstaden i ditt inre land skulle då vara den givna landningsplatsen i det landet. Så i landet 60-talet som jag då besöker ibland, skulle då huvudstaden vara flower power.

A: Mmm

S: Folk som besöker 60-talet de gör entré via flower power, då kan det kallas det inre landets huvudstad.

A: Mmm

S: Men jag, som har besökt detta landets platser så mycket, 60-talet, jag åker hellre till en mindre by, när jag besöker landet, som är mindre exploaterad. Men skit i det, nu vill jag gärna veta din inre karta, Alex Schulman, vad är det för känslomässiga miljöer som du gillar att vara i?

A: Men det finns ju en del som jag aldrig varit i, men som jag känner att jag kan, som jag har i mig nästan. Den amerikanska södern är ett sådant.

S: Aa

A: Eehm, som jag har lärt mig att älska som genom till exempel ”True Blood”, om du sett det?

S: Nej, det har jag inte fattat

A: De här pelarhusen med veranda, stor träveranda, där man sitter på gungstolar dag ut och dag in, det är fukten och hettan och syrsorna, och det är stora fält på alla sidorna av av de här husen. Det är, det är, det finns någonting med ett hus med pelare och veranda som jag dras till något så oerhört starkt. Jag vill bo så en dag.

S: Man hör ju nu, det blir tydligt när du pratar att sydstaterna på din inre kartona är inte samma sydstater som på min, alltså att det är, vi har det är verkligen, det här stöder min teori, vi har verkligen poetiska sensuella relationer till de här inre miljöerna.

A: Mmm

S: För mig är ju sydstaterna inte präglad av några fuktiga kvällar på verandan där man dricker iste, utan det är någon slags torr hetta, en underliggande aggressivitet. Rasism och så vidare. Men varken du eller jag har ju rätt, eller alltså, båda har rätt ju, det är en väldigt personlig plats. Som kanske inte har så mycket att göra med verkligheten.

A: Mm

S: Om man vill ta reda på vilka sina egna dagdrömsvärldar är så är det bara att titta på vilka filmer kommer man ladda ner och köpa, även om man vet att de är dåliga, bara för att de utspelar sig i den här dagdrömsvärlden.

A: Mmm, jag fattar

S: Jag har ju sett otroligt mycket skitfilmer om andra världskriget därför att de utspelar sig under andra världskriget

A: Men en sådan värld för mig är ju kvällstidningsvärlden

S: Ja just det

A: Jag har ju historier från åldrade, åldrade mediamänniskor.

S: Mmm, murvlar

A: Murvlar ja, Anders Gerdin som berättar hur han som chefredaktör fick budet om att ett plan hade flugit in i World Trade center och hur han då gjorde.

S: Ja, just det

A: Hur han kom på löpsedeln ”Vem Varför?” När alla andra tidningar i hela världen använde bilden på planen som flög in i World Trade, så var då Anders ensam om att ha texten ”Vem Varför?”. Och den, det löpet blev prisvinnare för att det var precis det

som alla kände. Det var så otroligt, eeh, ja skit samma, nu blir man ju omedelbart en nörd när man när man när jag tänker på det.

S: Men det är roligt, definitionen på nörd är ju där att man har trängt så långt ner i ämnet att man håller på med triviala detaljer i ämnet egentligen. De är så, man har tänkt så långt ner att egentligen de saker som man läser om eller fascinerats av är ganska långt från de saker som gjorde att man blev intresserade av dem från början.

A: Aaa. Okej, men av alla dina inre länder, vilket är det största?

S: Andra världskriget

A: Som en miljö?

S: Men det blir ju någon slags miljö, när jag säger miljö menar jag ju inte en geografisk miljö.

A: Men vad är det för plats, vad är det för miljö, alltså, det verkar som att det är en farlig miljö att kasta sig in i andra världskriget, det kan inte vara tryggt och härligt?

S: Men ingen av de här sakerna är logiska, et har ju med känslor att göra som sagt.

Känslan liksom, inför Europa på 30-talet. Jag har någonstans fastnat för atmosfären där, eller min dröm om atmosfären där. Det är ju, paradoxalt kanske eftersom det var en fasansfull tid. Men det är som att jag levtt där i ett tidigare liv. De där gammeleuropeiska gatorna, folk som går omkring och lever där under det här hotet. Jag har väldigt verkliga bilder av det. Och därför gillar jag att åka dit.

A: Om andra världskriget då, om Pearl Harbour är huvudstaden.

S: Ja, eller så här hur kunde sex miljoner judar mördas utan att någon protesterade.

A: Ja, det är ju då, huvudstäderna

S: I landet andra världskriget ja

A: Precis, men vad är då, du är nere på landsbygden då?

S: Jag är ju långt ute då, eftersom jag har hållit på med det i tio år eller femton år

A: Men säg någon bygd som du besöker då, eller som fängslar dig.

S: Någon liten by.

A: En håla?

S: Långt ute i skogen. Men nu, nu håller jag på med den här diskussionen om huruvida man får göra film om andra världskriget, alltså fiktivt.

A: Och vad sa de då?

S: Det är en rätt svårbesvarad fråga. Man behöver liksom en oerhörd koncentration för att svara på frågan, är det okej att göra "Shindlers list"? Men om du liksom vid första anblicken av gåtan så är ju svaret ja, det klart att Spielberg ska få göra "Shindlers list" så folk får reda på att det har varit en förintelse.

A: Mhm

S: Men sedan när man då börjar läsa kritiken så inser man att det är lite problematiskt, för hans person blir ju, för att han har sådant jävla genomslag, blir ju den definitiva skildringen av förintelsen.

A: Mm

S: Och det kanske inte bara är bra, och så köper jag på nätet en essä-samling där olika judiska tänkare berättar att det kan vara direkt skadligt för vårt kollektiva minne om man gör en film som är fokuserad på de som överlever. Alltså, "Shindlers list" den firar ju de här tolvhundra judarna som Shindler lyckades rädda. De överlevde och då ska det vara något slags lyckligt slut. Då, jag menar, den belyser ju inte alls den stora tragedin i att de som överlever har berövats hela sin kultur. De är dels såhär, psykologiskt förstörda. Och de är dels ensamma. Det här kanske låter så superkomplicerat, men när man läser en essä på engelska av en israelisk debattör, om huruvida det går att filma förintelsen och göra en fiktig långfilm om det, då är det ju komplicerade resonemang. Låga frekvenser som man måste zooma in, tunna trådar

som måste komma upp om man ska få ett svar.

A: Mm, men det krävs ju också massor med massor med år eeh av efterforskning

S: Det där är väldigt tilltalande ju, när man förstår så mycket av ett ämne, att man känner sig duktig när man väver ihop ett svar som man tror på, i stunden, men trådarna är ju samtidigt så tunna att det där svaret kan lösas upp på en sekund.

A: Mmm

S: Det är väl en åldersfråga också att man kan förstå det här med låga frekvenser

A: Vad, vad menar du med låga frekvenser? Att den är

S: Jag såg om ”Shindlers list” och den har ju en hög frekvens.

A: Hur då?

S: Den liksom den är högljudd den svänger kraftigt, det är tydligt vad den handlar om. Medan ”Sofies val” handlar om då exempelvis som också är en film om förintelsen, den är mycket mer subtil.

A: Ja, den är otrolig den filmen, men den är svår att förstå, man måste ju se om den

S: Alltså, den är, precis, subtil är den, den händer inte direkt. Den händer i en mer än på skärmen, medan Spielberg i ”Shindlers list” zoomar in kameran på förintelsen in i gaskammrarna, så är ju ”Sofies val”, den handlar ju om en kvinna på 50-talet som om nätterna berättar om minnena från andra världskriget, för sin älskare. Och hela den här folmen, där hänvisar hon ju hela tiden till ett val som hon tvingades göra. Och därför heter då både boken och filmen ”Sofies val”.

A: Ja, och i slutscenen får man veta då vad det var för val hon tvingades göra.

S: Ja, och i den scenen ställs det ju verkligen på sin spets, hur olik ”Sofies val” är i jämförelse med ”Shindlers list”. Medan Spielberg maxar på med stråkar i ”Shindlers list” slutscen så är det ju i ”Sofies val” bara en tunn spröd liten flöjt (*flöjtmelodin börjar spelas*) och medan den här flöjten som är både otäck och vacker samtidigt, det är nästan som att den spelas i en ton synagoga, eller i en död rymd. Medan man hör den flöjten så är det en närbild av Meryl Streeps ansikte, när hon sitter där uppe på natten i slutet av 50-talet långt efter kriget. Och berättar då viskande, att hon, på perrongen i Auschwitz, blev tvingad av nazisterna att göra sitt val. Vilket av hennes två barn som ska dö, och vilket som ska leva.

A: A när jag hör dig prata om e, andra världskriget ee, så kommer jag faktiskt tänka på ett ordspråk som har, eller som faktiskt påverkar mig eller som är här som är starkt.

S: A?

A: Mina barn har öppnat ett fönster mot döden som aldrig kommer att stängas.

S: A det är otroligt

A: A

S: Jag tänker faktiskt ofta på det också, Sara Stridsberg va.

A: Aa. Ee och det är ju Det är så jäkla sant e, jag ee tänker också ofta på

S: Bara för att, det kanske är onödigt övertydligt mot lyssnarna men, vad hon men, du kan väl bara säga hur du tolkad det i alla fall.

A: Jag att att ee alltså jag tolk, alltså jag tolkar det som att, de, alltså att, llivet och döden blir så otroligt påtaglig med e när när, m när m man får barn då, det är jätteenkelt.

S: M

A: Och kanske till och med b banalt, men d det är ändå... man tänker ju på döden på ett helt *nytt* sätt när man har fått barn och nu har vi fått två barn ju

S: Förlåt, men man tänker både på att ens ena barn hela tiden är nära en jävla katastrof, för att de hela tiden håller på att ramla ned ffrån saker.

A: A

S: Och de är sjuka och de är nä som i morse då Viggo får huvudvärk så man u man

börjar fantisera om nån obehaglig sjukdom.

A: Ja.

S: Men man är *också* nära, tack vare att man känner så starka känslor för dem, så blir man när alla andra föräldrar genom alla tider som har sett sina barn må dåligt.

A: Ja.

S: man får en liksom direktkontakt med tidigare, föräldrar i världshistorien alla föräldrar.

A: Ja och hur allting går igen man känner att, det som händer mig kan ju hända dem och jag har ju aldrig var liksom när illa ute i livet som ja jag kom att tänka på när jag får såna här *blixtminnen* från när, det var nån som det var nån som kastade en flaska utanför en fotbollsarena, och jag märkte aldrig kastet jag bara kände hur, flaskudden smekte mitt ögonbryn och förvann bakom mig och krossades mot en vägg, och e när jag tänker på att det, den typen av saker kommer hända Charlie och Frances då blir man ju e man jag jag går nästan under av det.

S: Mm

A: För det för det kommer ju hända, alltså ee Charlie och Frances kommer ju ha hamna i trubbel och de, ee, det är s jävla jobbigt ju.

S: Mm

A: Men men det som har hänt med, med mig nu, är ju att med Frances då vår dotter som nu är tio veckor gammal, har ju gjort att, jag och Charlie har kommit ännu närmare varandra vi vi är så nära nu att vi vi är oskiljaktiga.

S: Hur då menar du att Frances har kommit, hur menar du att ni blir oskiljaktiga för det?

A: Ja de det som händer är ju att den för sta tiden så är det ju mamman är det ju, Amanda och Frances som

S: A du menar så ja aa

A: Ja, och det gör ju då att jag känner kanske ett ansvar ett extra ansvar att ta hand om Charlie så att inte hon ska känna sig utanför att hon ska vara en del av, av oss, e, och e det är ju naturligt så att mamma med sina tuttar kan, eller liksom *har* ett starkare band till ett s till till till till en nyfödd ett nyfött barn alla som säger m nåt annat är ju dumma i huvet så *är* det ju, e och e, det här kontakten som vi har nu jag och Charlie, den är den känns

S: Såvida man inte kan amma, eller inte vill amma, då kan det ju finnas ett större liksom, man delar mer på det, om man har använder brbröstmjölk ersättning.

A: Ja, vi får jag bara sticka ut hakan och säga att jag tror det ä ä även i ett sånt fall så har så är det ett starkare band i början till till em mamman eftersom, det har varit en del av hennes organism i nio månader det känns som att det, eeee.... Att det är så men jag förstår att jag vet att det är kontroversiellt men jag tror på det väldigt ssstarkt. Hur som helst, Vi vie, jag och Charlie gör nu *allt* ihop, vi vi ee, har en kontakt som är helt helt *otroligt* starkt man kan nästan ta på den. I hennes barnrum ssså sitter vi och och bygger, en som det känns en kontakt för livet, eee, hon e har ju börjat förstå också ee skämt och hon kan driva med sig själv, varje kväll när vi ska sova och lampan är släckt då säger hon alltid, vappeen (*förställer rösten*) att hon vill ha vatten då, hon är sådär e beklagande nästan i sin ton, och det här har jag då lärt mig och blivit irriterad på för jag får då gå upp och hämta vatten o och tillbaka så nu tar jag då alltid *med* mig vatten i ett glas när jag går in till henne för att lägga henne, och häromdagen så frågade hon då såhär, varför tar du med dig vatten? Jo så då svarade jag *vet* ju Charlie att om en kvart ssk så kommer du resa dig upp i mörkret och säga, vatteen (*förställer rösten*) och så retar jag henne för hennes tonfall, då skrattar hon, och sen så när vi ddå ligger i mörkret, då *förstärker* hon sin egen fänighet, och säger, pappa vatteen

(förställer rösten) och så ss skrattar vi jättemycket.

S: Det visste man ju inte innan man fick barn vilken, avancerad humor, som barn har.

A: Amen det är *otroligt* alltså.

S: Man har en ungefär den avancerade humorn som man har idag hade man redan som treåring.

A: Ja.

S: De s eller man jobbar i alla fall med samma verktyg

A: Verkligen.

S: i *grunden* även om man liksom, även om uttryckssätten blir lite mer sofistikerade.

A: Jo men nnn när ja nu gick in på den vägen och kunde s alltså när vi hittade en ny nivå iii hur vi pratade o, det är nästan så man skäms för att man inte provat det förut för det är klart att n f att den finns där, ee, och vi ligger då i hennes säng om kvällarna och, tittar in i varandras ögon och fnittrar alltså, som ett nyförälskat par alltså.

S: Mmm.

A: Och hennes kärlek e till mig och den som jag känner till henne den är, den är liksom en viktig del av mig den är den är en del av av hela min person, ja

S: Du berör ju nånting förbjudet nästan. För jag antar att det du tänk det du tänker här är att du kan ju inte låta bli att tänka nu att, just nu, i den här fasen så verkar det som att Charlie älskar mig mer än vad hon älskar Amanda.

A: A och de, det är ju

S: Förbjudna tankar.

A: Verkligen

S: Men ändå så *finns* de ju där och man liksom, nu är ju inte Charlie så gammal och o ni har bara ett barn som är stort men att, att det som händer sen är ju att barnen också spelar ut föräldrarna mot varandra.

A: Aa

S: Och att det därför blir allt, ja *ännu* mer förbjudet, ju med åldern, att bygga liksom hemliga band, till dem olika barnen.

A: Jo, och de här hemliga banden det är precis det du säger när man ligger därinne, då är det nästa som då är det nästan som att man smusslar med det.

S: Mm (*Skrattar*)

A: Ee, man berättar inte så mycket sen för Amanda när man kommer ut vad man har gjort därinne för att det är nånting som är, det det är bara fför mig och Charlie på nåt sätt, alltså du du får inte missförstå nu vet att Amanda har också en unik e unik kontakt med Charlie

S: Ja just det hon kanske också har en hemlig hemliga grejer som också pågår i ett annat tid på dygnet.

A: Jag ja verkligen ee

S: Det är så det *ska* vara att båda föräldrarna har den här, hemliga egna relationen också, mm

A: och du har helt rätt i det det här är verkligen super, förbjudet och kanske inte heller särskilt bra jag menar

S: Det är det man känner nånstans, nån magkänsla, är ju att familjen är som ett bord, du vet man är på restaurang och ett bord inte är stabilt

A: A

S: det vickar, när alla liksom inte älskar varandra lika mycket, så känner man att det där bordet vickar.

A: A

S: Så att man liksom, det har ju hänt att jag, om jag märkt att ett barn favoriserar mig

över min fru, att jag också, ibland när man är på det humöret så uppmuntrar man det för man behöver barnets kärlek.

A: A

S: Men att man ibland aktivt försöker få barnet att älska e frun lika mycket

A: Jag vet

S: För att bordet ska stå stabilt

A: Jag vet grundinställningen är är ju den

S: Balansen ska uppnås liksom

A: Ja. Och de det är ju grundviljan att att den balansen ska finnas men jag kan inte heller låta bli, att bygga de här hemliga banden

S: (*Skrattar*)

A: Det är ändå och jamen det är för att den här kärleken är som en drog jag måste ha den

S: Ja...

A: Och sakerna som jag gör för att få den är ju ibland, ee speciella. Till exempel jag jag berättar sagor för Charlie, ee ee och då berättar jag att Charlie, ee, vväljer att gå ut ensam

S: Mm

A: och det är då får ju Charlie stora ögon då för det det vet hon ju om att att det är läskigt, och Charlie går ut för att hon ska gå till affären, hon hon går och handlar hon går och handlar ägg och mjölk och så går hon tillbaka, men så är hon vilse, hon hittar inte hem, och Charlie börjar gråta a det här berättar jag alltså som en saga.

S: (*Fnissar*). I mörkret.

A: I mörkret ja, *ingen* ser henne, och hon vandrar i kylan, på Odengatan, ee ee känner ingen, känner inte igen sig vet inte vart hon bor, hon gråter och gråter, och där borta, bakom kröken, där kommer pappa springande.

S: (*Skrattar högt*)

A: (*Skrattar*) Och e, e springer fram och lyfter upp Charlie

S: (*Skrattar högt*)

A: (*Skrattar*) o och hon gråter och pappa gråter, jag var så orolig,

S: (*Skrattar högt*)

A: (*Skrattar*) jag aa... så det är den här fantastiska pappan som räddar den utsatta Charlie från faror, det är alltså sagor som jag tror är... a det är inte *bra* det där är åt helvete, men e

S: Men det är ju också riskfyllt för att jag minns ju min egen, eee... upplevelse den dagen som, ens förälder ens pappa inte längre är den här superhjälten som du beskriver så kommer eventuellt uppstå en aggression

A: (*Skrattar*)

S: Det är ju liksom en det är en oundviklig punkt i livet.

A: Aa.

S: Ja e, när min son kollar på mig och han ser den här guden, den här övermänskliga superhjälten, så tänk kan man också bli rädd så här man tänker att, en dag kommer han bli besviken, när han inser att man inte är det där.

A: A

S: A det där är så det där är så jäkla, det är ssstarka grejer det där.

S: Ja! Men det där fortf det präglar mig fortfarande jag har fortfarande inte kommit över det, alltså att det märks i min komplicerade relation till äldre män, i *stort* alltså.

A: Aa

S: Aggressionen till män i min föräldrageneration, alltså som att de alltihop är har gjort mig besviken för de var inte det jag trodde

A: Nä

S: att de var.

A: Nä. Nej men när jag då är i köket till exempel och jag så, hör jag en duns, och den där tystnaden som ee innebär att snart kommer ett gråt, ee då finns det nånting i mig som känner oj hoppas att allting gick bra med Charlie , en annan känner en en njutning i att snart veta att, att veta att snart kommer jag att ha henne omslingrad runt mig hulkande

S: Mm

A: så att jag kan trösta henne. Det är ju e... a det där är ju ganska

S: Mm

A: Alltså det det är ju ändå, på gränsen till, det sinnessjuka ju, det är en kärlek som ju nästan blir osund ju.

S: Det är ju nåt

A: För att den är den är så stark.

S: Mm

A: Eller, vad vad

S: Nej men jag, det är.... Jag vet inte om det har att göra med att det är en dotter alltså för jag j jag kan också, jag minns inte att det var såhär starkt med sönerna, ee eller starkt, det var ju lik lika starkt kanske, men just det här, förälskelseliknande

A: Ja

S: ja det kan ju bara förklaras med att det man har varit kär i ända sen man var fem år gammal det är ju det här flickleendet.

A: Mm

S: Och nu är det riktat *mot* en liksom.

A: Mm

S: Till hundra procent, dygnet runt. Jag sa det till min fru igår att jag skulle kunna, jag skulle kunna tänka mig nu, jag skulle inte sörja att ge upp allt, alltså, yrkesmässigt, och bara vara hemma med Belle, våran dotter.

A: Ja, gud alltså (*Skrattar*)

S: Bli gammal med henne

A: Aa

S: Lämna samhället.

A: (*Skrattar*)

A: E tack för att ni har lyssnat på, det trettio tredje avsnittet av Alex och Sigges podcast, ee, ska vi då berätta, jag njuter allt mer Sigge av att gå in på den hära facebooksidan e Alex och Sigges podcast snacket efteråt.

S: Ae otroligt.

A: Roligt att det är så många som engagerar sig när man ser att flera tusen människor likar och skriver kommentarer och diskuterar, och vi om ni vill prata lite kortare med oss så kan ni göra det på twitter då e under hashtaggen alexosigge, och dela med er av bilder som har att göra med podcasten på nåt sätt på e Instagram, samma hashtag alex o o sigge vi vi njuter nu av att se att det finns, e flera tusen bilder med hashtaggen alexosigge på In in instagram, det är nästan n rörelse Sigge

S: A det är underbart.

A: A, ja och tack till If som då kommer att betala två och en halv miljon till e Sigges änka Malin om var kan det va, tre fyra månader kanske om det där går illa.

S: Ja.

A: Ja.

S: Tack If Skadeförsäkring.

A: Tack så mycket, e och ee ee glöm inte heller bort att vi finns på Spotify och på e

SAS wifi ombord.
S: Ska vi avsluta lågfrekvent då för en gångs skull.
A: A för att det är ett sånt avsnitt ja.
S: Haj.
A: Haj.
S: Haaaj...
A: Heej...

Alex & Siggas podcast: Nytt liv. 21 mars 2013.

S: Hahahaåå välkommen.
A: (*Skratt*). Du är så glad..?
S: Nej.
A: Inte?
S: Men... man kan ju låtsas. Hur måår du?
A: Jättebra, jag är glad. Jag är verkligen glad.
S: Jaha...
A: Därför att jaeer, nämen allting känns bra. Och ee jag är ju
S: Det är ju hemskt för när du säger det så känner jag då inte nån genuin glädje för din skull.
A: Varför inte det?
S: Utan jag känner nån slags avundsjuka och irritation.
A: mummel
S: Gör det mig till en mörk människa då?
A: Ja kanske.
S: Ja men det är alltid mer sympatiskt med en människa som säger jag mår inte så bra just nu. Då tänker man, då ömmar man mer för den och tycker mer om den.
A: Jag vet inte..., när du kom hem från dig Alpenresa.
S: A
A: Då var jag, med dig den dagen, då du kom hem. Då fick jag höra andra människor fråga dig, hur var det i Alpena? Alltså jag kanske hörde femton människor.
S: A
A: Och du svarade alltid samma sak, Aöh, det var ju sjukdomar och sådär, och då blir jag ju såhär vafan, det är inte det man vill höra liksom.
S: Nej. Man ska anpassa svaret för att underhålla folk.
A: Nej men, nej men jag menar bara, den där ärligheten, den bär inte sådär långt som jag en gång trodde.
S: Jaha så du är egentligen inte så glad som du säger, det är mer att dra igång podcasten med nån slags positiv inställning.
A: Exakt.
S: Det gillar jag. Det gör mig glad.
A: Ja.
S: Tack som vanligt till If. Försäkringsbolaget som gör det här möjligt.
A: Ja tack också till er, er, If alltså för att ni gör det möjligt för oss alla att leva ett tryggt liv, upp över öronen försäkrade som vi är.
S: Tack!
A: Tack. Bra, två ee saker som hände i helgen det första var att vi sågs ju senast i fredags, i radion,
S: Ja

A: då så berättade du om att Malin, var borta, var ee på kvällen och att du hade köpt en flaska whiskey, och tagit hem, massa episoder av Californication

S: A

A: Och jag s, ja var väldigt avundsjuk på dig, på den kvällen, den lät härlig, jag skulle vilja veta hur hur det där gick och det andra är hur a, jag vet inte om det var ett skämt eller sådär men på Vine,

S: A

A: så såg jag att du... tatuerade dig.

S: A, hehe

A: Var det en trickfilm eller?

S: Nä.

A: Du har gjort det?

S: Ja visst.

A: De här två små, sakerna som men gud... (*skrattar*) Byggare Bob då eller vadå? (*skrattar*) Det står, det står Bob här.S: Ja men vi får väl förklara för lyssnarna att jag drar nu upp ärmen, och visar då den, tatueringen.

A: Amen jag ska jaja jag ska amen okej, jag ska va helt ärlig då Sigge, och e det är då ee... den är den är väldigt stor alltså. Jättestor.

S: A alltså, sex centimeter kanske.

A: Du

S: Du menar stor i proportion till vad du hade väntat dig?

A: Ja,

S: För det finns ju större tatueringar.

A: Jo, men precis amen amen okej, ja men ja ja jag antar att du du, du syftar på Bob Dylan då.

S: Ja just det.

A: ja det är så oväntat bara.

S: Bob Marley (*förställer rösten*). Bob Marley!

A: Såklart. Det skulle kunna va... Bob Geldorf.

S: (*Skrattar*)

A: (*Skrattar*) Amen det är ju ingen person som ee, ri du alltså Bob Dylan är ju inte, man man refererar ju inte till *Bob*.

S: Nej.

A: Alltså såhär har du hört Bobs senaste platta?

S: Just det.

A: Så så säger man ju inte.

S: Nej...

A: Det är därför det inte är helt kristallklart med vad du menar med det där, du skulle man skulle tro att du är ett Twin Peaks fan,

S: Men man tatuerar ju inte sig för att mottagaren ska uppleva att det är kristallklart.

A: Jo men det är klart att man tatuerar sig för andra Sigge.

S: Nnnämen *man* det finns väl inget *man* här. *Jag* tatuerar mig för att jag känner mig, lyckligare som människa av de här två tatueringarna som jag har.

A: (*Fnyser*) Det andra är Beatles som det står på din andra arm. Arm.

S: Ja, ja men om jag skulle tänka såhär, det är ju otroligt det är nästan pinsamt konventionellt att ha Beatles och Dylan som två

A: Ja det är fan

S: Det är skrattretande i sig,

A: A

S: Men men om jag tänker på, så då lyssnar jag ju på vad omvärldens konventioner,

och då är jag ju ingen människa längre. Då är jag bara ett rö, för vinden.

A: Ja.

S: Jag måste ju tänka, vilka har betytt väldigt mycket för mig.

A: Men varför

S: Och då tatuera mig därefter.

A: Hade du inte tänkt på att, amen det här med Norén då, det vekar som att han har påverkat dig *mer* än Bob.

S: Nae båda har haft väldigt stor betydelse, för mig.

A: Varför gör du inget mer konstnärligt liksom, jag tänker en siluett av av ee Bobs ansikte eller em...

S: Det är ju inte *han* det är inte människan han så mycket som, som själva symbolen det som jag projicerar på Bob Dylan.

A: Ja.

S: Alltså Bob Dylan *är* ju, han har inget givit särskilt många timmars intervjuer sammanlagt.

A: Nä

S: Så det är ju inte jag kan ju inte säga att jag vet vem Bob Dylan är.

A: Kan kan du berätta

S: Jag kan ju säga vad han betyder för *mig*, så att säga, och det det är ju det jag vill tatuera det är som en slags, motsvarighet till religion eller nåt.

A: För mig som varken då förstår, egentligen Dylans storhet eller egentligen musiken i sig storhet, kan du f kan du kan du beskriva en stund i livet när du har blivit golvad av Dylan.

S: Jag har en bild av att han är i krig mot normen alltid.

A: Mm

S: Och mot slött tänkande, eller vad man ska säga. Och det finns med mig hela tiden, att han är kompromisslös alltså det är väldigt lätt för oss människor eller för mig, att frestas av, de här genvägarna hela tiden, i i hur man ska tänka, och han han stretar ju hela tiden emot. Och det är... tycker jag inspirerande.

A: Mm

S: Och därför så, känns det också viktigt att påminna sig själv om hans liksom inställning, det är, det... ee alltså han är hård. Han är hård, han har en hård inställning, till hur man ska vara.

A: Intellectuellt inspirerande för dig men int, men jag var ute efter det *emotionella*. Som när du, känner nånting, när du får en rysning genom kroppen

S: Jamen det var det jag försökte beskriva men det här, men den här styrkan jag känner. Alltså, jag känner mig när jag sjunger med, för det är ju framförallt, när folk frågar mig varför Dylan har varit betydelsefull för mig, så säger de "det är texterna va?" eller "det är musiken, va?". Det är ju framförallt kanske fraseringsarna, alltså hur han sjunger, det finns ene, en en ilska i honom, mot det som är dåligt i världen, som han upplever som dåligt, det är därför jag menar jag drar paralleller till hip-hop, som också ofta har en slags aggression mot omvärlden.

A: Mm.

S: Jag får ut min irritation mot omvärlden genom Bob Dylan.

A: Det är ju intressant ändå att du sjunger ju då, du sjunger ju med men du sjunger ju inte som dig själv utan du sjunger ju som ho, du blir

S: Man kan man växlar

A: A

S: För ibland så sjunger jag som mig själv.

A: A

S: Men oftast så sjunger jag som honom vilket gör att det ju antagligen låter ju antagligen outhärdligt, för nån annan eller väldigt obehagligt att lyssna på.

A: A.

S: utifrån, under en som ska då imitera honom. Det finns ju dessutom olika perioder i hans liv som gör att man, har liksom, man har lärt sig de här olika, fyra rösterna.

A: Ja hha, vad är det för röster då?

S: Den unga, romantiska.

A: Haha, romantiskt!

S: (*Förställer rösten*) How many road must a man walk down.

A: (*skrattar*)

S: Han har ju den mörkare efter motorcykelolyckan.

A: A

S: (*Förställer rösten*) De ladylay...

A: (*skrattar*)

S: (*Förställer rösten och sjunger*) Som via ett mysterium egentligen, vart kommer den ifrån?

A: Hahaha

S: Sen har du ju sjuttiotalsrösten, som ee, har ett helt annat självförtroende i sig.

A: Mhm.

S: (*Förställer rösten och sjunger*) Early one morning the sun way shining. *I was lying in bed.*

A: (*Fnissar*)

S: Ja du hör.

A: Ja men den här låter inte så själv, den låter ju bara ba tra trasig.

S: Och sen såklart den här nasala, gubben. (*Förställer rösten, håller sig för nästan och sjunger*). Och så vidare.

A: Så när du, du står i köket, om det kommer en nasala-gubben-Dylan, då sjunger du som han gjorde då..?

S: Ibland har jag varit så inne i det där en timme så när då shufflefunktionen gör att det hoppar till en annan artist, så är jag kvar i Dylanrösten eller jag e jag väljer att va kvar i den för att... den andra artistens, vem det nu är, dens röst känns... grund.

A: Okej så att, e om om shufflen hamnar på, ja du lyssnar på plötsligt på Eric Saade Manboy

S: Aa, det gör jag ju inte så ofta, kan säga.

A: Nej vi kan väl bara låtsas då.

S: (*Förställer rösten och sjunger nasalt*) Manboy manboy you can call me manboy, I don't care I'll show you how to love, manboy!

A: (*Skrattar*)

S: Maanbooy! There's no halo around my head,

A: Vänta förlåt Sigge, vilken vilken version av rösten är det här?

S: Sjuttiotalsdylan.

A: Sjuttiotalsdylan okej. Och den senare, nasalare, hur skulle han sjunga?

S: (*Förställer rösten och sjunger nasalt*) Manboy manboy you can call me manboy!

A: Jag eee, jag fortsätter ju att vara på maxinteatern. Inte du längre.

S: Nej.

A: Men jag jag eee, du är vänlig vänlig som sms:ar ibland och frågar hur hur det går och så.

S: Mm.

A: I lördags så gjorde jag då showen som vanligt för va vad blir det nu, sjätte gången,

oche, jag skulle på middag efteråt.

S: A

A: Födelsedagsmiddag.

S: A

A: Och, du vet ju hur det är, slut slutscenen min slutprata, den utmynnar ju, i en i en sång, som Bertil Englund väldigt fint ee framför.

S: A

A: Och, ee så väntar jag lite utanför scen sen så ska han ju gå av och då går jag in och tar emot tar emot applåderna.

S: Du gömmer dig i kulisserna helt enkelt.

A: Precis.

S: Under fem minuter.

A: Och i lördags då när jag då smiter ut efter att ha sagt då mina sista ord, då står Marre där, vaktmästaren, men en en öl och en whiskey.

S: A

A: Till mig. Ee underbar grej ju..?

S: Fin gest.

A: A, de det är en sånhär redig whiskey.

S: Varför vänta?

A: ja exakt. Men han vet ju om att jag ska på middag också, så har jag ju bilen och sådär, men han han är alert där så han, han han ger mig den här så jag så jag dricker whiskeyn alltså det är kanske en åtta alltså jag sveper den i en klunk, du vet man få man blir ju

S: Man förstår ju varför scenartister har ee ha får alkoholproblem. Många.

A: Aa

S: Det man själv står på scen ju.

A: Verkligen. Jamen det uppstår ju en tomhet på nåt sätt det låter som en kliché men det man man är ju

S: Men också när spänningarna släpper det är ju

A: Ja verkligen

S: Det är väl en fysiologisk grej nästan.

A: ja men underbart måste jag säga jag dricker den whiskeyn under tiden som Bertil sjunger sin sång. Sen dricker jag halva ölen han hans sång är tre minuter lång, men sen när han är färdig så går ridån in, igen och då går jag ut, då på scen och ställer mig i mitten och väntar på att den ska gå upp igen. Och då liksom vimsar jag in liksom glad i hatten då, maximalt mottaglig för för

S: Applåder.

A: Ja.

S: (*Skrattar*)

A: Det där är en underbar känsla ju.

S: Ja

A: Så att jag står där

S: Det kan bli en vana, hör jag.

A: Ja men det är fan underbar känsla.

S: Kul om såhär femton föreställningar, då står det en kvarting där bakom.

A: A. Marre stå där med en spruta eller nånting. Men jag jag går ut då och så applåderar de och jag är helt såhär, snurrig i huvudet alltså och det är det är det är en jäkligt härlig känsla. Sen så, ee, ska jag då gå på den här middan, struntar i att byta om, för ja jag känner mig fylld av självförtroende i mina scenkläder.

S: Mm

A: Alltså i min kostym.
S: Du tar med dig scenauran ut på stan.
A: A, jag blir, jag är liksom Älska-mig-Alex.
S: Sminkar inte av dig pudret.
A: Nej ingenting.
S: Nej
A: Ee, och jag när jag går då Styrmansgatan ner så är jag liksom mmm King of the world på nåt sätt.
S: A
A: Känner mig så otroligt o omätbart cool och framgångsrik och
S: Ekot av sexhundra personer som applåderar i ryggen.
A: A. Och jag tror att det här, det här kommer bli min middag.
S: Mm.
A: Tyvärr så har den redan börjat då den började ju halvåtta så den har hållit på i två timmar.
S: A
A: Och när jag kommer in i det här rummet då, där det är en, det är alltså en födelsedagsmiddag det är arton personer runt ett bord som äter det är otroligt buller
S: Ja de har ju inte sett dig bli applåderat av sexhundra personer.
A: Nej!
S: Så plötsligt är du inte längre Maxim-Alex.
A: Nej exakt så!
S: (*Skrattar*)
A: Det är jäkligt det är det är liksom en chock för hela mitt system när jag kommer in där, och folk är, det är knappt nån del av mig, tror kanske, att, allting ska stanna upp, och så ska det bara en person bara (*Klappar långsamt*). Och så ska de resa sig upp och det vet bara applådera. Hur var det på Maxim, och sådär.
Men ingen bryr sig då överhuvudtaget. Det är helt ee alltså alla bara fortsätter jag går fram till Amanda som som då är där redan, pussar på hene, eee sss säger hej till födelsedagsbarnet så får jag då ssslå mig ne ner på min plats som jag märker då är inte *med* liksom alla andra är mitt uppe i samtal de har druckit mycket mer än *jag* de är, de *är* liksom en grupp redan.
S: Sammansvetsade.
A: Ja. De jag får inte den här absoluta, ee liksom, jag blir inte den här mittpunkten som jag då hade tänk mig, när jag kommer in i mina scenkläder, pudrad, och uppumpad av en åtta whiskey och, e sexhundra människors jubel.
S: Förvirrande.
A: jamen det var ju hemskt hemskt förvirrande och konstigt jag sätter m mig ner där och märker att samtalen jag liksom jag hör, jag hamnar mitt i olika samtal runt bordet nån till vänster till mig som pratar med nån annan om nånting och jag förstår inte så mycket för jag de har liksom kommit långt och är inne i det.
S: det är väldigt intressant att du ger ju oss en insikt på vi sitter ju på första parkett här och vi jag och lyssnarna, att och ser, hur en scenpersonlighet sakta förlorar förståndet.
A: Ja. Skrattar
S: Från från en schysst, normal kille, till en diva.
A: Mm.
S: På tre månader.
A: Ja, men då är det bra med den här typen av middagar för man blir tillbakaslungad ee ganska rejält då, och ee hrm jag jag kommer liksom inte in, hela middan, alla gästerna är som en ihiosammansatt organism som böljar liksom i gemensamma

rörelser och jag jag studsar bara jag försöker ta mig in men men kommer inte in. Och jag har bestämt mig för att jag ska hålla ett tal, till födelsedsbarnet för jag tycker väldigt mycket om honom.

S: M det blir din chans att glänsa.

A: De... (*suckar*), ja alltså det... det är hemskt att du säger så men nu när du säger det, så är det klart att, när man då väl kommer in där det bullras där, om jag då ställer mig upp och kliklirrar då *blir* ju alla tysta, då får jag ju ändå den här, stunden för mig själv.

S: Och kanske har du då liksom med dig också, några manér från scenen.

A: (*Skrattar*)

S: Som du kan använda.

A: (*Skrattar*) Amen jag har en e, jag har en idé om vad jag vill säga för att, hrm det är ju inte bara ee en idé jag har om att ee, show-offa utan jag tycker om honom som fan den här mannen som fyller år, och jag vill, jag har aldrig sagt det på riktigt så jag känner att, nu har jag ändå en tillfälle att berätta hur mycket jag jag älskar honom, så jag, förbereder mig i det här talet, ee och då hör jag då klirr i glaset då. Då är det Amanda.

S: Mhm.

A: Min fru, som reser sig upp. Och så håller hon ett tal.

S: A du visste inte att hon skulle hålla ett tal?

A: Nej för vi hade inte pratar ju. Men jag märker då att hon sitter då bre bre hon har då födelsedagsbarnet till bordet och då är väl

S: Då är det väl hennes roll.

A: Ja. Och, det hon gör då är otroligt hon håller ett tal ee, bland de bästa tal jag har hört alltså

S: Oj

A: I sin *absoluta* enkelhet då.

S: Mm.

A: Det är alltså det är en person då Amanda, som en ee

S: Som folk

A: som en, ja, som folk men som en liveström från hjärtat förstår du, det finns inget manus här, det är bara, Amanda, som låter hjärt, som öppnar sitt hjärta och låter låter de liksom stråla mot honom. Inför alla andra. Vi är alla hänfödda jag är också det, för att jag ser mig själv som en del av publiken det är en av de stunderna i livet där jag kan se Amanda utifrån ju.

S: Mm

A: Hon är hon är en person då som håller ett tal på en middag, och jag sitter med armarna i kors som alla andra och liksom, och väntar på vad som ska hända, det är ju en intressant, liksom, situation. Och jag blir tagen av så många saker med henne det är liksom dels att hon är så vacker. Det tänker man ju inte alltid på men det är *är* ju, fantastisk, alltså ee vacker. Jag vill inte bli då, e gubbig då när jag säger det, men jag ee jag vill bara berätta då att jag slås *dels* av det,

S: men varför skulle du va ee uppfattas som gubbig.

A: Nämen okej, men sexistisk då eller, ooo eller objektifierande, alltså jag ee

S: Inte att tycka sin fru är vacker tror jag inte nån tänker.

A: Nä okej men bra, men jag slås av framför allt sen då av att hon framför det här talet då på ett sätt som är så fiint så att jag blev, tårögd alltså och jag blev jag vava jag va det var verkligen en rörande, och jag f d fick, du vet, de här känslorna som man får ibland, tänk att jag är *gift* med henne, och att hon är *min*, och så där.

S: Mm

A: Och då då menar jag återigen inte att hon är ett objekt utan, bara att hon har valt
S: (*Skrattar högt*)
A: Att hon har valt mig.
S: Vilken tur att du påpekar det.
A: Nejmen, för jag är väldigt jag ja eftersom jag skrev den här boken om Amanda så fick jag har jag fått såna kommentarer om att jag, på nåt sätt har, målat en väldigt endimensionell bild av min fru.
S: Mhm.
A: Som en idol, som en OKEJ-poster på en vägg ungefär, och ee, därför så v jag vet inte... jag blir, lite brydd av det där men hur som helst så, så blir jag, jamen jag älskar hennes jamen alla, delar av hennes person hon lyser alltså hon är självlysande där hon står och håller det här talet, hon gör det på ett sånt sätt så jag förstår att, jag kan aldrig gå upp efter henne jag kan aldrig jag kan aldrig hålla ett tal efter ett sånt tal, så att jag, jag avstår då, och försöker återigen komma in i midnan och då hör jag då hur, två personer mittemot mig, börjar prata, det är en man där som, går i terapi och han berättar om den här den här den här terapin och , att han då, gräver i sin barndom och att han har fått fram massa med konstiga minnen ur sin barndom som han inte visste att han hade och det här roar ju mig du vet ju att jag har gått i terapi där jag har gjort ungefär samma sak, och jag ser då min chans, att komma in.
S: Mm
A: Jag ser alltså Maxin-Alex, får nytt liv.
S: (*Skrattar*) Dammar av manuset.
A: Det är det jag gör.
S: (*Skrattar*)
A: Du vet att den här den här fyra femminuterssekvensen som handlar om minitrauman i barndomen
S: Väldigt genomarbetad.
A: jamen, den har ju du och jag suttit med i två da arbetsdagar.
S: Ja, minst!
A: Ja, och
S: Och sen har den ju finputsats e i oändlighet efter det att den skrevs.
A: Ja sen har jag stått på scen i tre veckor, och sen har jag då, under sex föreställningar. Finpu alltså finputsat
S: Maximerat varenda timing.
A: Ja, så jag så jag börjar då det här, ee så jag bara appropå terapi, säger jag, ee lite högtidligt så hära
S: Som att du kommer på nåt i förbigående.
A: Aa. Harklar mig och så börjar jag prata och e, det *är* ju, det är en bra text det där. Det har man ju märks asså på scen,
S: det måste va spännande att göra ned nedtonad, mer lågmält,
A: (*Skrattar*) A men det är speciellt men, men jag märker att jag är ganska, eftersom det är bullrig nivå, så måste jag ändå va scen, alltså Maxin-Alex.
S: Du spänner ögonen i dem.
A: Jag spänner ögonen i dem i rätt, liksom, talar högt och tydligt och gestikulerar med mina händer för att få maximal effekt och jag märker också att det är inte bara de här två mittemot som då fastnar för mig,
S: Sakta sprids kännedomen runt bordet om att du håller på.
A: Ja.
S: Fler och fler dras in i nätet.
A: Ja, och de märker att här, här händer det nånting alltså, den här mannen, och jag är

ju då, jag är ju då

S: Du är tillbaka!

A: Jag är tillbaka i matchen och det är otroligt vad vad, alltså jag har dem i mitt grepp alltså, på ett helt ofattbart sätt, sex, sju kanske personer som sitter runt, de är helt fast i mig och min hihistoria och mina minnitrauma och de skrattar och de är intensiva och de, lyssnar och sådär. Och jag e jag märker då att den här ja vad kan den va fem minuter lång kanske, den den pratan då som jag får göra o ohejdat, ee det gör att jag kommer in, i matchen då. Och e det är då det händer då det här som ja jag kan knappt tänka på det för det är så förjå det är så fruktansvärt alltså. Men. Det är egentligen bara en person då av de som lyssnar som verkar lite lite... vad är han, frågande, lite brydd eller, lite *tom* bara sådär han tittar på mig lite asså... vad ska man säga

S: Inte med samma, hypnotiserade blick som de andra.

A: E exakt. Och det här ska då få sin förklaring, jag kan knappt, det är knappt jag an berätta om det för det är så generande men han, säger då när jag är färdig då med min fantastiska monolog då säger han, förresten jag såg din show i i förra veckan. (*Skratt*).

S: Två av mina tre barn har fyllt år nu i veckan.

A: Mm.

S: Min äldsta som har fyllt tio och mitt yngsta barn har ju fyllt två.

A: Mm.

S: Man blir ju lite filosofisk när , det räcker med att ett barn fyller år. Jag vet inte om du känner igen det här men du vet, kalaset är över, alla har gått, familjen har somnat.

A: Mm

S: och man sitter ensam i köket och golvet är täckt av, serpentiner och trötta ballonger som har segnat ner.

A: Mm.

S: Och väggarna ekar fortfarande av barnkalas-e-kaoset.

A: Mm.

S: Och då får man sig en tankeställare man tänker på när barnet föddes och sånt där, känner du igen det?

A: Mm verkligen.

S: Och e

A: Fin bild.

S: Det som man kä det som jag känt den här veckan, är att e, det är först nu som jag har blivit pappa på riktigt, det senaste året.

A: Varför det.

S: Därför att, när vi fick våra första barn så, vi var ganska unga föräldrar vi var yngsta föräldrarna på föräldramötet och, jag tror också att, jag, och min fru också kanske vägrade, bejaka att vi hade fått barn, alltså på ett psykologiskt plan. Man alltså man vägrade bromsas, man levde på som man hade gjort, hela tiden.

A: Mm.

S: Jag tycker inte jag *har* bromsats alltså, jag har, jag har *vägrat* att bromsas under de här åren, jag har skrivit böckerna på nätterna och, jobbat, lika mycket som jag hade jobbat

A: Annars.

S: Utan barn. Aa, och förlorade arbetstimmar har jag tagit igen i ökad effektivitet de timmar som jag har jobbat. Men, det som har hänt I är att, eftersom jag har tre barn i olika åldrar, att det är först nu som jag känner att jag, att jag offrar nåt, jag tycker inte jag har upplevt det hittills.

A: Mm.

S: Alltså, som att familjen..., kontrollerar mig, istället för att jag kontrollerar familjen.
A: Mm jag förstår.S: Att jag är maktlös inför familjen eem
A: På ett härligt sätt eller på ett läskigt sätt?
S: Både och. Som med alla alla stora förändringar så är det ju både positivt och, negativt. Det tar ju ganska mycket energi att streta emot. Att va pappa.
A: Mm.
S: Eller att se sig själv i spegeln och tänka jag är trebarnspappa. Det är ganska skönt att ge upp det..., alltså, den här ambitionen att leva som vanligt fast man har barn.
A: Mm.
S: Det kanske också vart en, att jag kämpat mot, jag tror att, det är framför allt att jag har kämpat mot *männen*, alltså bilden av mm männen och papporna i vår föräldrageneration.
A: Mm
S: Alltså att jag inte ville bli som *dem*.
A: Mm
S: Att det är därför jag kämpat emot idén om mig själv som pappa. Alltså jag tänkte att de var, de *stelnade* när de blev föräldrar.
A: Mm
S: Man har ju också sett sånt i vår generation. Folk som identifierar sig direkt med, idén av sig själva som föräldrar.
A: Mm
S: Och det känns inte friskt. Du har sett det.
A: Ja det är klart.
S: I folk liksom.
A: A
S: Och nu när jag börjar ge upp kampen, mot, även mot de här männen, och mot rädslan att bli som dem, så så händer det ganska stora grejer tycker jag i kroppen.
A: Mm
S: I fredags då, skulle min fru gå ut med sina kompisar, och jag hade sett fram emot hela veckan nästan, mot att jag skulle se hela Californication-säsongen.
A: Mm.
S: Och dricka whiskey.
A: Och det *här* är whiskey, whiskeykvällen?
S: Ja whiskeykvällen ja.
A: Mm.
S: Men men istället så bara... när jag s hade lagt barnen så somnade jag och sov alltså i fjorton timmar. Och samma sak i lördags, då somnade jag vid tio och vaknade tolv, förutom att jag gick upp mellan sex och åtta med barnen. Men, jag, börja tänka att, det kanske är själva, utmattningen i att jag nu slappnar av, som gör att jag sover så mycket nu.
A: Aa
S: Alltså jag accepterar nu
A: Att att
S: för första gången. Amen det är som att jag int, det är först nu som den här typ några veckor eller månader som jag känner att jag är förälder. Alltså i *själen* förälder. Och det är så överwelming
A: Mm
S: att jag blir trött. En trötthet som har vart enorm de senaste veckorna.
A: Amen jag förstår du har du har gett upp kampen.
S: Kampen, att streta emot.

A: Ja. Och då då slappnar du av.
S: Nu vet jag inte om, det är såhär jag kommer formulera det om ett år. För det är ju så när man är inne i en sån där skinnömsning.
A: Mm
S: Du pratade om det förra veckan också det här med uppbrott och så.
A: Mm
S: Man har inte riktigt orden i stunden. Man fffror att man har det, ee, jag kanske kommer formulera det på ett annat sätt om två år.
A: Mm.
S: Men ju nu så tänker jag att jag håller på att ömsa skinn eller vad man ska säga.
A: Mm
S: Det sker ju typ vart sjunde år eller vart femte år eller nåt sånt där. Vi pratade också om det nångång i podden om att *dö* psyk att den psykologiska döden på nåt sätt.
A: Mm
S: Att man får en kris och sen så får man en slags pånyttfödelse.
A: Mm
S: Ett sätt att leva inte längre funkar.
A: Mm
S: Alltså jag är ju pappa till tre barn, jag måste ju acceptera det förr eller senare och det gör jag ju nu kanske.
A: Hur många hur många ee, Sigge Eklunds har det funnits då?
S: Det blir ju lite abstrakt där men, men men ändå ganska tydligt för mig att först är det ju barndomen.
A: Mm
S: Sen så skiljer sig mina föräldrar. Då, då, händer nånting barndomen dör och man, jag på väldigt kort tid tvingas bli vuxen eller vad vi ska kalla det, då är jag fjorton.
A: Mm
S: Och, sen följer då tonårs-Sigge, fram till att jag startar mitt internet-företag
A: Mm
S: med min kompanjon. Och hela den perioden är fem år, när jag har det där företaget.
A: Mm
S: Det är en person, Internet-Sigge.
A: Mm.
S: Sen så skildes jag från den kompanjonen under väldigt dramatiska former. Och jag blev ensam igen och, tvingades, skapa en egen vardag, där jag började skriva och så.
A: Mm
S: Då pågick den i, kanske fem år. Tills jag träffade Malin, min fru
A: Mm
S: och smälte samman med henne liksom det var första gången som jag smälte samman med en annan människa, sen jag var liten och låg i min mammas knä
A: Mm
S: och hon läste en saga. Jag hade inte vart vart så nära nån på tjugo år. Så *det* var ju, det var enormt. Det var *mycket* större egentligen än att få barn.
A: Mm
S: Eller mycket större, det det va som man kan ju inte prata om
A: Nej men jag fattar
S: att få barn blev nästan som en upprepning av att smälta samman med min fru. Och sen så har jag ju levt så, egentligen tills nu.
A: Så det där är det längsta sjoket då, ss där den sjätte blir det va, den sjätte generationen

S: Den pappan som tänker att han ska jag är en ung pappa som är fri.
A: A
S: Som inte behöver bromsas av att man har barn.
A: A
S: Och nu den nya då blir väl liksom, pappan då. Förstår du va sjukt att min äldsta son alltså är tio år men jag har ändå inte riktigt identifierat mig med pappa. Att det är papp att jag är pappa. Alltså, det har jag ju gjort på sätt och vis men, jag har ändå betraktat mig själv ganska mycket som en kompis till barnen.
A: Mm
S: Det händer nånting nu som är nånting annat.
A: Det är alltså sju, sex eller sju, versioner av dig själv.
S: A just det.
A: Du skulle kunna
S: Alltså precis det är nästan som olika personer ju.
A: Jag menar det ja. Du skulle ju kunna, för att också tydliggöra för dig själv
S: A
A: Var du är i livet, skulle du kunna byta namn, bli mera, som kungar gör ju, så att, just nu är du Sigge Eklund den sjätte.
S: Aa
A: Em... och om en tid så är du då Sigge Eklund den sjunde.
S: A
A: Så att du skulle kunna lägga till det.
S: När jag introduceras för nya människor..?
A: A.
S: Då säger jag, Sigge Eklund den sjunde.
A: *Skrattar*
S: Ae jag vet inte, det skulle ju snabbt leda till massa frågor då skulle man behöva berätta alla de här tankarna, det skulle
A: Varje gång ja.
S: framstå som sinnessjukmänniska.
A: Ja för det *tar* ju då en det det har ju tagit dig tio minuter, eller vad det är
S: A
A: Det skulle krävas mycket eee
S: Man kunde trycka upp ett flygblad som man har i innerfickan som man delar ut.
A: *Skrattar*
S: Ee här är lite information ee om du vill läsa bakgrund till varför jag kallar mig själv Sigge den sjunde.

A: Ee jag får massa med tankar av ee... versionen av dig själv.
S: Mm
A: Sigge Eklund den sjunde. *Skratt*
S: Hur många Alex Schulman finns det?
A: Jag vet inte.
S: Eller har det funnits.
A: Ja ja jag har inte tänkt på det så, jag och det krävs nog ee, det kan nog inte göras såhär. Men men jag ska fundera tills nästa vecka när jag har en stund över på de olika vändpunkterna i livet, på de olika död, när jag har dött psykologiskt, och ee blivit en ny person. Men jag ee jag amen kanske är jag också inne i en sån fas själv.
S: ja du pratade ju om uppbrottet förra veckan.
A: ja jag menar det, och det där har jag tänkt på oscksss alltså sen dess, välväldigt

intensivt. Och det blev blev blev väldigt närvarande i fredags, när jag var med i Mix Megapol och det var du också, vi *är* ju med i ee Mix Megapol en dag i veckan, du på ons

S: Du pratade ju om det i programmet.

A: ja just det du på onsdagar, och jag på fredagar, där vi då är gästprogramledare, med Anders Timell och Gry Forsell. Men så var Anders borta och det var du, tog hans plats då i fredags och därför var det du och jag och Gry, under tre timmar, i i

S: Ja det var ju roligt, vi var ju, dels tillsammans i Malou von Sivers program, Efter tio, på torsdan, och sen var vi i radio, det är först de två första gångerna som vi är tillsammans utanför podcasten

A: hur tyckte du att det gick då?

S: A det var kul.

A: A det var kul, det kändes nn det kändes självklart på nåt sätt.

S: A

A: Och det är härligt. Men det hände en grej där som jag tror att du minns också tydligt, Jacob Eklund var g var g dagens gäst,

S: M

A: Skådisen

S: M

A: Och när han, eeee, skulle komma så var vi båda lite såhär, a vi var ju lite pirriga och sådär du

S: Amen alltså sändningen pågår ju en timme innan gästen kommer.

A: A

S: Så det fanns möjlighet för oss att prata om Jacob Eklund innan han kom.

A: Just det. Både i radio och i i i pauserna.

S: A

A: Du var ju väldigt imponerad av en film som han var med i och som du pratade mycket om.

S: Om jag vänder mig om.

A: Mm, och där du tyckte att han gjorde väldigt bra ifrån sig jag har också en bild av att jag, tycker om honom som skådis liksom, jag känner att det pirrar till i magen när han k kommer in för jag tycker det är lite såhär amen det är härligt ändå jag tycker *om* Jacob Eklund, min absoluta uppriktiga känsla när jag ser honom komma in med sitt skägg.

S: M

A: I studion.

S: Alla kramas.

A: Alla kramas vi hälsar på varandra vi ler, e det är härligt, ee, den här röda lampan tänds den som den som v den som betyder att att vi är i sändning

(Klipp från studion)

(Applåder)

Gry Forsell: Hur är läget?

Jacob Eklund: Jo det är bra.

G: Bra

J: Tackar

G Killarna här har ju varit nippriga hela morgonen för att du skulle komma hit.

J: Jaså det har de.

G: ja de har de faktiskt. Fråga dem!

S. Ja alltså, personligen är det ju framförallt Om jag vänder mig om, eller heter den Om du vänder dig om?

J: Nej Om jag vänder mig om.

S: Om jag vänder mig om som ju ee är en av de störta filmupplevelser som jag har upplevt där du spelar huvudrollen.

A: Det finns nånting trubbigt i dig som är väldigt härligt sådär o-TV-fyrigt så när du hamnar där i den där rutan hos mig då blir det en då blir det, som en perfekt balans av, fint och fult på nåt sätt som jag som jag är väldigt

S: Välformulerat.

A: Som jag är väldigt jag är väldigt förtjust i du är väldigt duktig alltså.

J: Men alltså du, Alex, tycker du verkligen det för jag har ju jag har ju sett du har ju skrivit om mig eller hur?

A: Har jag skrivit nåt dumt om dig?

J: Ja du har skrivit dumt.

A: Och då blir det ju jag blir konfunderad, och det blir konstig stämning och så säger han

S: Det är roligt också hur jag ser hur du sneglar på den röda lampan. Är vi i sändning.

A: Heh

S: För att det är så jävla märkligt, sänds det här verkligen ut?

A: Jamen det är o det är ju nästan som att det kan knappt ha hänt det här samtalet. För att, då säger han då, ja men jag för jag blir... förvånad när du säger såhär eftersom du har ju jag har ju skrivit i Aftonbladet.

J: Att jag är Sveriges nästan sämsta skådis och sånt va.

A: Men gud va alltså skojar du?

J: Men du kanske har ändrat dig sen sist jag hoppas det.

A: Gud vad jag skäms! O s sen det här kan inte stämma. Det det är inte sant det här va?

J: Jo, det är sant.

(Nervösa skratt i bakgrunden)

J: Och om jag minns rätt har jag hamnat på din utelista ett par gånger.

A: Det är svårt att hämta upp det det är... det går ju inte att... att göra det. Jag minns jag minns alltså inte vad som hände sen jag var ju bort jag var borta jag var väck!

S: Alla vänder ju sig mot dig.

A: Aa

S: För att höra hur hur du kan kan förklara den här

A: Ja (Skratt)

S: den här plötsliga vändningen. Att först ge honom beröm, för att han är en *fantastisk* skådespelare och sen då, få informationen om att du minsann har skrivit att han är Sveriges sämsta skådespelare.

A: Aa

S: Så här är då fem personer, inklusive producenter och så, vänder sig mot *dig*, för att kolla hur du ska svara.

A: Ja.

S: Och du böjar mumla.

A: Jamen det jag börjar väl mumla jag säger väl ingenting som är vettigt.

S: Du säger framförallt att du inte minns det här att det är omöjligt det kan jag inte ha skrivit.

A: A

S: Det har jag inget minne av.

A: Nej.

S: Vilket ju låter ganska otrovärdigt.

A: Ja. Men det som händer är ju att jag får det jag g förklarar bort det jag ber om

ursäkt eller vad jag gör.

J: Ja.

A: *Jamen du måste höra på på ppodcasten av vi har hyllat dig*

J: *(Skrattar)*

A: *På en sjukt sätt!*

J: *Men vad bra.*

A: *Jag mår dåligt nu jag är inte konsekvent.*

J: *Men det har man rätt att tycka jag är inte, inga sura miner här.*

A: I reklampausen så våga jag inte ens möta hans blick. E jag *skäms* ju alltså. Skäms som en hund, som för att jag har, inte bara för att jag har skrivit det här utan för att jag varit så konskve, så så karaktärslös.

S: Man märker ju också att det har ändå satt spår i honom han kunde formuleringen utantill och så.

A: A, jamen, ett av de här stunderna i livet då jag, äcklas av mig själv som mest egentligen. De e de e det är då.

S: vad är det du äcklas av?

A: Äcklas av, ee, min patetik alltså att jag, det här med att jag att jag då skriver ena stunden att han är Sveriges sämsta skådis för att få poäng billiga poäng på en utelista i Aftonblandet, och andra sen jag lismar för honom när jag träffar honom i radio, det är den typen av människor som jag hatar mest av allt på jorden. Och

S: Mm

A: Jag *är* en sån alltså. I det i jag slås ju av det att jag är, jag är en patetisk jävel alltså.

S: Men beror det på tempot tror du? Du sitter uppe på torsdagskvällen, listan ska in.

Samma sak i radio då, du... en gäst kommer in som inte vet särskilt mycket om du måste säga nånting, alltså att du är, du är sån du producerar ifrån dig så mycket

A: A Kanske

S: material hela tiden.

A: Jamen, jamen efteråt sen när jag sedan, hämtar mig efter den här sändningen, då f då vill jag ta ett grepp på det här, vad är det jag håller på med för nånting.

S: Mm

A: Och då tänker jag, vad är det som har hänt här. När var jag sanningsenlig? Var det så att, när jag skrev utelistan att jag tyckte det?

S: Mm

A: Eller var det, eller var det bara nåt som jag kom på i all hast jag måste fylla en plats här. Eller var det så att jag *ljög*, för Jacob Eklund och för för er i radion, alldeles nyss. Ee, lismade jag bara

S: Men är du så förvirrad.

A: jamen jag jag jag kan inte avgöra själv hur fan det ligger till.

S: Mm.

A: Eem, och jag, jag tänker och tänker på det här och blir alltmer ee, konfunderad och em, amen faktiskt fyllt av ett, ett djupt självhat, när, jag inte får ihop det. Jag kan inte, jag kan själv inte avgöra av eller avgöra vad som har hänt.

S: Aa

A: Men jag men jag tänkte på det där, eee... sen under helgen dåpå, amen, att skriva så

S: Aa

A: Ee, i en tidning, att han är Sveriges sämsta skådis. Så att det står på pränt, i Sveriges största tidning som läses av en miljon människor, Det vvad gör det med en människa det var som när du själv sa han han mindes ju formuleringen exakt.

S: Aa

A: Det här har ju satt *spår* i honom. Det här som jag då, har höftat ihop, som jag kanske inte ens tycker, jag har liksom påverkat honom så mycket att han, han kommer ju aldrig glömma det på nåt sätt.

S: Mm

A: Det finns, han han bär med sig det livet ut antagligen. När jag skrev det i han, i i tidningen, om honom. Den här slarvigt, liksom ihopsnickrade skitsnacket om andra offentligt som ja jag har ju gjort till mitt *trademark* nästan tidigare.

S: Men jag tycker inte du ska va *allt* för hård mot dig själv därför att, utelistan det *är* ju en vidrig företeelse för man ska ju i en mening hugga nån.

A: A

S: Men men din blogg som blev beskriven som så elak, där fanns det ju ofta , e en relevans i din kritik mot nån, när du drev med nån så var det ofta med finess måste man ju ändå säga.

A: Ja, ja okej, det är sant, men jomen jomen ja det var ju, det blir jag glad att för att du säger för att där och då så bara känner jag vad är det jag lagt ner mitt liv på, är det det här. Och jag slogs av det också ännu mer när jag fick, e, när vi eller jag blev så sågade av, ee, Aftonbladets recensent i ee show alltså efter, eee, och alltså, m den här recensionen eee, gjorde gällande då att det var ett haveri då, den här showen. Och att den hade, att den var, den var *fascinerande* i sin avsaknad av djup och sådär. A det var ganska hårda ord alltså, det var

S: Mm

A: Det var verkligen en, det var ett lustmord, av showen.

S: Mm.

A: Och jag ee, jag f jag ff jag får väl säga det det har varit massa, massa fina recensioner, och såt ss, ee, ee, ddet kan jag väl få säga Sigge?

S: Ja och, publiken står ju upp och applåderar.

A: Ja

S: Varje kväll.

A: Verkligen. Och de, h, vi, det finns ju nu... jag vet inte om du har hört det men det är två, *ytterligare* två extraföreställningar, i maj nu, så att de, det är väldigt kul att det, det är så många som går.

S: Men ändå funkar det mänskliga psyket så att man fokuserar på den dåliga recensionen.

A: Ja, det är den det är den enda som existerar då.

S: Där är du ju nog inte eee... ovanlig, jag tror de flesta fungerar så.

A: Säkert inte, men jag men, i samband så med att jag just hade kommit ut från, eee... liksom från det här mötet med Eklund och e, han, att, liksom det jag hade skrivit om honom, och sen då när jag hade själv blivit utsatt för det och jag mådde så illa av det, att bli utsatt då.

S: A, a intressant.

A: Det var då som jag förstod att det här, det här är starka grejer alltså, det där som man gör, min pappa sa alltid till mig, ee enkel mening, tänk på att det är *människor* du skriver om. Ee och det är, nästan banalt ju.

S: Mm

A: Men alltså, för mig var det där bara ord, jag kunde inte förstå vad han, menade, jag ee, men det är egentligen först nu som jag fattar att det där, det är ju så otroligt, alltså som jag mådde efter den där recensionen, så, ee, är det som att jag aldrig mer vill skriva illa om nån.

S: Mm

A: Självt, för jag vill inte utsätta e andra för det som jag e själv kände då, den där dan.

Och ee, i samband så med mina k e tankar om uppbrott så gör jag då ett uppbrott jag bestämde mig för att sluta då med inne-och utelistan. Så jag gör inte den nu. Längre.

S: Vadå du gjorde, du har också exekuterat den?

A: Ja.

S: Du har mailat aft, du har ringt Aftonbladet, och sagt att du nu slutar.

A: Slutar, jag ska göra en vecka till eller två, kanske för att de ska hitta nån ersättare, men men sen så är det, över då. Och s och då känner jag bara a det här är ju en en ett lit litet steg men det känns som att nånting är ändå i rullning, väl?

S: Men det är ju otroligt, det är stort. Alltså, inte att du slutar i sig utan att du tar aktiva beslut för att förändra ditt liv.

A: Ja...

S: För att du ska må bättre.

A: Ja för att jag ska må bättre men kanske framför allt för att jag, em, det var en väckar en väckarklocka, recensionen om min, min recension av Eklund och Aftonbladets recension av av mig. Och jag förstod att Eklund hade mått av det där och hur jag fförstod hur jag hade mått, av det. Man vil inte vara en del man vill inte vara en del av det där.

S: Men tänker du också hela arbetet med scenföreställningen, gör ju att man förstår hur mycket arbete det ligger bakom allt. Även det saker som i slutändan blir dåliga.

A: Ja! Man f

S: Man får ju man vet att det finns ett ett ee en ljus tekniker och en ljudtekniker och nervösa producenter.

A: Mm

S: Hur dåligt nånting än är så finns det en grupp av människor som ändå, har försökt att göra nånting bra.

A: Ja ja verkligen

S: Det låter ju, självklart när man säger det men, det är ändå jag tror att jag ändå inte förstår hur man kan, ee, hur man kan som recensent vr och varannan vecka såga saker till höger och vänste

A: Men, nej men för att de tänker nog inte på det så men de, när man väl gör det, då blir ju recentcentyrket det äckligaste som finns.

S: A

S: Människor som aldrig gör nånting eget egentligen utan bara tycker om det som andra har kämpat för sina liv med.

S: Ändå är ju både du och jag där, både i podcasten och i Mix Megapol alltså jag har ju TV-krönikan på onsdagar.

A: Ja.

S: Jag märker ju att det är lättare att såga än att hylla.

A: Men det är ju det

S: Det är det är framför allt kan man såga på, mer nyanserade sätt

A: Mm

S: Än man kan hylla ofta, så om nånting är bra så är det svårare faktiskt att s tyvärr att beskriva varför det är bra, ofta.

A: Ja.

S: En riktigt bra produkt, den är som en s som et ti tight sammanskruvat urverk som man inte kan få upp man kan inte titta hur kugghjulen är konstruerade därinne.

A: Mm

S: Den är så bra att man inte, ser, vändpunkterna och tänket, eftersom det sker så omärkligt.

A: Mm. Amen, nånting är ju då i rörelse hos mig, och ee, man tänker på dina, på din

psykologiska död som du just nu, erfar, så kanske kommer vi båda två komma ut...
(*suckar*), på andra sidan och göra en helt ny podcast på nåt sätt.
S: Och ni, ni hänger med.
(*Skratt*)

S: Har du sett Harlem shake, de här filmerna.
A: Ja, svårt att undgå va, att göra det.
S: Ja, det är om nu nån har missat det så är det då en, så kallad internet-mem.
A: Mm.
S: En mem är ju då att nånting viralt sprids på nätet.
A: Mm.
S: Fortplantar sig i i kulturen.
A: Mm.
S: Ska du beskriva vad Harlem shake är?
A: A det är en och samma låt, som väl heter Harlem shake va
S: A, powerlåt.
A: Just det, den är kort den är väl på en halv minut den börjar med att man är då med en fast kamera som filmar på ett rum där folk gör vad de gör de jobbar eller läs läser böcker eller sådär.
S: Nä, det är en person som dansar väl.
A: E han kommer in ja.
S: A
A: Med en *hjälm*, förslagsvis
S: A, a
A: S och e då, dansar då och de andra bryr sig, bryr sig inte om det han betar sig som en galning, men de andra, bryr sig inte om att han står där och dansar, fram tills det blir då ett skifte i låten, den går då upp den går upp i tempo, så blir det ett klipp
S: Just det.
A: Och då dansar alla.
S: Det där och det finns nån slags inneboende humor i det där klippet tror jag, som gör att väldigt många har tilltalats av det.
A: Ja fast jag har inte sett humorn
S: En kontrast
A: Har du sett hela?
S: A många gånger.
A: Men har du sett har du först, har du har du, känt att det här var roligt?
S: Jamen jag ja, för att det påminner mig om när man gjorde filmer som, lite med sin första videokamera, och även de här grejerna man har gjort med mobilen
A: Mm
S: Ibland uppstår det ju, inte minst på Vine, hu humor i, det plötsliga klippet.
A: Mm
S: Kontrasten mellan, segment A och B.
A: Mm
S: Och i det här fallet då så är ju, en person, blir då tjugo personer
A: A
S: Som dansar.
A: A
S: Det finns nåt liksom avväpnande, och komiskt i det där taffliga.
A: A
S: plötsliga klippet.

A: Intressant att höra nu, du du tar upp det här.
S: Ja?
A: Våldigt sent då, sent i s i Harlem shake-cykeln.
S: Ja?
A: Så, nu måste du nästan komma med nånting sensationellt här.
S: Jamen det vet jag inte om jag gör, men e jag vill prata om reak, tradionell medias reaktion på det.
A: A
S: Ju.
A: Amen *det* är bra.
S: Men kanske va en mening till varför det blivit så populärt tror jag är för att, det är just grupper, kan göra det här tillsammans.
A: Mm
S: Alltså de... vad jag förstår så laddas det upp typ, fortfarande femtusen filmer per dag
A: Mm
S: Med Harlem shake.
A: Mm
S: Och det är alltså, ett volleybollag i nån högstadieskola, eller nån politisk förening, en skolklass en familj ett kompisgäng och så vidare, en grupp brandmän och så vidare. Och, eftersom grupper gillar att profilera sig utåt
A: Mm
S: *Och* gillar att göra roliga saker tillsammans
A: Mm
S: Det tror jag är en del av framgången bara om man nu ska försöka, ta reda på varför det har blivit så stort.
A: Mm.
S: Och nu finns det väl, tvåhundrausen Harlem shake-filmen därute.
A: Mm
S: De man ser ju en parallell till hysterin kring, förra årets stora nät-mem Gangnamstyle
A: Mm
S: Som sammalagt fick, eller har en komma tre miljarder views.
A: ee, det som är intressant, ju, är ju, är att ee, eGangamnstyle
S: A
A: Levde ju väldigt länge innan då gammelmmedia fångade upp det.
S: Ja.
A: De den fanns ju och var populär och hade miljoner miljoner views på youtube, i ett års tid, och *sen* så så kom då, alltså medierna och förstod att det här var stort
S: A förlåt
A: Amen det säger nu alltså skillnaden här är ju att den här är ju, blixtnabbt uppfångad av gammelmmedia.
S: A
A: Jag tror till och med, alltså, förslagsvis då, trött redaktion som, Ström Jenny Strömstedts TV-talkshowredaktion.
S: De gjorde en sån spoof ja.
A: Ja. Och e Rickard Sjöberg på Postkodmiljonären och sådär.
S: Mm
A: Så att de det känns som att det verkligen har blivit omfamnat snabbt av gammelmmedia och då brukar ju då brukar då de här early-adoptersena de brukar ju

tröttna då.

S: A

A: Samma sekund som man ser det där i Jenny Strömstedts show, då skiter de i det sen och går vidare.

S: men det gör ju också de early-adoptersen men å nu börjar ju folket ladda upp.

A: A.

S: Och det finns ju oändligt många folk.

A: A.

S: Så därför så fortsätter det att

A: A

S Strömma till.

A: Och vad är din spaning?

S: Amen de det blir såna enorma krav på att spaningen ska vara genial

A: Men jamen

S: När du skriker efter en spaning hela tiden kan vi inte bara prata om det här fenomenet.

A: Amen det du duger inte.

S: En spaning är att jag räknade att DN har skrivit fjorton artiklar om Harlem shake.

A: A fy fan.

S: Räknade jag till, jag blir det är lite intressant varför traditionella media älskar, internet-mems mem, memes. Men det är klart man kan förklara en notis eller två, om att det laddas upp många Harlem shake-filmer.

A: Mm

S: Men, alltså, i proportion till, det händer ju ganska mycket andra spännande saker på nätet

A: Mm

S: Som man inte rapporterar om.

A: Mm

S: Varför är det så spännande för traditionella medier, alltså papperstidningar och TV, att skriva om memen det är dels så är det ju det, det är deras rapportering om det som gör att det blir ännu större än vad det är från början.

A: A, och vad är din spaning kring det då, varför vad kommer dig sig av? Här kommer den. Varsågod. Sigge Eklund.

S: Jag tänker att, de här filmerna, äv hur många de än är, så undrar jag om de verkligen sätter några djupare språ i kulturen. Alltså vi kan ju titta bakåt, och vi ser ju att, det finns ett alltså tvåhundra internet-memes.

A: Mm

S: Har nån av dem liksom påverkat år kultur särskilt mycket..?

A: Nej...

S: Nej. Det är en tacksam och tydlig modern nyhet att skriva om. Alltså när DN skriver att ryska gruvarbetare gör Harlem shake på tvåhundra meters djup, så har man liksom fyllt dagens internet-nyhetskvot.

A: Mm

S: Och så slipper anstränga sig för att hitta de, de verkligt betydelsefulla nätfenomenen.

A: Mm

S: Som kan komma och, och verkligen förändra saker.

A: Mm.

S: Alltså det, eftersom det är sifferbaserat också

A: Mm

S: Nyheten är så tydlig, det laddas upp femtusen Harlem shakefilmer om dygnet på youtube, journalisten, hör den här siffran och tänker att det är väl stort, och så, därmed så tror man att det är en stor nyhet.

A: Mm

S: Fast, det är ju bara en chimär, de här siffrorna är stora men folk har inga såhär stora känslomässiga investeringar i de här filmerna

A: Nej

S: och därför har de ingen större betydelse.

A: Mm

S: Så att jag undrar inte det här kommer att gå över ganska snart. Att media kommer inse att, cirkulationen är för snabb, för att varje enskild mem gör ett särskilt stort avtryck.

A: Mm

S: Alltså om ett halvår är det nån annan film som parodieras, och upprepas i hundratusentals och

A: Jamen

S: så glömmet man bort Harlem shake.

A: Ja men det är sant, det är som ett stort hav av mems

S: Amen förlåt, Harlem shake kommer att nämnas i den här lilla faktarutan, tidigare internetfenomen

A: A, plank

S: Gangnamstyle

A: Plankning

S: Plankning

A: Ja.

S: Hi hi Hitlerbunkerna

A: Ja just det

S: och så Harlem shake då.

A: Ja.

S: Men det här var ingen, det var ingen spaning som du, tyckte tillfredstälde.

A: Jag har inte hört nån spaning ännu men den kommer väl nu antar jag.

S: Haj!

(Skratt)

A: jag var på teater med min dotter Charlie, för e häromdan.

S: Mm?

A: Vi skulle se på Snövit eller vi *var* inte på teater men vi skulle i alla fall gå på Snövit och det var, e stort, då, e, vi köpte, Snövitklänningen och, trollstavar och hon var hade papiljotter i håret och hon *var* Snövit när vi då gick för att se Snövit.

S: Mm

A: På väg in då i teatern, så ser hon en affisch då, e en poster från, alltså en sånhär reklamaffisch då är det då en bild på Snövit och bakom Snövit så är det en häxa. Alltså häxan.

S: Mm

A: Drottningen.

S: Den onda s drottningen.

A: Ja, som har krokig näsa och som ser märklig ut då, och hon *ser* den där ee, häxan

S: Mm

A: Och blir som en blir stel i hela kroppen och vägrar gå in.

S: Men hade ni inte pratat igenom historien innan

A: Men hon har sett den på på youtube och sådär hon vet ju om att det finns en

drottning

S: Den Disneyfilmen eller?

A: Ja.

S: För den är väl ganska skrämmande den

A: Den är starkt, det här när när hon, begär att, att den här jägaren ska hämta hjärtat.

S: (*Skrattar*) Ja.

A: Och lägga i en låda, det är ju sjukt alltså.

S: Ja, framför allt hans ångest när han höger kniven

A: Ja

S: men inte kan

A: Ae det är f

S: genomföra, mordet.

A: Och det här har hon ju kunnat se på, ee, fast det har varit, kanske på gränsen, men men här så vägrar hon, och jag *vet* ju om att hon kommer tycka att det är kul, så jag går in med henne ändå, och jag hon

S: Mm

A: stängas och hon börjar slåss som du vet, jag känner att, vad är det jag gör med mitt barn nu?

S: Aa, men kunde du inte peka på ee de andra barnen i salongen titta Charlie det finns andra barn här.

A: A

S: De verkar inte rädda.

A: Ja men jag försökte göra det, men hon var ju... det var det var

S: Det var en låsning

A: det var som att jag bar henne till slakt och hon visste om det.

S: A.

A: Så att jag fick då vända om, och gå hem.

S: Mm

A: Men lite lite irriterad på mig själv kanske, nånting i mig ville ändå liksom sådär, nu lägg av nu Charlie nu ska vi titta på det här, du *kommer* tycka om det, men jag jag kanske var för mjäkig, hur e hur är du här.

S: Jag har ju upptäckt en sak som, nu låter jag ju oerhört självcentrerad som att jag offerar mina barns välmående för att själv få en kick men, jag har ju upplevt att, jag har ju ganska svårt för att bli rädd för filmer, och e fast jag gillar att bli rädd för filmer, men då har jag upptäckt att, när jag går på en film som är lite för läskig för barnen, då blir jag rädd för att barnen ska bli rädda, och därmed så blir jag väldigt rädd för filmen.

A: Jaha...

S: Alltså till exempel så tog jag med mig, min son och hans kompis Esa på bio.

A: Mm

S: Och såg Life of Pi.

A: Mm

S: Och

A: Tre plus.

S: Aae fyra va?

A: Stark trea.

S: Fin.

A: Fin.

S: I fyrtiofem minuter är ju huvudpersonen med en tiger på en båt. Det är ju oerhört skrämmande för en... ntioåring.

A: Den är välgjord tigern också
S: Ja verkligen
A: magrar och sådär
S: Så
A: Den *är* väl datoranimerad antar jag.
S: Ja det är den.
A: Ja.
S: Men det är ju, fattar ju inte Esa.
A: Nej.
S: Esa håller för ögonen. Och efter att jag inser att Esa är skräckslagen för tigern, så blir tigern, väldigt läskig för mig.
A: Ja.
S: Tigern blir ett hot, mot mig nästan som att jag är i båten med tigern, därför att om tigern gör nånting obehagligt nu, så kommer Esa att traumatiseras, och och föräldrarna bli väldigt upprörda, på mig.
A: (*Skrattar*)
S: För att jag har valt den här filmen, till Esa.
A: Aa.
S: Så när filmen är slut och vi har klarat av den, så var ju ryggen helt våt av svett. Alltså det var en fysisk bioupplevelse.
A: Men, du *njöt* av den då du kände att du levde.
S: Ja det adderade ju nånting och jag ska säga att det var en otrolig bioupplevelse för skräcken, för att Esa skulle bli rädd.
A: A
S: Gjorde att filmen blev väldigt spännande.
A: Esa, är han halvfinne eller nånting?
S: Ä han heter ju inte Esa.
A: Nej!
(*skrattar*)
S: Tänkte att jag kan inte hänga ut folks barn i podcasten. Det var bara en namn som kom till mig.
(*skrattar*)
S: Apropå familjefilmer har du hört att, en miljardär håller på att bygga, en, replika av Titanic?
A: Mm
S: Som ska segla också. Man ska kunna köpa biljetter och åka mellan London och New York.
A: Mm
S: Precis som den ursprungliga, åkte mellan, eller den åkte inte mellan
A: South Hampton va.
S: South Hampton och New York va eller nåt sånt där. Ee, det är ju otroligt smart tänker jag.
A: Ja, men jag blir sugen.
S: Det kan ju bli en succé alltså, han bygger väl, han bygger en en kopia, fast kanske lite modernare då.
A: Mm
S: Den som verkligen borde gilla det här projektet är väl James Cameron. Han har ju letat i femton år efter, en vinkel för att kunna göra Titanic två.
A: Aa.
S: Nu om Titanic två sjunker så har han ju verkligen

A: (*Skrattar*)
S: Då har han storyn som i en liten ask ju. Men det är otroligt, jag undrar om det här kan bli början på en trend att bygga replikor av saker.
A: Mm
S: Det vore ju kul om man byggde Vasas skeppet. Som kunde gå mellan, Stockholm och, Åland då.
A: Mellan Skeppsbron och Gröna Lund.
S: A men jag tänker det är ju kul med Siljalineatmosfären man slänger in, enarmade banditer och, en buffé och, Jan Johansen som sjunger på kvällarna och så.
A: På regalskeppet Vasa, två.
S: A
(*Skratt*)
S: Du återskapar, kända gamla fordon. Ee alltså, om det här nu blir en trend så gör du det fast med ny teknik.
A: A
S: Till exempel nån, nån rymdfarkost eller så...
A: Challenger.
S: (*Skrattar*) Amen de det skulle inte, Challenger två.
A: A
S: Man betalar, det är dyra biljetter då.
A: Det är det ju.
S: Men det är ju inte hur må, vem som skulle vilja gå på den där.
A: Ja fast man bygger den *exakt* så som den var byggd. Man gör inga anr
S: Men då sprängs den ju.
A: Jag menar det.
S: Det är ingen som kommer göra det
A: Ingen som kommer göra det nej. Noaks ark..?
S: Noaks ark, det är ju trångt där på båten, luktar ju mycket djur.
A: Ja...
S: Det är inte så många biljetter heller som säljs
A: A de finns väl bara två platser för människor
S: Ae sex, människor var det väl.
A: Va var det det det var.
S: Ja.
A: Ae det finns ingen ekonomi i det ju. Måste väl
S: Amen framför allt så måste ju det va väldigt dyrt med djur djurhållningen.
A: A
S: Det blir skandal om alla djur dör.
A: A
S: Man måste ju sköta djuren och det är kostsamt
A: Dåligt. Amen om man verkligen skulle vi skulle vilja dra in pengar, då byggde Millennium Falcon
S: A
A: Alltså rymdskeppet i Starwars.
S: A just det
A: En exakt replika som funkar .
S: Och Harrison Ford sitter vid spakarna.
A: Ja. Och så har man då, allt möjligt därinne
S: Det skulle ju folk betala mycket för.
A: Ja jag menar det, och den den är ju dyr att bygga men den går nog att bygga.

S: Och sen i, ut i rymden. E det kostar ju många miljarder dollar. Men det är s, å andra sidan de det är ju ganska många som skulle betala flera miljoner styck för att, åka till dödsstjärnan.

A: A

S: Och sen kan man då re-enacta slag, rymdslag från stjärnornas krig.

A: Ja.

S: Alltså man får varsin x-wing.

A: Exakt.

S: Men då måste man bygga x-wing det är dyra grejer alltså.

A: A det de (*skrattar*) det är ett jädra projekt alltså.

S: Särskilt om man liksom får möjligheten och spränga dödsstjärnan.

A: A, han som får trycka på den röda knappen

S: Det är dyrt

A: Det måste kosta en miljard eller nånting.

S: men om man ändå talar om att liksom betala för, för att återuppleva historien, då kanske folk skulle kunna tänka sig att betala för att e, vara med och bygga pyramiderna eller så. Man bygger helt enkelt en helt ny pyramid på samma sätt som det byggdes förr.

A: Jamen det blir ju jo det blir jobbiga, arbetsförhållanden för dem ju.

S: Ja men

A: De blir ju slavar alltså.

S: Eller för att verkligen leva sig in i hur det var då

A: A

S: så att det verkligen blir autentiskt så måste man ju bli piskad.

A: Ja (*skrattar*)

S: Där har ni det, avsnitt fyrtiotre.

A: Ja, tack återigen till If skadeförsäkring för att ni, finns och fölr att ni gör det möjligt för oss att sända den här podcasten ee vi är väldigt tacksamma och vi, har märkt att det på, de sociala medierna, ee eee ee finns historier om människor som då byter bolag byter *till* If, och det gör oss väldigt tacksamma.

S: Mm.

A: Så *om* ni gör det, vvilket är en bra idé, så hhör av er och ta en bild eller, ge er tillkänna

S: Via våran hashtag alexosigge.

A: A. Då kan vi visa det till, till dem

S: Och så får vi hålla på med podcasten längre.

A: Ja. Då kanske de fortsätter att e, tycka om oss, vi finns också på mail då alex och sigge at gmail punkt com. Och vi e finns då, även på iTunes på Spotify och såklart på SAS-planen, de som har wi-fi ombord, eem

S: Vi finns också på Vine, där heter jag siggeeklund.

A: Ja, du du måste snacka, nångång om dina taxifilmer.

S: Ea vad finns det att säga?

A: De roar mig enormt.

S: De talar för sig själva, hoppas jag.

A: Jamen jag tycker de är, men de är, små små explosioner av genialitet skulle jag säga, det är det jag roas av mest i den, i det populärkulturell ella utbudet just nu.

S: Tänk vad många ställen man finns på det är ju inte klokt.

A: Äe fan.

S: De, fördelen med det är att, det nu tar ett tag att kolla alla de här kanalerna.

A: A
S: Alltså man har en liten stund
A: Man har en stund ja.
S: När man vaknar och sånt där.
A: Amanda
S: Det är lite mysigt
A: Amanda kom hem till mig, e kom hem häromdagen och så sa hon såhär kan du ibland känna, att vi läcker?
S: Hon menade inte att ni var magsjuka då?
A: Nej utan hon menade att vi ee
S: Att ni läckte i trosan alltså.
A: Nej, inte så utan hon menade att vi, i det att bli (*suckar och mumlar*) publicerar oss överallt att det finns ett läckage i vår familj, och den och den läckan måste man täppa till kanske. Och det ja s jag gick ju då i självförsvaret, på en gång, och sa *nej* absolut inte, men sen tänkte jag på det, hon har ju rätt i det, man får man får va i försiktigt i det, hur man läcker.
S: Men menar hon då att, ungefär som indianerna i, i, i sekelskiftet, alltså för hundra år sen som, upplevde att, att f kameroan tog en bit av deras själ i etapp
A: Mumlar
S: I tappas på
A: Ja
S: E, själ
A: Det är som att precis att att, e ja, men det va det är väldigt tydligt ju att det läcker det läcker från familjen alltså rätt läskigt
S: Men det är väl det här att ni det inte finns nånting kvar vad har vad har ni kvar, som är som är privat, som ingen annan känner till.
A: Äe
S: Det är väl det som blir ens själ då kan man känna ibland.
A: Ja.
S: Å, om den är väldigt liten så känner man sig, skräm. Men där är det där är ju vi de sista som känner antagligen.
A: A hur menar du då.
S: Vi amen vi är en generation som växte upp, och vi hade inte internet förrän vi var typ tjugo.
A: Nej.
S: Så, vi har fortfarande kvar massa saker från hur det var innan men jag kan inte tänka mig att, min son kommer att sitta och oro sig över om han läcker eller inte.
A: Nej, det är sant.
S: Han har inget att jämföra med.
A: Nej, han är född från en läckande människa.
S: (*Skrattar*) Hej!
A: Hej.
